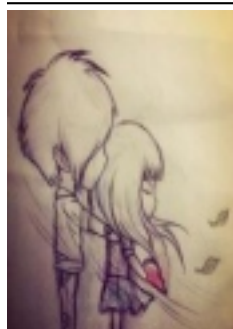

Đừng Buông Tay Em

Contents

Đừng Buông Tay Em	1
1. Chương 1: Mười Năm	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	20
4. Chương 4	27
5. Chương 5	53
6. Chương 6	59
7. Chương 7	63
8. Chương 8	80
9. Chương 9	89
10. Chương 10	101
11. Chương 11	117
12. Chương 12	124
13. Chương 13	131

Đừng Buông Tay Em

Giới thiệu

Truyện Đừng Buông Tay Em là một câu chuyện tình yêu đầy đắm say và cũng đầy mơ mộng của Vu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-buong-tay-em>

1. Chương 1: Mười Năm

Mười năm trước, tôi từng nghe một câu nói, đó là câu nói nữ chính nói với nam chính trong bộ phim cũ The Piano, cô ấy nói: “Tất cả mọi thứ, cuối cùng, đều quy về sự tĩnh lặng”.

Lúc đó, tôi không hiểu hàm ý của câu nói đó, nhưng hôm nay, khi tôi đang bước đi dưới ánh dương của bầu

trời New York, tôi đã nhớ lại một số người, một số chuyện từng xảy ra, nghĩ về ngày xưa cũ, tôi mới biết rằng câu nói đó quả thực làm cho con người ta cảm thấy đau xót.

Tất cả, tất cả mọi thứ, cuối cùng, quả thực sẽ quy về sự tĩnh lặng.

Nhưng, tôi biết, cho dù chỉ còn lại sự tĩnh lặng thì những con người kia, những câu chuyện kia vẫn mãi là một vết sẹo trong lòng tôi, chỉ chực bóng tối ủa về sẽ khiến tôi âm thầm đau đớn.

Nhưng nỗi đau đó lại không thể quên, như nỗi buồn của cơn say khi say rồi lại phải say thêm một lần nữa.

Tôi luôn dự định viết về tình yêu đầy giày vò này, nhưng tôi biết rằng tôi vĩnh viễn không thể miêu tả hết được, không thể bộc bạch với mọi người hết được.

Cái mà tôi đã viết ra chỉ là một phần nhỏ, còn phần chính của tình yêu lại nằm ở núi băng trong cõi lòng đã bị che giấu hàng nghìn... hàng vạn năm...

Hàng vạn năm sau, nếu như, nếu như bạn còn nhớ đến tôi thì hãy khẽ thầm gọi tên tôi, tôi nghĩ rằng cho dù tôi đã chết, nhưng linh hồn tôi vẫn biết nói, tôi ở đây, mãi mãi ở đây, chờ đợi bạn.

2. Chương 2

2.1 Vu Bắc Bắc: Tình cờ gặp gỡ, tuổi mười bảy tươi xinh trong mưa thầm

Tớ thích sự yên lặng của ấy, ấy giống như một đóa hoa sen đang nhẹ nhàng hé nở, tớ thích cái xương quai xanh gầy gò của ấy, thích cả mỗi khi ấy cười để lộ ra hàm răng trắng bóc.

Mười bảy tuổi, tôi và Khả Liên. Hàng Châu.

Nếu như bạn thường nhìn thấy bên bờ Tây Hồ có hai đứa con gái luôn sánh bước bên nhau, đứa thì im lặng, đứa thì vốn vã, một đứa tóc dài còn đứa kia tóc ngắn thì đó chính là tôi và Khả Liên.

Lúc đó, Khả Liên đúng chất là một thanh niên rock, còn tôi nếu như theo lời của Khả Liên nói thì là một thực nữ mẫu mực. Một đứa thì nghe Evanescence (1), một đứa thì đọc Italo Calvino (2), thời trung học đơn điệu và nhạt nhẽo, nhưng nhờ có rock và những cuốn tiểu thuyết mà trở nên sinh động hơn.

(1) Evanescence là nhóm nhạc rock của Mỹ chơi thể loại Gothic Rock từng giành hai giải Grammy.

(2) Italo Calvino (1923 - 1985) là nhà văn hậu hiện đại người Ý.

Trên đường về, Khả Liên vừa nghe rock, vừa đạp xe như bay. Cô nàng này yêu nhạc rock từ năm mười ba tuổi, nhiệt tình phóng khoáng với mái tóc cắt ngắn nhưng rồi bù cùng chiếc quần jean thùng lố chỗ, miệng có thể phun ra từ “mẹ kiếp” bất cứ lúc nào. Bởi vì gia đình giàu có nên càng huênh hoang, cũng bởi vì xinh đẹp hơn người nên không để mắt đến bất cứ thằng con trai nào cả.

Tôi chính là người bạn thân thiết duy nhất của Khả Liên.

So với Khả Liên thì tôi khá giản dị, quanh năm bốn mùa đều mặc đồng phục của trường - váy đen áo trắng cùng mái tóc dài đen truyền thống. Khả Liên nói: “Vu Bắc Bắc là tiểu thư gia giáo!”. Tôi rất ghét bốn từ này, tôi không phải là tiểu thư gia giáo gì cả, mà chỉ vì kinh tế gia đình vào loại bình thường, chẳng thể mua được những bộ quần áo và đồ trang sức đẹp để diện lên người, chỉ đành có gì mặc nấy. Tôi không thể so bì với Khả Liên, nó toàn mua đồ của Nike, Adidas và Puma, thậm chí đến bật lửa cũng phải của hãng Zippo. Nó nói, tao thích quảng cáo của Zippo, Zippo như thắp lên sự kích thích vậy.

Tuy Khả Liên có rất nhiều tiền, rất huênh hoang, nhưng lại đối xử với tôi rất tốt, tôi rất thích vẻ ngoài của nó. Chúng tôi đi cạnh nhau, như một bông hoa đi cạnh một cái cây lớn, nó luôn nắm chặt lấy vai tôi và nói: “Vu Bắc Bắc, để tao che chở ầy nhé!”.

Tính cách của Khả Liên có rất nhiều điểm giống con trai, nhưng khuôn mặt thanh tú của nó lại rất giống với super girl voice (2) Lý Vũ Xuân sau này, tôi thích lúc nó xoa tóc, rất có khí phách. Còn tôi thì im lặng, ít nói và thích cúi đầu cười mỉm. Khả Liên nói, mày thật giống như một con chim đang run rẩy, nhìn là biết cần được chăm sóc che chở.

(3) Super girl voice: Cuộc thi tìm kiếm tài năng âm nhạc dành cho nữ của đài truyền hình Hồ Nam.

Nhưng quả thực tôi không phải như vậy.

Tôi có chủ kiến của riêng mình, việc đã quyết định thì dù có thế nào cũng không thể xoay chuyển được, tuy tôi ít nói, nhưng nếu gặp được người thích hợp thì có thể nói thao thao bất tuyệt không ngừng. Ví dụ như Khả Liên, chúng tôi từng ngồi bên nhau cả đêm ở ven bờ Tây Hồ, nói và hát không ngừng. Có một thời gian tôi còn nghi ngờ tôi và Khả Liên là một cặp đồng tính, bởi vì mới xa Khả Liên một phút tôi đã cảm thấy nhớ nó vô cùng, sau đó lại chạy đến dưới nhà nó rồi gào lên: “Khả Liên, xuống đây, bọn mình ra Tây Hồ đi dạo thôi!”.

Nhưng chúng tôi không đồng tính, bởi vì Khả Liên nói, nó vẫn rất thích con trai, đặc biệt là những thằng con trai đẹp.

Tôi nói, tôi cũng vậy.

Chúng tôi liếc nhìn đối phương, rồi cười phá lên, mà phải công nhận rằng chúng tôi là môn đồ của hội hảo sắc.

Khả Liên cũng vậy, đã nửa đêm rồi, nó gọi điện thoại cho tôi nói: “Vu Bắc Bắc, tao không ngủ được, chúng mình ra Tây Hồ đi dạo đi”.

May mà nhà hai đứa cách Tây Hồ không xa, tôi sống trong một căn nhà mái bằng nhỏ có năm mươi mét vuông, ngược lại nó được sống trong một ngôi biệt thự rộng tới ba trăm mét vuông, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình bạn đẹp giữa tôi và Khả Liên.

Chúng tôi ngồi trên cầu, hai chân buông thõng, “buôn” về vẻ nam tính của các thầy dạy toán và bọn con trai trong lớp, về tình yêu trong tương lai..., đương nhiên là chúng tôi nói nhiều về đám con trai trong lớp.

Ví dụ như chuyện lần đầu rung động của hai đứa.

Khả Liên nói, lần đầu nó rung động là lúc mười ba tuổi, mới lên lớp sáu, trong lớp có một bạn trai đến từ Bắc Kinh, da trắng, dáng cao, lúc đó Khả Liên mới cao có một mét năm mươi chín, lại béo nữa, vì vậy cơ bản là nó thâm thương trộm nhớ người ta, Khả Liên kể rằng, người bạn đó nói giọng Bắc Kinh chuẩn, đó là thứ âm thanh vô cùng cuốn hút, khiến người nghe phải mê muội, lúc đầu Khả Liên bị mê hoặc bởi giọng nói đó, sau mới yêu thâm con người cậu ta.

Nghe Khả Liên nói một cách say sưa đầy hứng thú, tôi chợt nhớ đến Bí Ngô.

Bí Ngô là bạn thanh mai trúc mã của tôi.

Bố mẹ đều là quân nhân chuyên nghiệp, chúng tôi đều được sinh ra ở Tân Cương, sau đó cùng chuyển đến Hàng Châu, sáu năm tiểu học, chúng tôi học cùng nhau. Lúc tốt nghiệp, bố cậu ta chụp cho chúng tôi một tấm ảnh, trong bức ảnh hai đứa trẻ bộ dạng trông rất căng thẳng, tôi là một cô bé xinh xắn, còn Bí Ngô trông rất ngờ nghệch, mất một mí, nếu như không phải do bố cậu ta ép chúng tôi chụp ảnh chung thì tôi nhất quyết không bao giờ chụp ảnh chung với cậu ta.

Bởi vì cái cậu Bí Ngô này thật là xấu xa.

Cậu ta ném cả chuột chết vào ngăn bàn của tôi, dùng khăn quàng cổ của tôi buộc vào bàn học và làm cho tôi vấp ngã, rồi thì vẽ nguệch ngoạc lên vở bài tập của tôi, tóm lại, tôi hận người bạn thanh mai trúc mã này đến chết mới thôi. Cậu ta từng nói với tôi, lúc mẹ cậu ta và mẹ tôi đang mang thai, chúng tôi đã được hứa hôn, vì vậy mà cậu ta nói: “Vu Bắc Bắc, trước sau thì ấy cũng là vợ của tớ mà thôi!”.

Vì câu nói này mà suốt một tháng tôi đã không thèm nhìn mặt cậu ta, hơn nữa, tôi còn đem câu chuyện cậu ta đái dầm lúc nhỏ ra kể cho tất cả các bạn trong lớp, ấy thế mà cậu ta không một chút nhún nhường đã khắc lên mặt bàn học của tôi dòng chữ: “Vu Bắc Bắc, đồ tiểu nhân”.

Thật không ngờ, sau khi tốt nghiệp tiểu học thì cậu ta chuyển đi mất, cậu ta cùng bố về Bắc Kinh làm ăn. Vì vậy, khi Khả Liên hỏi tôi về chuyện yêu đương, tôi kể với Khả Liên về cậu ta, người bạn trai thò lò mũi xanh, mất một mí, từ khi cả hai còn nhỏ đến lúc mười hai tuổi lúc nào cũng cãi vã, đánh đấm nhau, sau này thì cậu ta đi mất rồi.

Khả Liên cười ha ha và nói: “Hứa hôn từ trong bụng mẹ cơ à, ha ha, tao nghĩ cái trò này rất hợp với mày đấy”.

Tôi nói: “Đừng lôi tao ra làm trò cười nữa, trên thế giới này, người mà tao không bao giờ tha thứ chính là cậu ta, dám bảo tao là tiểu nhân chứ, cậu ta mới là đồ tiểu nhân thì có!

Cho nên sau khi cậu ta chuyển đi, có gửi cho tao vài lá thư, tao chẳng thèm đọc mà quẳng ngay vào sọt rác, cho đáng kiếp, hứ!

Ngay cả tấm hình đó, nếu như không vì giữ làm kỷ niệm khi tao mười hai tuổi thì tao đã vứt đi từ lâu rồi!”.

“Đừng vứt, đừng vứt”. Khả Liên nói với tôi: “Đó là bức ảnh lần đầu tiên mày chụp chung với một thằng con trai mà.”

Cũng đúng, tôi xem bức hình chỉ thấy hai đứa con nít, mặt mũi thờ ơ, nếu như không phải Khả Liên vô tình hỏi tới, thì tôi cũng quên bống mất trên đời này còn tồn tại một người tên là Bí Ngô.

Khả Liên cười tôi: “Quá thuần khiết, mà cũng quá vô vị, mày biết hồi nhỏ tao theo đuổi bọn con trai, bọn con trai đứa nào cũng sợ tao, nếu mày nhắm được đứa nào thì để tao cưa giúp mày nhé”.

“Thèm vào!”. Tôi nói: “Mày đúng là đồ háo sắc, lo mà nghĩ chuyện đối phó với thầy giáo dạy toán đi, chuẩn bị thi rồi, phiền phức quá!”.

“Ừ, phiền quá”. Khả Liên nói: “Còn không đến một năm nữa là thi đại học rồi, chúng mình sắp bị bọn họ nướng chín rồi, nếu có kiếp sau, tao sẽ không đi học nữa, chỉ hát rock, sợ cái đình gì”.

“Thế thì mày không hát ra được cái chất của nó đâu”. Tôi nói: “Có chiều sâu mới hay chứ, giống như hai đứa mình, tại sao người Tây hay quay lại nhìn? Vì mày thì thích Evanescence, còn tao thích Italo Calvino”.

“Thích làm đẹp, yêu bản thân”. Khả Liên nắm vai tôi lắc nhai.

“Chỉ cần như thế!”.

“Đúng, chỉ cần như thế! Ưa làm đẹp! Yêu bản thân!”.

Nhìn xem, đây chính là chúng tôi lúc mười bảy tuổi, đầy nghi hoặc, đầy tưởng tượng và cũng đầy những giấc mơ màu hồng.

Dù nhìn cô gái rock - Khả Liên rất oách, và nhìn thực nữ - Vu Bắc Bắc cũng rất yếu điệu, nhưng chúng tôi tự cho rằng, chúng tôi chính là một trong những cảnh đẹp bên bờ Tây Hồ, đặc biệt là cảnh hai đứa phóng xe đạp như điên, ai có thể cản được tuổi thanh xuân của chúng tôi tự do bay lên cao chứ?

Tuy học hành rất căng thẳng, nhưng chúng tôi vẫn trốn đi xem phim và dạo phố, lượn tới các cửa hàng băng đĩa để lùng mua những đĩa độc, các loại đĩa được thu lại từ băng catset của châu u và Mỹ. Thi thoảng sau giờ học bọn tôi chạy đến khuôn viên trường rồi ngồi ngẩn ngơ ra đó, ngắm nhìn mặt trời dần dần lặn xuống, có lúc còn đến giáo đường để nghe hát thánh ca, trong gió chiều, nhìn các nữ tu với bộ mặt trắng xanh đi lướt qua chúng tôi.

Khả Liên nói, phải chán chường lắm mới có thể trốn đời đến đây làm một nữ tu, chứ chỉ nghĩ thôi thì nó đã thấy nhàm chán lắm rồi, bởi dù sao được trang điểm lộng lẫy cũng thật tốt biết mấy, cùng mấy anh chàng đẹp trai đi hát và khiêu vũ cũng thật tuyệt biết bao.

Tôi biết có mấy anh chàng rất thích Khả Liên, nhưng nó chẳng thèm để ý đến họ, bảo rằng bọn họ giống như mâm đậu, trẻ con và rất buồn cười. Đến cả rock metal cũng không biết, còn đòi theo đuổi nó cái gì chứ?

Nó là một đứa con gái rất tài năng, không chỉ biết hát nhạc rock, mà còn biết chơi guitar, biết soạn nhạc, biết vẽ tranh. Tôi nghĩ rằng, một cô gái quá tài năng như vậy nhất định sẽ “ngày lẫn mỗi tối nằm không” bởi nàng yêu cầu quá cao, cho nên, làm một cô gái bình thường như tôi vẫn là tuyệt nhất. Một cô gái bình thường đứng bên cạnh những cô gái kiêu kỳ sẽ luôn thấy mặc cảm tự ti, nhưng tôi lại tình nguyện trở thành bạn đồng hành luôn bên cạnh Khả Liên, bởi vì đơn giản là tôi thích nó. Tôi không chỉ thích Khả Liên ở nét tài hoa, dịu dàng, mà còn thích tiếng cười, thích cái kiểu nó đứng dưới cổng nhà gọi với lên: “Vu Bắc Bắc, xuống mau đi, tao với mày ra Tây Hồ đi dạo”.

Khả Liên đột nhiên thay đổi.

Nó không xuất hiện thường xuyên trước cửa nhà tôi nữa, cũng không còn gọi điện cho tôi lúc nửa đêm đòi cùng tôi đi lượn Tây Hồ nữa, tôi cảm thấy dường như nó muốn tránh mặt tôi.

Giờ thể dục.

Thấy nó ngồi gần tò te nhìn lên bầu trời tháng mười, một tâm trạng xưa nay chưa từng thấy, tôi mới chạy tới trước mặt nó: “Hi!”.

Nó giật bắn, rõ ràng tâm hồn đang treo ngược cành cây đây mà.

“Đáng ghét, làm người ta giật mình”.

“Mày sao thế?”

“Chả sao cả”.

“Đừng lừa tao, chắc chắn là có sao”.

“Không sao mà”.

“Không sao? Tưởng tao là con ngốc chắc? Hay là nhà mày có chuyện gì?”. Nhà nó thì có chuyện gì được chứ, mẹ thì lái BMW, bố thì chạy Mercedes, bất động sản lúc nào chẳng là lĩnh vực nóng. Tôi từng nói, một nửa tiền của Hàng Châu bị nhà nó kiếm sạch rồi! Còn nó thì rõ là biết tiêu tiền, một tháng bỏ ra hàng mấy nghìn tệ mua đồ xa xỉ, riêng bật lửa đã mua hơn năm mươi cái.

Thầy thể dục gọi chúng tôi: “Ra chạy đi! Chạy vòng quanh sân! Không được nói chuyện riêng!”.

Chúng tôi lén lút chạy tới dưới gốc cây, rồi tôi lại nhìn Khả Liên và giục: “Nói đi, đừng giả vờ nữa”.

“Mày đã từng thích ai bao giờ chưa?”. Khả Liên hỏi.

“Chưa”.

“Mày chưa từng thích Bí Ngô à?”

“Đừng có nhắc tới cậu ta, cái thằng bạn nổi khổ, ngày ấy chúng tao còn mặc quần thùng dít mà”.

“Thế còn Mã Tiểu Vĩ?”.

Mã Tiểu Vĩ là hot boy, là lớp trưởng của lớp tôi, dáng người cao, đẹp trai, lại hơi giống Vương Lực Hoàn.

“Không thích, cậu ấy như thằng ái ấy”.

“Thế thì sao mà tao nói chuyện với mày được! Vu Bắc Bắc, mày có biết cảm giác thích ai đó không? Hóa ra là thế này này, chỉ cần không nhìn thấy người ấy một phút thôi là đã khó chịu, trong lòng chỉ nghĩ tới người ấy, nằm mơ cũng thấy người ấy, tỉnh dậy cũng là người ấy, say cũng thấy người ấy, nói tóm lại là, tao gục rồi”.

“Gục rồi?”.

“Đổ gục rồi”.

“Ai? Cuối cùng là ai?”. Tôi đùa đùa: “Ai có sức hút mê hồn mà làm cho đại tiểu thư mê mết thế?”. Tôi bấm móng tay và nhìn lên bầu trời xanh, tôi thì thích ai nhỉ? Tôi nghĩ mãi nghĩ mãi, chẳng có ai, chẳng có ai cả. Nếu có, chắc cũng phải giống như Kim Thành Vũ, nhìn cứ buồn thênh thang. Phải đấy, tôi thích loại con trai như thế, còn những thằng con trai khác xung quanh tôi thì sao mà trẻ con, sao mà xấu xí.

“Học cạnh lớp mình”.

“Ai đấy?”.

“Sở Giang Nam”.

“Sở Giang Nam?”.

“Chắc mày không biết, bạn ấy là học sinh mới chuyển từ Bắc Kinh đến trường mình đây. Lát tan học, mày có thể đi qua cửa lớp số Ba xem, cái cậu mà cao cao đen đen ấy, chỉ nhìn qua là nhận ra cậu ấy ngay thôi mà.”

Khi Khả Liên nói những lời này, cặp mắt nó mơ màng, cứ như đang tự lảm nhảm một mình vậy. Nó nói: “Thỉnh thoảng tao cũng đi lướt qua bạn ấy, người bạn ấy như có từ trường hút tao rất mạnh. Vu Bắc Bắc, mày có tin vào vận mệnh không? Tao bỗng nhiên cảm thấy, bạn ấy chính là người con trai mà tao đang tìm kiếm bấy lâu. Tao không hề cảm thấy xa cách, giống như đã quen bạn ấy từ kiếp trước, giống như lần đầu tiên Bảo Ngọc gặp Đại Ngọc, mày có thấy lạ không?”.

“Không lạ đâu”. Tôi nói: “Đây là duyên số! Thế mày đã ra tay chưa? Mày chẳng đã nói cần phải “chậm, chuẩn, mạnh” à?”.

“Mày đúng là đồ đáng ghét, tao không nói chuyện với mày nữa”.

Tôi thấy mặt Khả Liên đỏ bừng lên, trời ạ, Khả Liên biết đỏ mặt cơ đấy! Nó vốn là một con bé hoang dại cơ mà, xem ra, lần này thích thật rồi!

“Đi tỏ tình đi! Đẳng nào cũng thích thế cơ mà”.

“Nhưng mà... nhưng mà tao không nói nổi”.

Khả Liên mà nói rằng “không nói nổi”, điều đó làm tôi choáng. Hóa ra, mọi cô bé trên đời này đều giống nhau, khi thích một ai đó thật lòng, sẽ trở nên bẽn lèn, xấu hổ, thấy mình thua kém người ta. Khả Liên hỏi tôi:

“Vu Bắc Bắc, liệu bạn ấy có chê cách ăn mặc như con trai của tao không, mày xem, quần áo của tao toàn kiểu đó”.

“Không đâu không đâu”. Tôi an ủi nó: “Bạn ấy sẽ thích mày mà!”.

Tâm trạng của Khả Liên vẫn còn rất hoang mang, nó viết tên Sở Giang Nam trên đất, viết hết lần này đến lần khác.

Tôi nghĩ, phải đi trinh thám hộ Khả Liên một lần, cái cậu Sở Giang Nam này cuối cùng là thần thánh phương nào, y như con hắc mã tự nhiên nhảy ra giữa đường. Nghĩ mà xem, còn chưa đầy tám tháng nữa là phải thi đại học, sao tự nhiên lại mọc ra cái thứ như cậu ta chứ?

Sau khi tan học, tôi đến lớp số Ba ở bên cạnh, vừa rẽ một cái thì va phải một người.

Tôi ngã bổ chửng.

Chân tôi đau quá đi, đau phát khóc lên được. Cậu ta nói:

“Xin lỗi, xin lỗi ấy!”.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cậu nam sinh đó, răng trắng như bóc, sao mà trắng thế cơ chứ.

Cậu ta đẹp trai thật đấy, nhìn rõ phong độ, có thể là nhờ màu da lúa mạch của cậu ta nên răng mới trắng lóa như thế?

Cũng coi như cậu ta có chút nhan sắc, thôi thì, tha cho cậu ta vậy.

Tôi nói: “Đi đường thì phải chú ý chứ!”. Khi nói câu đó, mặt tôi đầy vẻ bức dọc, cậu ta cao quá, tự nhiên đâm sầm vào khiến tôi ngã bổ chửng.

“Ừ, lần sau tớ sẽ chú ý, lần sau nhá”.

Cậu ta chạy vào lớp số Ba, tôi bước thấp bước cao đi tới cửa lớp số Ba, sau đó gọi cô bạn Bạch Vi lớp số Ba ra hỏi: “Sở Giang Nam là ai thế?”.

Cô bạn chỉ chỉ cho tôi, ô, chính là cậu ta.

Tôi sững người, đúng là oan gia ngõ hẹp, chính là cái cậu đã va vào tôi.

“Biết rồi nhé”.

“Sao thế?”. Bạch Vi nói: “Thích bạn ấy hả? Con gái thích bạn ấy nhiều lắm đấy, vừa tới mấy ngày mà đã có đến mấy cô ôm tương tư rồi, cậu cũng thế hả?”.

“Còn lâu”. Tôi nhìn Sở Giang Nam một cái, cảm thấy quái quái, nhưng không hiểu là thế nào. Cậu ta đẹp trai khiếp, kiểu đẹp trai thú vị. Bạch Vi nói:

“Bạn ấy giỏi lắm nhé, hát những bài dân ca hay lắm, nghe nói trong cuộc thi hát dân ca học sinh của Bắc Kinh còn đoạt giải ba đấy”.

“Ồ”. Tôi nói: “Cũng khá đấy”.

Thảo nào tôi thấy giọng cậu ấy nghe hay thế, chẳng trách khiến Khả Liên rung động, tôi vẫn nhìn theo hướng ngược sáng ấy, Sở Giang Nam đang hát những sợi tóc trước trán, cái động tác ấy sao mà tinh tế và sinh động thế nhỉ, khiến cho bao nhiêu năm sau tôi vẫn nhớ như in. Nó thật kinh điển, giống như một cảnh quay ngược sáng, một chàng trai đang đứng hất ngược mái tóc mình trong ánh sáng rực rỡ. Cậu ấy quay mặt lại, nhìn thấy tôi rồi nói:

“Sao thế, chân còn đau không? Có cần đi khám bác sĩ không?”.

“Hết đau rồi”.

Tôi về lớp mình thì tiếng chuông báo hiệu giờ học bắt đầu cũng vang lên. Tôi ngồi sau lưng Khả Liên, nó quay đầu lại nhìn tôi, tôi viết cho nó một mẫu giấy rồi len lén chuyển lên.

Trên mẫu giấy đó, tôi viết: “Cũng được đấy, ra tay đi thôi”.

Khả Liên cười, nó gơ ngón tay thành hình chữ V.

Ngày hôm sau. Sân vận động.

Chúng tôi tập thể dục buổi sáng xong, Khả Liên chỉ Sở Giang Nam:

“Nhìn xem, đẹp trai chưa?”.

Nhìn từ xa, trong ánh nắng sớm mai, tôi thấy Sở Giang Nam đang đứng ở đó nhìn phong độ vô cùng.

“Cũng được, sao rồi, nói với bạn ấy đi”.

“Không dám nói”.

“Có gì mà không dám? Đi, nói đi!”.

“Mày đúng là to gan mù quáng, tao không thể dễ dàng nói ra được, một khi đã nói là phải nắm chắc phần thắng. Mày nghĩ xem, từ bé đến giờ có bao nhiêu con trai thích tao? Tao chưa từng rung động trước ai, duy lần này là thật. Tao cứ nghe thấy giọng bạn ấy là thấy không chịu nổi”.

“Thế làm sao giờ? Cứ thích đơn phương thì không phải cách hay đâu”.

“Tao cũng không biết, chỉ biết lòng tao đang rối lắm”.

Tôi nhận thấy, Khả Liên đã thay đổi kiểu quần áo, lần này nó không mặc đồ nhiều chỗ mài rách nữa, mà còn mặc áo sơ mi trắng. Nó hỏi tôi: “Tao nuôi tóc dài nhìn có xinh hơn không?”.

Tôi nhìn nó rồi nói: “Mày thế nào thì tao cũng thích, vì mày là Khả Liên, không phải ai khác”.

“Nếu mày là Giang Nam thì tốt, chắc chắn sẽ thích tao”.

Tan học. Khả Liên nói: “Lát tao về sau, mày về trước đi”.

“Cũng được”.

Tôi biết, chắc nó lại đi tìm Sở Giang Nam rồi. Cô nàng này si mê quá đi thôi, bài kiểm tra tiếng Anh vừa rồi điểm của nó tụt hạng rõ rệt, kém tôi những mười điểm.

“Bảo trọng đấy!”. Tôi nói.

Sau khi đi xuyên qua những hàng cây anh đào, tôi đạp xe ra khỏi cổng trường.

Tôi đạp chậm chậm để nghỉ ngơi một chút, về đến nhà rồi lại học đến tận mười một giờ, chỉ tổ to hết cả đầu. Tuổi mười bảy trôi qua thật chậm, bầu trời bên Tây Hồ hình như cũng đang nhàn tản như thế, xanh ngắt một màu ưu tư và tươi đẹp. Tôi chỉ mong sớm trở thành một trong những bà già đứng cạnh hồ, đương nhàn hạ hưởng thụ cuộc sống,

Đèn đỏ, tôi dừng xe.

Có một chiếc xe lao tới trước mặt tôi.

Là Sở Giang Nam.

Sao lại là cậu ấy?

Tôi kinh ngạc, lẽ nào Khả Liên chưa gặp cậu ấy sao?

Khi tới sát xe tôi, cậu ấy quay đầu lại hỏi:

“Chân còn đau không?”

“Ồ, không, không đau nữa”. Tôi hơi hoảng loạn.

“Thế thì tốt”.

Đèn xanh. Cậu ấy phi đi rất nhanh, sau đó, tôi nghe thấy có tiếng người gọi tôi phía sau, là Khả Liên. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đầm mồ hôi của nó. Nó nói: “Bạn ấy phóng nhanh quá, tao không đuổi kịp, hơn nữa, có đuổi kịp tao cũng chẳng dám nói đâu. Vu Bắc Bắc này, mày giúp tao được không?”.

“Giúp mày á? Tao giúp mày thế nào đây?”

“Giúp tao đưa bức thư này cho bạn ấy!”. Vừa nói, Khả Liên vừa lôi ra một bức thư: “Này, là tao viết cho bạn ấy đấy”.

“Tao không đi đâu”.

“Mày phải đi”.

“Không đi”.

“Phải đi”.

“Mày đáng ghét quá, việc mình không làm được lại đùn cho tao”.

“Coi như tao cầu xin mày đấy, cuối tuần tao mời mày đi nhảy disco được không? Nếu không thì đi bơi nhé”.

“Thôi được rồi được rồi”. Tôi nói: “Coi như tao giúp mày”.

Sau khi đồng ý với Khả Liên, tôi cũng thấp thỏm lo lắng, làm thế nào để đưa tận tay Sở Giang Nam đây? Sợ người khác nhìn thấy, nhưng đây rõ là một nhiệm vụ quan trọng.

Ngày mai, ngày mai mình nhất định sẽ đưa cho cậu ấy. Dù sao cậu ấy cũng từng va vào mình. Nghĩ như vậy, tôi trấn tĩnh hơn nhiều, đây là lần đầu tiên tôi làm việc này, cứ y như là tôi chuẩn bị đưa thư tình của tôi cho cậu ấy vậy. Khả Liên còn dùng loại giấy màu hồng có hương thơm, mùi hương say đắm đó nhẹ nhàng tỏa ra qua ba lô của tôi.

Trong phòng riêng của mình, tôi cứ nhìn chăm chăm vào bức thư tình màu hồng đó, bên trong viết gì nhỉ? Tôi chỉ muốn bóc ngay ra xem, nhưng mà tôi không có quyền, thư của Khả Liên viết cho Sở Giang Nam mà.

Sở Giang Nam đáng yêu đến thế sao? Tôi nhớ lại hình dáng của Sở Giang Nam, bỗng nhận thấy hình như đã quên mất dáng hình cậu ấy, chỉ nhớ cậu ấy cao cao, chỉ nhớ làn da cậu ấy đen đen và hàm răng trắng trắng, thôi hết rồi, ngày mai đưa thư là xong, đừng suy nghĩ nữa.

Cuối cùng trời cũng sáng.

Tôi đứng chờ Sở Giang Nam trước cổng trường. Bạn học đi qua tôi từng người một, còn chào tôi: “Chờ Khả Liên à?”. Tôi nói: “Ừ, đúng”. Tôi nói một đằng làm một nẻo. Tôi đang chờ Sở Giang Nam cơ mà.

Chờ rõ lâu sau, chuông báo truy bài đã reo, khi tôi sắp thất vọng tới nơi thì Sở Giang Nam xuất hiện.

Đầu cậu ấy đầy mồ hôi, chiếc áo bóng rổ màu xanh bám chặt vào người, chiếc xe đạp cứ như một đạo cụ của cậu ấy, cậu ấy dùng chân chống xe, rồi hỏi:

“Còn đau không?”.

Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu ấy hỏi tôi câu này ba lần rồi.

“Không, không đau nữa”. Tôi lấp bắp.

“Chờ ai à?”.

“Ừ”.

“Chờ ai?”.

“Ấy”.

Cậu ấy cười phá lên:

“Đừng nói là ấy bắt tớ đưa ấy đi viện chụp chiếu nhé!”.

“Không, không phải đâu!”. Tôi hơi cú, vì cậu ấy hiểu sai mình, “Này”, tôi nói: “Có người gửi cho ấy”.

Đưa tới tay cậu ấy xong, tôi chạy như trốn. Tôi chạy như bay trong màn lá rơi của mùa thu, đúng vậy, lần đầu tiên tôi đưa đồ cho bạn trai, dù chỉ là đưa hộ Khả Liên.

Chuông báo vào lớp vang lên, tôi ngồi vào bàn học mà tim vẫn còn nhảy nhót. Tôi không nghe thấy câu hỏi của thầy giáo dạy toán, mà đang cúi xuống viết một mẫu giấy: “Nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn!”, chuẩn bị vứt cho Khả Liên.

“Vu Bắc Bắc! Vu Bắc Bắc!”.

Ai đang gọi mình nhỉ?

Là thầy giáo dạy toán đang gọi tôi. Ông thầy năm mươi tuổi đeo cặp kính cận dày cộp, sự chăm chỉ của thầy làm người ta kinh ngạc, thầy từng là học sinh xuất sắc của Đại học Sư phạm Bắc Kinh, chỉ muốn đào tạo chúng tôi thành thí sinh Olympic hết thảy. Lúc này, thầy đang bắt tôi nhắc lại bài hàm số học hôm qua.

Hàm số? Hàm số nào nhỉ? Mẫu giấy trên bàn còn chưa kịp phi tang, thầy giáo đã cầm lên rồi đọc:

“Nhiệm vụ đã hoàn thành mỹ mãn? Nhiệm vụ gì? Ai bắt em đi phá đảo thế?”.

Cả lớp cười ầm lên.

Tôi lí nhí nói:

“Còn vinh quang hơn cả phá đảo ạ”.

“Hết giờ thì xuống phòng giáo viên gặp tôi”.

Khi thầy quay lưng bỏ đi, tôi còn lè lưỡi ra với thầy, sau đó nói với Khả Liên lúc đó đang quay đầu lại nhìn tôi:

“Đáng ghét, toàn tại mày đấy!”.

Khả Liên mời tôi ăn kem.

Chúng tôi ngồi ăn kem trên chiếc ghế dài bên bờ Tây Hồ, trời hơi lạnh, chúng tôi vừa buôn chuyện vừa ăn kem. Khả Liên mặc chiếc quần dài màu xanh bộ đội, nhìn rất đong đưa, còn tôi vẫn mặc bộ đồng phục, hai đứa tôi đều đeo ba lô.

“Mày nói đi, bạn ấy sẽ thế nào?”.

“Sao tao biết được, chỉ biết tao đưa rồi thôi”.

“Thái độ của bạn ấy thế nào?”.

“Có kịp nhìn đâu, tao bỏ đi luôn”.

“Ôi, lo quá, làm sao bây giờ? Trong đầu tao toàn là bạn ấy”.

Lần đầu thấy Khả Liên như vậy, rõ là đang đau khổ. Mặt nó nhìn nghiêng rất đẹp, đường viền môi thật khôu gợi, tôi thích nhìn vẻ mặt khi nó đang ưu tư và cũng thích khi nó hoang dại. Ôi, tôi nợ nó cái gì rồi, nếu là người khác liệu có làm cái việc đó không?

“Nếu không, tao đi hỏi xem thế nào”.

“Thôi đừng, bỏ đi”.

Chúng tôi lại thần người ra, nhìn nước Tây Hồ có những vòng sóng mùa thu, ai hiểu cho nỗi lòng này? Trời lạnh như nước hồ, mùa thu đang về rõ rệt, còn Khả Liên, nhìn nó thật xót xa.

Đã ba ngày rồi không có tin tức gì.

Thật chẳng ra làm sao, dù sao, tôi nghĩ ít nhất cũng phải trả lời một câu chứ. Mặt Khả Liên gầy dài như cái bơm, đúng là do đợi chờ tin cậu ta mà tiêu tụy đi nhiều quá. Ôi, tình đơn phương như kén tằm, quần người ta tới chết. Tôi định đi tìm Sở Giang Nam, hỏi xem cậu ấy định thế nào. Không ngờ cậu ấy lại chờ tôi ở ngã rẽ nhà tôi.

Từ xa, tôi trông thấy cậu ấy dựng xe đẩy rồi cúi gằm mặt xuống đi đi lại lại. Dưới ánh đèn, bóng cậu ấy rất dài, Khả Liên và cậu ấy như hai thế giới khác nhau, một người thích rock, còn một người thích hát nhạc dân ca, nhưng đều toát lên phong cách của ca sĩ hát rong. Tôi có thể nhận thấy, hoàn cảnh của họ đều giống nhau, hai người thuộc cùng một tuýp.

“Vu Bắc Bắc”. Cậu ấy gọi tôi.

Tôi lạnh nhạt: “Có việc gì à?”.

“Tất nhiên”.

“Ấy nói đi”.

“Tớ đọc thơ ấy viết rồi, cảm động lắm”.

“Khoan đã, khoan đã, ấy nói gì thế? Thơ của tớ?”.

“Phải, thơ của ấy”.

“Thơ nào?”.

“Thơ ấy viết cho tớ”.

“Tớ viết cho ấy? Đây không phải tớ viết cho ấy đâu, là Khả Liên viết cho ấy đó. Cô ấy không viết tên mình lên sao?”.

“Khả Liên? Khả Liên là ai?”.

Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cậu ấy đưa tôi bức thư màu hồng, đúng là như thế.

Nếu như anh nhìn em

Em sẽ cúi xuống

Nếu anh vẫn nhìn

Mặt em sẽ đỏ hồng như quả táo

Nếu, nếu anh vẫn còn nhìn

Em sẽ giống như cây hoa mã anh

Nở gấp ra từng đóa hoa

Trời ơi, đây là thơ tình của Khả Liên làm, hay quá!

Tôi nói, đây là thơ Khả Liên tặng ấy.

Sở Giang Nam nhìn tôi chăm chăm, rồi cười phá lên:

“Tớ biết là ấy rồi, đừng giả vờ nữa. Có rất nhiều cô gái thích tớ đã dùng cách này, tớ nhận được nhiều thư tình lắm rồi, nhưng chỉ có lần này là tớ thấy rung rinh. Tớ đã nghĩ ba ngày, quyết định đi tìm ấy và nói với ấy, tớ cũng thích ấy”.

“Khoan khoan khoan khoan!”. Tôi nói: “Nhầm rồi, lộn xộn hết cả rồi. Không phải tớ, thật đấy, mà là Khả Liên”.

“Chẳng có Khả Liên nào cả phải không? Đừng che giấu việc ấy thích tớ nữa, thích tớ đâu phải là tội!”.

Tôi sắp phát bực, nói to:

“Không phải tớ, mà là Khả Liên!”.

Tôi vội vàng gột rửa ình, phải thể hiện ra rằng tôi chẳng liên quan gì tới cậu ấy sất. Cậu ấy nhìn tôi, thở dài một tiếng rồi nói:

“Không phải cậu à, thôi bỏ đi, chào nhé”.

Cậu ấy nhảy lên xe rồi phóng đi rất nhanh.

Trời ạ, rồi beng cả rồi.

Về tới nhà, tôi gọi cho Khả Liên ngay:

“Khả Liên, mày gặp tao ngay, tao có việc muốn nói”.

Ở bên Tây Hồ, vẫn trên cái ghế dài, Khả Liên ngồi còn tôi đứng. Tiếng tôi như lạc cả điệu đi:

“Mày làm thế nào mà lại ra thế, sao lại không viết tên mình? Bạn ấy tưởng là tao viết cho bạn ấy rồi! Sao mày lại làm thế!”.

“Tao quên mất”.

“Quên? Rõ là cố ý, cố ý hại tao”.

“Không, không phải đâu Vu Bắc Bắc, mày đừng giận, tao không cố tình hại mày đâu, mà là tao quá sợ mất bạn ấy, sợ mất tự tin”.

“Mày mất tự tin? Khả Liên, mày là công chúa, lại xinh xắn có tài. Lẽ ra đừng có để tao làm bà mối chứ”. Mặc dù miệng nói như thế, nhưng, trong lòng lại chẳng có tính toán gì cả, Giang Nam vốn không biết Khả Liên là ai, mà lại còn nói thích tôi.

Cậu ấy thích mình sao? Tôi cứ nghĩ tới câu nói đó, cảm thấy thật khó hiểu, tại sao cậu ấy lại thích mình chứ? Tôi quá bình thường, quá phổ thông, lại cố chấp và ít nói. Tôi chẳng xinh đẹp như Khả Liên, cũng không có sự kiêu sa của người con gái, tôi chỉ là một phiến lá xanh bên cạnh làm nền cho Khả Liên. Cả trường này ai cũng biết Khả Liên, nhưng có mấy người biết tôi đâu.

“Giờ thì làm thế nào?”. Khả Liên hoang mang hỏi tôi.

“Không biết đâu, mày tự đi mà nói với bạn ấy. Mày phải ra mặt đi. Bạn ấy mà thấy mày chắc chắn sẽ thích mày thôi, mày giống như một ngôi sao chói lóa, đến con gái còn thích mày nữa là con trai”.

“Cũng được”. Khả Liên nói: “Tao tự đi vậy”.

Thế mới được chứ. Nhưng không biết tại sao, khi Khả Liên nói sẽ tự đi, tôi lại cảm thấy có một chút hụt hẫng, một chút buồn man mác. Nhiệm vụ của tôi tới đây là kết thúc, sau này sẽ không còn việc nào dính tới tôi nữa.

Nhưng mà, tại sao tôi toàn nghĩ tới Sở Giang Nam, nghĩ tới ánh mắt cậu ấy khi nhìn tôi? Tôi lắc đầu, thôi bỏ đi, qua rồi mà, chẳng có việc của tôi nữa, giờ là việc của Khả Liên và Sở Giang Nam.

Ngày hôm sau là thứ bảy.

“Đi nào!”. Khả Liên nói: “Đi đến nhà thi đấu, dậy đi mày!”.

Mới có sáu giờ sáng, con bé này đã làm loạn cả lên rồi, bực quá đi. Tôi nói:

“Mày bị thần kinh à? Tao buồn ngủ lắm”.

“Dậy đi thôi! Đi đến nhà thi đấu! Hôm nay Sở Giang Nam đấu cầu lông ở đây, mình cùng đi cổ vũ cho bạn ấy nhé!”.

“Không thích”.

“Đi đi mà! Đi với tao, coi như mày đi vì tao được không? Hôm nay tao sẽ lái con xe của mẹ tao đưa mày đi, xem xong trận đấu sẽ đi hóng gió nhé, mày muốn đi đâu tao cũng chiều, đồng ý nhé?”.

“Cũng được”. Tôi nói: “Để tao đi với mày vậy”.

Thật ra tôi không muốn đi, chẳng muốn xen vào chuyện của hai người đó nữa, nếu Khả Liên biết những lời Sở Giang Nam đã nói với tôi, nhất định Khả Liên sẽ hận tôi. Tôi không muốn người bạn thân nhất của mình hận mình, nó quá tốt với tôi.

Khi Khả Liên lái con BMW của mẹ nó xuất hiện trước cửa nhà tôi, hàng xóm xung quanh đều thò cổ ra nhìn. Con xe đua BMW màu đỏ rực nhìn quá nhức mắt. Hè năm ngoái Khả Liên đã học lái xe, vì còn đang đi học nên không dám phô trương quá, hôm nay cuối tuần nó mới lái xe tới, nó chơi cả cây trắng, nhìn rõ đập vào mắt.

Ở bên cạnh nó, lúc nào tôi cũng cảm thấy tự ti. Nhưng, nó luôn làm cho tôi cảm thấy ấm áp rất nhanh. Vì nó nói: “Vu Bắc Bắc, tao thích mày, thích mày im lặng ngồi bên cạnh tao. Nếu là người khác, chắc chắn sẽ không được như thế”. Tôi tin lời nó nói là thật. Chúng tôi đã chơi với nhau ba năm nay, khi ở cạnh tôi, tôi ăn kem hai tệ một cây, nó cũng ăn kem hai tệ, nó không bao giờ gây áp lực cho tôi.

Đi nào, lên xe!

Nhìn nó thật oách, Sở Giang Nam chưa được nhìn thấy nó, nếu thấy rồi chắc chắn sẽ thích. Còn tôi vẫn mặc nguyên bộ đồng phục, quần xanh áo trắng, rõ là nhà quê. Nó lái xe rất nhanh, chiếc BMW màu đỏ lướt đi như điện xẹt. Tôi nghe Khả Liên nói rằng, thi đỗ đại học, quà bố mẹ nó tặng cũng là một con BMW màu đỏ. Chịu thật, những người giàu ở Trung Quốc bây giờ quá giàu, tiền nhiều tới mức chỉ còn là con số mà thôi. Nhà nó có cả nhà ở thành phố Tam Á của đảo Hải Nam và Thanh Đảo, mùa đông mới tới đó nghỉ ngơi, còn bình thường thì toàn bỏ không, thật quá ư xa xỉ.

Haizz, đúng là nhà giàu.

Mười hai, mười ba tuổi, Khả Liên đã đi chơi khắp châu u, còn tôi cho tới giờ còn chưa đi máy bay, từ Tân Cương về Hàng Châu cũng đi tàu hỏa. So với Khả Liên, tôi thật giống cô bé Lọ Lem chưa biết đến phần hoa đô thị. Tôi không có một bộ quần áo cho ra hồn, thậm chí trong túi tôi chỉ có mấy chục tệ, còn Khả Liên, đồ nào của nó đối với tôi mà nói cũng đều là xa xỉ phẩm. Nhưng mà, điều đó chẳng cản trở tình bạn thân thiết của chúng tôi, vì niềm vui và nước mắt thì đều giống nhau, và tuổi mười bảy cũng là như nhau.

Khả Liên lái xe nhanh lắm, tôi thậm chí còn cảm thấy tay nó hơi run. Khả Liên nói: “Mày biết không, hai vai của Sở Giang Nam không cao bằng nhau, bên trái cao hơn bên phải một centimet. Mày biết không, sau tai phải của Sở Giang Nam có một nốt ruồi, tao soi bằng ống nhòm đấy. Mày biết không, khi lớp ấy học thể dục, tao đã từng qua ăn trộm quần vớ của bạn ấy, bên trên có tên của bạn ấy, mày có biết chữ bạn ấy bay bổng đẹp tới cỡ nào không? Còn nữa, nhìn bạn ấy bơi giống hệt như một con cá anh dũng, nhìn bạn ấy đánh bóng thật sexy mê ly. Còn nữa, còn nữa...”.

Tôi nhìn sự kích động của Khả Liên, bỗng thấy hơi xót xa, vì Sở Giang Nam đã hỏi một câu rằng: “Khả Liên là ai?”.

Hóa ra, nó thích cậu ấy đến thế.

Còn tôi, mấy ngày vừa qua mới biết, Sở Giang Nam hát rất hay, học lực thì cũng bình thường. Còn nữa, vì cậu ấy đánh nhau ở Bắc Kinh nên mới chạy tới Hàng Châu. Tóm lại, tôi cảm thấy Khả Liên thích Sở Giang Nam có phần mù quáng, nhưng mà, tình yêu há chẳng phải là mù quáng hay sao?

Tới nhà thi đấu, chúng tôi nhìn thấy ngay bóng dáng của Sở Giang Nam. Cậu ấy đang đeo ba lô đi vào trong. Khả Liên nói: “Mày xem, vai trái vai phải của bạn ấy có phải hơn nhau một centimet không?”

Quả đúng là thế.

Ồi, ngay cả tiểu tiết này mà nó cũng để ý, Khả Liên thích cậu ấy quá rồi.

Tôi nghĩ, chắc chắn tôi phải giúp nó, giúp được tới đâu thì giúp.

Chúng tôi ngồi trên khán đài, trận đấu bắt đầu. Tôi không ngờ Sở Giang Nam không những hát hay mà còn đánh cầu giỏi. Khả Liên cầm lấy tay tôi, tay nó rất lạnh, tôi nhìn nó, nó như vận toàn lực để quan sát Sở Giang Nam. Sở Giang Nam bắt cầu cuối sân hay lên lưới tấn công đều rất hiệu quả, làm đối phương tha hồ mà chạy tới chạy lui, đặc biệt là cú đập ruồi kết thúc, thật phong độ và mạnh mẽ, chẳng mất nhiều thời gian đã giành thắng lợi một hiệp rồi.

Đổi sân.

Bỗng nhiên, đối phương làm một cú bả nhỏ sát lưới, Sở Giang Nam lao người qua, kết quả, cậu ấy bị trật chân, va đầu gối xuống đất!

“Á!”. Khả Liên hét lên thất kinh và gọi tên Sở Giang Nam: “Sở Giang Nam! Sở Giang Nam!”.

Nó gọi rất to, tất cả mọi người trong nhà thi đấu đều nghe thấy.

Sở Giang Nam ngẩng đầu lên, nhìn ra chỗ chúng tôi, rồi vẫy tay với tôi. Phải rồi, tôi không hề nhìn nhầm, cậu ấy đang vẫy tay với tôi, bởi vì cậu ấy có quen Khả Liên đâu!

Khả Liên nói: “Trời ơi, bạn ấy vẫy tay với tao kìa, bạn ấy nghe thấy tao gọi tên!”.

Tôi quay mặt lại, nhìn Khả Liên, khuôn mặt nó như biến dạng đi vì quá vui sướng. Tôi thấy nó sao mà đáng yêu, mà cũng đáng thương nữa. Khả Liên lấy ra một cái ống nhòm, đau khổ nói: “Đầu gối bạn ấy tím ngắt rồi, xót quá”.

Trận đấu kết thúc chóng vánh, Sở Giang Nam dễ dàng đoạt ngôi vị quán quân. Khả Liên nói: “Mình đi tặng hoa cho bạn ấy đi!”.

“Tao không đi”.

“Nếu không, thì mình ra phía sau khán đài đón bạn ấy nhé? Rồi cùng đi?”.

“Thế tao cũng không đi”.

“Mày thật chán!”.

Tôi chẳng biết nói sao với Khả Liên, những chuyện con con xảy ra giữa tôi và Sở Giang Nam vừa tản mát lại vừa không tiện nói ra, nó như trở thành bí mật của riêng tôi. Tôi không thể tưởng tượng ra Sở Giang Nam tại sao lại thích tôi, tôi vẫn tưởng rằng mình là đồ trang trí cho Khả Liên, là một con vịt xấu xí, nhưng mà, tại sao cậu ấy lại thích tôi chứ?

Mình có thích cậu ấy không? Tôi hỏi mình hết lần này đến lần khác.

Tôi không có câu trả lời. Phải, không có câu trả lời, suy cho cùng thích hay không thích nhỉ. Tóm lại, cảm giác đó thật lạ, có thể Khả Liên đã tăng bức hình tượng của cậu ấy lên nhiều lần, có thể Khả Liên thích cậu ấy như thế thật, tôi chỉ cảm thấy Sở Giang Nam là một người thật xa xôi với tôi, xa tới mức chẳng có chút dây dưa gì với tôi cả.

Chúng tôi đi ra phía sau khán đài, nhưng chậm mất một bước, Sở Giang Nam đã đi rồi.

“Ồi, tiếc thế”. Khả Liên lắc đầu nói.

“Thế nào cũng có cơ hội thôi!”. Tôi an ủi nó. Khi nói câu đó, tim tôi cũng thấp tha thấp thỏm, mọi việc quả đang rối lung tung beng, ôi, Sở Giang Nam ơi, Sở Giang Nam tại sao lại nói thích tôi cơ chứ?!

Tôi bị Sở Giang Nam chặn lại giữa đường.

Ngồi học cả chiều đã mệt, tôi đang muốn đi ra Tây Hồ một mình. Bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tôi: “Vu Bắc Bắc! Vu Bắc Bắc!”. Quay đầu lại, tôi trông thấy cậu ấy đang ngồi trên một chiếc xe đạp leo núi màu đen, đưa mắt nhìn theo tôi.

“Cám ơn ấy, hôm qua nhờ ấy đứng trên khán đài gọi tên tớ mà tớ thắng!”.

“Không, không phải tớ đâu!”. Tôi bối rối giải thích: “Là Khả Liên, cái đứa con gái xinh xinh đứng cạnh tớ đó! Bạn ấy thích ấy lắm, bạn ấy viết bài thơ tặng ấy đó, thật đấy, tớ không lừa ấy đâu!”.

“Tại sao không phải ấy chứ?”.

Tôi lặng người đi.

Sao bạn ấy lại hỏi một câu thẳng thừng như thế!

“Tại sao không phải ấy chứ?”.

Tôi lắp bắp: “Tại vì... tại vì... Vì tớ không biết”.

Tôi lắp bắp.

“Đừng có nhắc Khả Liên với tớ! Tớ không quen Khả Liên! Tớ chỉ biết rằng tớ thích ấy! Ấy nhẹ nhàng ít nói, bài văn của ấy dán trên bảng tin của trường, ấy thật khác biệt! Ấy có biết không? Khi tớ đọc những dòng chữ đó, tớ đã rung mình! Trời với núi một màu, trong nước chỉ có tôi, chỉ có người đó. Giống như đang từ từ tìm kiếm mảnh tơ tằm ngày cũ trong dòng nước đêm thu lạnh như băng, bỗng nhiên tìm thấy rồi, sờ thấy rồi, nó cũng lạnh y như nước vậy. Hóa ra, mảnh tơ tằm màu đỏ rực cũng biết già, còn nhớ nó đã từng đỏ tươi, cười một cách e thẹn mê hoặc trên người ta, còn nhớ anh đã từng vuốt ve bờ eo của cô, nỗi xấu hổ đoan trang trước gương. Tớ đã hỏi các bạn khác rằng Vu Bắc Bắc là ai? Và họ đã chỉ ấy cho tớ. Mà ấy không biết đâu, ngày nào tớ cũng đi theo ấy cả. Khi ấy đạp xe ở trước, thì tớ đi đằng sau. Ấy hay đưa tay sửa tóc này, ấy hay đưa mắt nhìn xa xăm này, ấy còn hay cúi đầu khi đi bộ trên đường này, ấy còn mỉm cười khe khẽ nữa... tớ đều trông thấy. Cuối cùng tớ hiểu rằng, tớ thích ấy!”.

Tôi vẫn sững người.

Quá kinh ngạc.

Tôi không biết nói sao nữa!

Hóa ra là vậy ư!

Trong khi Khả Liên say mê bạn ấy, nhặt những đồ bạn ấy vứt đi, thậm chí lấy trộm sổ tay của bạn ấy, thì bạn ấy lại đi theo tôi!

Ánh mắt của tôi và cậu ấy chạm nhau, tôi vội vã trốn tránh. Đúng thế, tôi không dám nhìn lâu hơn vào mắt cậu ấy. Trong ánh mắt ấy đang có lửa, đang thiêu đốt cả cậu ấy và cả tôi nữa.

“Có thể trả lời tớ không?”.

Tôi lắc đầu.

“Không thích tớ ư?”. Cậu ấy hỏi với giọng tuyệt vọng.

“Không, không phải...”. Tôi lí nhí trả lời.

“Vậy là sao?”.

“Tớ không biết...”.

“Tớ cho ấy ba ngày được chứ? Rồi trả lời tớ nhé. Ấy biết không, tớ thích sự yên lặng của ấy, ấy giống như một đóa hoa sen đang nhẹ nhàng hé nở, tớ thích cái xương quai xanh gầy gò của ấy, thích cả mỗi khi ấy cười để lộ ra hàm răng trắng bóc...”

“Ấy đừng nói nữa!”. Tôi khẽ nói. Tim tôi đang đập nhanh, đây là lần đầu tiên có một người con trai tỏ tình với tôi, mà tôi thì run tới mức tay chân loạn cào cào! Tôi quay người chạy thực mạng men theo hồ, chạy một mạch tới chân cầu. Ôi, ta phải đứng đó mà suy nghĩ xem, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Tôi không ngờ Khả Liên tới tìm tôi.

Khả Liên nói:

“Tao biết là mày ở Tây Hồ mà! Đi, tao đưa mày đến chỗ này!”.

“Đi đâu cơ?”.

“Cứ đi thì biết!”.

Khả Liên kéo tôi lên taxi, xe lao đi trong bóng tối. Tôi hoang mang hỏi: “Đi đâu thế? Trời tối rồi, mai còn phải đi học, mày còn làm trò quỷ gì đây?”.

“Phải, tao làm trò quỷ này này!”.

Khả Liên làm mặt quỷ trên tôi, sau đó véo mũi tôi: “Vu Bắc Bắc ơi là Vu Bắc Bắc, mày trẻ con quá đi! Đến bây giờ vẫn chưa từng thích thằng con trai nào là chưa được đâu! Mày phải biết, cảm giác thích một người con trai vô cùng kỳ diệu, mày sẽ thích cảm giác đó!”.

“Đừng nói là mày đưa tao đi tìm Sở Giang Nam nhé!”. Tôi cẩn thận hỏi.

“Đúng rồi đấy!”.

“Cái gì”. Tôi hét lên thất kinh: “Không, tao không đi! Nhất quyết không đi!”.

“Sao? Mày phải đi, phải đi với tao, tao phải làm một việc quan trọng!”.

“Việc quan trọng gì?”.

“Đến đó thì biết!”.

Hai mươi phút sau thì đến.

Hóa ra là đến sân bóng rổ, buổi tối sân bóng rổ đang sáng đèn. Sở Giang Nam đang tập bóng ở đây một mình.

“Mày biết không, tối nào bạn ấy cũng tập bóng một mình ở đây. Tối nào tao cũng đi theo bạn ấy đến đây. Bạn ấy tập khoảng một tiếng mới về. Bạn ấy sống cùng bà ngoại ở Hàng Châu, bà ngoại bạn ấy đẹp lắm, da đẹp lắm ấy!”.

Khả Liên nói nhỏ với tôi, hai đứa chúng tôi trốn trốn nấp nấp sau khán đài để nhìn trộm Sở Giang Nam.

Cậu ấy ở ngoài sáng, hai đứa tôi ở trong tối.

Buổi đêm tĩnh lặng, chỉ vang lên tiếng bóng đập xuống đất. Hai đứa tôi rạp người xuống dưới cửa sổ, lòng đứa nào cũng chất chứa tâm trạng.

“Mày định làm gì?”. Tôi hỏi.

“Mày chờ tao nhé!”.

Nói xong, Khả Liên đi vào sân bóng, xuất hiện trước Sở Giang Nam nhanh như một ánh chớp. Tôi sững người, chưa kịp nghĩ xem có nên đi cùng với Khả Liên không thì cô bạn đã đứng trước mặt cậu ấy rồi!

Ánh đèn chiếu sáng cả người Khả Liên.

Khả Liên và cậu ấy đứng đó, thật xứng đôi quá đi. Một người ột mét tám mươi hai và một người thì một mét bảy mươi mốt. Tôi nhìn theo hai người, bỗng thấy ghen tỵ. Tôi biết, nàng công chúa đã xuất hiện thì sẽ không còn chỗ cho cô bé Lọ Lem nữa.

Họ đối mặt với nhau đến bao giờ đây? Một phút? Hay ba phút? Tôi thấy thời gian sao mà dài thế! Dài chết đi được!

Khả Liên bỗng hét lên: “Sở Giang Nam, TỐ - THÍCH - ẤY! Tớ thích ấy! Tớ thích ấy!!!”.

Sân bóng vắng tanh, cả giọng của Khả Liên và tiếng vang dội lại đều rất to. Tôi nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Sở Giang Nam, đúng thế, cậu ấy dường như đứng nghệt ra.

Khả Liên nói tiếp: “Tớ đã viết thư tình cho ấy và nhờ Vu Bắc Bắc đưa đây! Ngày nào tớ cũng đi theo ấy, tớ thích ấy, tớ rất thích ấy!”.

Cậu ấy đứng lặng ở đó rất lâu, bỗng nhiên nói lắp bắp: “Cái này... Tớ chưa chuẩn bị tâm lý... Mà... tớ chẳng biết tên ấy...”.

“Khả Liên, tớ tên là Khả Liên!”.

“Ừ, Khả Liên”. Cậu ấy nói: “Ấy bình tĩnh lại đi, tớ...”.

“Ấy có thích tớ không?”. Khả Liên hỏi rất thẳng thắn: “Tớ thì thích nghe ấy hát, thích nhìn ấy đi, thích nhìn ấy đánh bóng, thích nhìn dáng ấy chạy nữa cơ!”.

“Tớ... không thích ấy!”. Cậu ấy nói.

Tôi giật bản mình.

Cậu ấy nói gì? Trước sự si mê cuồng nhiệt của Khả Liên, cậu ấy lại dám nói: “Không, tớ không thích ấy”?

Thái độ của Khả Liên lúc này có lẽ khiến tôi sẽ không thể nào quên. Khả Liên xách lấy túi, chạy như điên ra khỏi sân, chỗ cửa nó đi qua vang lên một tiếng “ầm” rồi đóng lại. Khả Liên quên cả con bạn thân, chạy ào lên taxi, còn tôi thì... trong túi không có lấy một xu! Tôi vừa chạy theo Khả Liên vừa lo lắng nghĩ: “Làm sao đây?”

Sở Giang Nam cũng chạy theo.

Cậu ấy và tôi, đứng bên vệ đường, nhìn nhau trong bóng tối, lặng người đi.

“Làm sao bây giờ?”. Tôi tự hỏi mình.

“Thế đấy!”. Cậu ấy nói: “Khả Liên điên quá rồi! Tớ biết ai là Khả Liên rồi, hóa ra là bạn ấy! Tớ còn tưởng Khả Liên có nhiều người thích lắm! Khả Liên quá giỏi, lần trước còn hát rock cơ mà! Tớ còn trông thấy bạn ấy đi xe đua, màu đỏ, đúng không ấy?”.

“Ừ. Ấy nên thích nó mới phải chứ”. Tôi khẽ nói: “Nó thích ấy thật lòng. Hơn nữa, đến rác ấy vứt đi mà nó cũng quý như vàng. Có lần đi tìm nó, tớ còn thấy nó viết tên ấy liên tục, viết hẳn mấy trang sau đó thì xé tan vứt vào thùng rác, rồi nó lại nhặt lên, vuốt phẳng ra. Nhìn nước mắt nó rơi trên tên ấy, tớ đã nghĩ, chắc nó thích ấy nhiều lắm!”.

“Nhưng, nhưng mà... tớ không có cảm giác với bạn ấy! Tớ có cảm giác tớ và bạn ấy thuộc cùng một tuýp, mà tớ không thích người cùng tuýp với mình”.

“Tớ không biết”. Tôi nói.

“Tớ chỉ thích ấy thôi!”. Sở Giang Nam kiên quyết nói.

“Tớ không thích ấy!”. Tôi cũng kiên quyết nói. Nói xong, tôi lặng đi. Cậu ấy cũng lặng đi. Cái câu này... lúc này chính cậu ấy nói với Khả Liên, bây giờ tôi lại trả lại nó cho cậu ấy! “Tớ không thể làm tổn thương Khả Liên, tớ quý Khả Liên lắm, nó là bạn thân nhất của tớ, tớ không thể làm nó buồn! Nó thích ấy lắm đấy!”.

Hơn nữa, chính tôi cũng không biết được tôi có thích Sở Giang Nam thật hay không? Tôi hiểu cậu ấy được bao nhiêu chứ?

Tôi nhận thấy, Sở Giang Nam đang rất thất vọng.

Cậu ấy nói: “Tớ hiểu rồi”.

Hai người chúng tôi cùng nhau đi về, trong bóng tối, người trước người sau, chẳng ai nói câu nào. Lòng đứa nào cũng chùng chất tâm trạng. Cậu ấy đi trước tôi chỉ có mười centimet nên tôi có thể cảm nhận thấy cả hơi thở của cậu ấy. Trong bóng tối, mùi mồ hôi khiến tôi cảm thấy lạ không tả, lạ đến mức khó quên.

Hai người đi cùng nhau rất lâu, rất lâu.

Đường phố Hàng Châu đều đã lên đèn. Trên cầu vượt qua đường, tôi nói: “Ấy đừng đi theo tớ nữa. Ai đi đường này thôi”.

“Ấy nghĩ lại đi, chẳng lẽ không thích tớ chút nào à?”.

“Không cần bắt tớ nghĩ lại đâu”. Tôi nói. Lòng tôi đang rối bời, giá như tuổi mười bảy của tôi có thể trôi qua thật nhanh chỉ trong một đêm.

Phải, tôi buồn ghê gớm, nỗi buồn của tuổi mười bảy cứ quẩn quanh bên tôi.

Tôi không muốn nghĩ tiếp nữa. Tôi còn phải học hành chăm chỉ, phải có kết quả cao để còn thi đại học chứ! Tóm lại, chuyện này đến đây là chấm hết đi thôi.

Thế mà đêm đó tôi lại mất ngủ đến tận khi trời sáng. Trong đầu tôi, lúc thì là Khả Liên, lúc là Sở Giang Nam. Họ xuất hiện liên tục, đêm nay thật chẳng ra làm sao. Khả Liên bị tổn thương, còn tôi thì làm Sở Giang Nam tổn thương! Thật là rối ren quá đi! Một chết mất, bực chết mất thôi!

Sáng sớm, vừa mới mở cánh cửa mộc đầy dây leo trường xuân, tôi nhìn thấy có một người đang đứng trong hơi sương mờ ảo của mùa thu.

Là Khả Liên!

Khả Liên ôm chầm lấy tôi và khóc.

Tôi cũng khóc theo, khóc rất to. Tôi cũng ảm ức, cũng buồn lắm chứ, bao nhiêu tâm trạng rối bời cứ tưởng là do trời thu se lạnh, nhưng hóa ra không phải trời thu lạnh, mà là tim tôi lạnh.

“Tại sao bạn ấy lại không thích tao?”. Khả Liên hỏi khê.

Chỉ qua một đêm mà hình như Khả Liên gầy rộc đi. Tôi sờ thấy từng khớp xương của nó, khuôn mặt hồng hào cũng biến mất, thay vào đó là đôi mắt như ngây dại. Khả Liên hỏi tôi câu đó, tôi biết trả lời thế nào đây? Khả Liên đã từng nói, nó muốn cái gì là sẽ giành lấy bằng được, không có gì mà nó không có, còn nếu “Không có được thì đập đổ”.

Nhưng bây giờ... cái mà Khả Liên không có được chính là người con trai mà nó thích.

Thế nên nó chỉ biết khóc ảm ức mà thôi.

Tôi cũng khóc, nhưng, nước mắt của tôi là những giọt nỗi buồn. Tình yêu ơi, cuối cùng tình yêu là gì?

Hai đứa tôi cùng đến lớp muộn.

Trong giờ học, hai đứa luôn nhìn nhau. Tiết hai, Khả Liên vút qua một mẩu giấy: “Tao sẽ không từ bỏ, tao sẽ tiếp tục!”.

Tôi viết lại: “Thôi đi, đừng làm khổ mình nữa”.

“Không”. Khả Liên lại viết tiếp.

Lần này thì bị cô giáo văn tóm được, cô mở ra đọc: “Không? Không cái gì?”.

“Không thi đại học nữa ạ!”. Khả Liên trả lời.

Cả lớp cười ầm lên. Phải, nếu mà không phải thi đại học nữa thì tốt biết mấy!

“Mất trật tự quá!”.

Hai đứa tôi nhìn nhau, sau đó nhìn mông lung lên bảng. Ôi ngày hôm nay trôi qua sao mà chậm thế!

Cuối cùng cũng đến giờ thể dục, hai đứa đứng im lặng dưới gốc cây. Bọn con trai thì chơi bóng rổ, con gái thì tập động tác nằm ngửa rồi gập người lên xuống.

“Làm thế nào bây giờ nhỉ?”.

Khả Liên khắc tên Sở Giang Nam lên vỏ cây. Sở Giang Nam, Sở Giang Nam, vẫn là Sở Giang Nam sao?

“Mày điên rồi, cậu ta hay ho lắm à?”.

“Tất nhiên rồi! Mày không nhìn thấy ánh mắt của bạn ấy sao? Bạn ấy là vị thần trong trái tim tao, mày hiểu không? Bạn ấy hơn mọi thằng con trai khác, tất cả bọn con gái của khối mười hai đều chết mê chết mệt bạn ấy. Sau tết Dương lịch có một dạ hội văn nghệ, chắc chắn bạn ấy sẽ hát, sẽ làm mọi người bất ngờ!”.

“Cậu ta còn giỏi hơn mày sao? Tao chỉ thích nghe mày hát rock thôi”.

“Tao hát không hay bằng bạn ấy đâu. Giọng của bạn ấy vừa chắc vừa vang, hơn nữa, phát âm cũng hay hơn tao. Mày không hiểu đâu, tao học thanh nhạc từ hồi bốn tuổi, tao mới hiểu thế nào là giọng ca trời cho, chính là giọng bạn ấy đấy!!!”.

“Người biết hát thì nhiều lắm!”. Tôi tiếp tục khuyên Khả Liên.

“Nhưng mà lấy đâu ra ai phong độ như bạn ấy! Mày xem, bạn ấy đẹp trai, lạnh lùng với con gái, quần áo của bạn ấy rõ là cá tính, toàn là hàng hiệu, tuyệt quá đi!”.

“Mày đừng có nói hàng hiệu với tao”. Tôi nói nhỏ: “Tao chẳng có quần áo hàng hiệu mà mặc, tao chỉ mặc đồng phục thôi”.

“Tóm lại, bạn ấy là tuyệt nhất!”. Khả Liên ngẩng đầu lên: “Tao sẽ theo đuổi bạn ấy, đến khi nào bạn ấy “đổ” thì thôi!”.

“Nhưng mà tình yêu có phải là cứ theo đuổi mà được đâu?”. Tôi hơi to tiếng với nó.

“Tao sẽ không từ bỏ đâu”.

Khả Liên rất quyết tâm. Tôi chẳng biết nói sao nữa. Hai đứa đi từ gốc cây đến bên bức tường trắng của thư viện. Khả Liên lại bắt đầu viết, chỉ một lúc sau, cả bức tường chỉ chút toàn tên Sở Giang Nam.

Con bé điên thật rồi!

Mà bí mật của tôi cũng làm tôi suy sụp quá. Tôi có nên nói cho Khả Liên không? Cái suy nghĩ đó vừa đến liền bị tôi đuổi đi ngay. Không được, bọn tôi là bạn thân, dù cho trước nay cái gì cũng nói cho nhau biết, nhưng cái bí mật này thì không nói được, tôi sợ Khả Liên chịu không thấu.

Hơn nữa, đó cũng là bí mật của riêng mình và Sở Giang Nam mà thôi! - Tôi nghĩ.

“Mày nói gì đi chứ!”. Khả Liên đá chân tôi.

Tôi càng im lặng hơn. Cả đêm không ngủ, mặt tôi vừa xám ngoét vừa trắng bệch. Tôi không muốn nói, chẳng muốn nói gì cả. Chính Khả Liên lôi tôi vào chuyện này. Cứ như trước đây có phải hay không, cả hai đứa cùng đi shopping, cùng đi dạo bên hồ, trò chuyện ríu rít, cùng nhau xem phim, cùng đặt biệt danh cho thầy cô, rồi còn cùng nhau ăn vặt...

Giờ thì mọi thứ đều chấm dứt rồi. Lấy đâu ra tâm trạng vui vẻ như thế nữa.

Tình cảm thì nào có liên quan tới gió và trăng đâu.

Noel.

Đây là dạ hội ca nhạc cuối cùng của thời học sinh. Chương trình văn nghệ có tiết mục rock của Khả Liên, cũng có tiết mục của Sở Giang Nam nữa. Cả hai đang ở trong cánh gà. Không hiểu tại sao, trong lòng tôi rất bất an, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Khả Liên ra sân khấu, con bé vừa xuất hiện, cả khán phòng “high” hẳn lên. Nó mặc cả “cây” đen, đeo thắt lưng vàng, eo nhỏ, tóc thì dùng băng đô thắt lại gọn ghẽ. Nó đứng trên sân khấu mà như tỏa ánh hào quang ra xung quanh đến chói cả mắt, miêu tả như thế có quá không nhỉ?

Không khí của hội trường được nó làm cho sôi động hẳn lên, tiết mục múa Mưa bụi Giang Nam ào ạt trước đó cứ như để làm đệm cho tiết mục của nó.

Khả Liên xinh đến khuynh đảo ấy! Chính tôi cũng mê mệt nó cơ mà, tôi thầm nhủ với mình: “Khả Liên, tao yêu mày lắm! Mày cool lắm, mày đỉnh lắm!”. Chương trình dạ hội Noel này do khối mười hai tự tổ chức nên thấm đẫm không khí chia tay. Tiếng hò reo, tiếng huýt sáo vang lên bên dưới khán đài hòa vào giọng hát của Khả Liên.

Tôi hoàn toàn bị Khả Liên chinh phục rồi.

Khi Khả Liên hát đến đoạn cao trào, tôi phát hiện ra nó đang khóc.

Tôi nghĩ, câu hát: “Tại sao trong lòng em lại chỉ có anh” là nó dành cho Sở Giang Nam.

Chắc chắn là như thế!

Hai người quả là một đôi, xứng đôi vừa lứa, cả hai đều biết hát, lại rất giỏi nữa! Mình phải rút lui, nhất định phải rút lui! Hơn nữa, còn phải giúp Khả Liên theo đuổi Sở Giang Nam đến cùng!

Sau đó là mấy tiết mục tấu hài, tiểu phẩm và múa. Tiết mục chốt là của Sở Giang Nam.

Cậu ấy biểu diễn chốt là đúng sách rồi!

Cậu ấy đang ôm một cây guitar lên sân khấu.

Cả khán phòng thình lạng.

Như chờ đợi sự xuất hiện của cậu ấy.

Ánh đèn tụ ở trên người cậu ấy. Cậu ấy chẳng nhìn vào ai, cúi đầu khẽ gảy đàn. Sở Giang Nam hát bài “Tạm biệt, anh yêu em, Người anh em nằm ở giường”. Cả hội trường im lặng đến mức như không có người, tôi trông thấy rất nhiều bạn nữ đang khóc. Cậu ấy lại hát bài “Người tình của chàng hát rong”, lần này tôi nghe thấy giọng cậu ấy như nghẹn lại.

Tiếng nấc nghẹn ngào xen lẫn trong tiếng hát bủa vây lấy tôi.

Cậu ấy đã hát xong, rất lâu rất lâu sau, hội trường vẫn còn im lặng. Sự im lặng đó vừa trống rỗng vừa đáng sợ. Bỗng nhiên, khuôn mặt ai ai cũng thấm đẫm nước mắt, những giọt nước mắt long lanh đọng trên mặt như đông cứng lại, rồi đột nhiên tiếng vỗ tay bùng lên vang dội. Có bạn nữ hét lên: “Sở Giang Nam, tớ yêu cậu ấy! Sở Giang Nam, tớ yêu cậu ấy!”.

Tiếng nói đó không phải của Khả Liên, mà của một nhóm nữ sinh đứng dưới sân khấu.

Cuối cùng thì tôi đã hiểu, có những người trời sinh ra là để làm hoàng tử! Cậu ấy đứng đó, phong độ, cuốn hút.

Nhìn Sở Giang Nam trên sân khấu, lại nhớ tới sự đau khổ mấy ngày nay, lòng tôi bỗng nhói đau. Tôi nhớ, cậu ấy đã từng đi theo tôi, đã từng nói thích tôi, vẫn còn nhớ ánh mắt nãy lửa của cậu ấy.

Kết thúc chương trình đã gần nửa đêm.

Khả Liên kéo tôi chạy ra ngoài. Lúc ấy ngoài trời đang mưa nhỏ.

Lạnh quá! Mùa đông lạnh như thế là vì Sở Giang Nam!

Hai đứa tôi đứng tránh mưa dưới mái hiên. Khả Liên nói: “Mùa đông này lạnh quá phải không mày?”.

“Ừ”.

“Nào, tao với mày ôm nhau đi, chắc sẽ ấm hơn”.

Hai đứa sát lại gần, sau đó ôm chặt lấy nhau. Cơ thể tôi bỗng nhiên hơi run, vì Khả Liên ôm tôi rất chặt.

“Vu Bắc Bắc à, tao muốn... tao muốn...”.

“Mày muốn gì?”.

“Tao muốn hôn mày!”.

“Hả?”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, thì môi Khả Liên đã chạm nhẹ lên môi tôi. Tôi đứng im, sao thế này? Sao thế này? Chuyện gì thế này?

“Mày làm trò gì đấy?”. Tôi đẩy nó ra, nhưng cũng thấy hơi quá tay.

“Tự nhiên lúc này tao muốn hôn mày thôi. Mày đã xem phim đồng tính bao giờ chưa? Hai đứa con gái chơi thân nhau, trước lúc về, chúng hôn tạm biệt nhau, tao thấy hay hay, chứ chẳng cảm thấy gì khác”.

“Nhưng mà... tao...”.

“Tao hiểu, đừng giải thích nữa, chúng mình hãy cùng ghi nhớ nụ hôn này nhé. Tao thích mày, Vu Bắc Bắc ạ, tao rất thích mày. Tao nghĩ, cái “thích” này rất kỳ quặc, mà chắc chắn mày cũng cảm thấy như tao”.

Tôi cúi đầu xuống. Đúng rồi, tôi cũng thế. Tôi cũng quý nó, nếu không tại sao tôi bảo vệ nó như thế được! Nếu Khả Liên là con trai, chắc tôi yêu nó từ lâu rồi! Tôi thích sự nam tính của Khả Liên, thích sự những nhiều và thuần khiết của nó, thích cả giọng nói và khuôn mặt thanh tú của nó!

Vì vậy, tôi không trách nó.

Hai đứa nắm tay nhau, im lặng đứng dưới hiên.

Xa xa, có bóng người đang đi trong mưa.

Là Sở Giang Nam! Khả Liên nói: “Là Sở Giang Nam!”.

Tôi muốn chạy trốn, vì tôi sợ gặp cậu ấy.

“Mày định chạy đi đâu thế? Ở lại với tao!”. Khả Liên nói tiếp: “Hôm nay tao phải nói rõ với bạn ấy!”. Vừa nói, Khả Liên vừa kéo tay tôi chạy trong màn mưa, tới đứng trước mặt Sở Giang Nam.

Trong đêm, màu áo sơ mi của cậu ấy càng trở nên trắng hơn, đẹp một cách êm đềm. Đây là lần đầu tiên cả ba người giáp mặt nhau. Mỗi người đều có tâm trạng riêng mà không thể nói ra. Còn tôi thì chỉ muốn chạy trốn càng sớm càng tốt.

Trốn xuống đất cũng được, chỉ cần thoát khỏi nơi này.

“Sở Giang Nam, ấy hát hay lắm!”. Khả Liên bắt đầu bằng một câu khách sáo.

“Cám ơn, ấy cũng thế!”. Sở Giang Nam cũng khách sáo lại.

3. Chương 3

Khả Liên: Những tháng ngày tan vỡ

Tôi cảm thấy như đang độc diễn trên sân khấu. Phải rồi, là vở diễn của một mình tôi. Tôi đang múa kiếm, nhưng mỗi lần đâm đều chỉ đâm vào không khí, chẳng có người đỡ lại, chỉ có mình tôi, múa kiếm một mình, từ sáng tới tối, rồi lại từ tối đến sáng.

1

Người đau khổ nhất chính là tôi.

Tôi đã thất bại rồi, thất bại hoàn toàn, thất bại một cách thảm hại, tôi đã không kịp níu kéo gì nữa, hoàn toàn bại trận dưới tay Vu Bắc Bắc.

Từ bé đến giờ, tôi lúc nào cũng may mắn. Sinh ra vốn đã là thiên kim tiểu thư, nhà tôi giàu có, tiền tiêu không hết, quan trọng hơn tôi được trời phú cho ngoại hình xinh đẹp và nhiều tài năng: Từ ba, bốn tuổi đã bắt đầu học cầm, kỳ, thi, họa, lúc mười tuổi chơi piano đã đạt cấp 9, sau đó tôi đam mê rock and roll, lần nào ra nước ngoài cũng mang về rất nhiều đĩa nhạc gốc, quần áo nhiều không kể hết, thậm chí có những cái chưa kịp cất mác để mặc đã thấy chán rồi. Thành tích học tập của tôi lúc nào cũng xuất sắc hơn bạn bè,

hơn nửa năm nào cũng đi du lịch ở nước ngoài cho tôi rất nhiều trải nghiệm. Tôi cá tính, cực đoan, ngang ngược, tỏa sáng, tôn thờ cái đẹp, từ năm lên mười ba bọn con trai đã bắt đầu thích tôi, còn tôi thì chẳng để ý gì, tôi có quan niệm về cái đẹp độc đáo và khác người.

Lúc gặp Sở Giang Nam lần đầu tiên, tôi đã thấy tim mình rung động.

Khi đó Sở Giang Nam vừa mới chuyển tới, tôi và cậu ấy chạm mặt nhau ở hành lang của khu nhà, cách ăn mặc của Sở Giang Nam và phong thái của cậu ấy hoàn toàn khác với bọn con trai ở Hàng Châu. Cậu ấy mặc chiếc quần bò thụng, tóc vuốt dựng về phía trước gần che lấp mắt, chiếc áo sơ mi trắng rộng, người con trai này thực sự rất đặc biệt.

Sau này tôi nghe thấy Sở Giang Nam hát.

Trên sân thượng, tôi nghe thấy cậu ấy chơi guitar gỗ và hát.

Tôi chờ người ra, âm nhạc của cậu ấy nghe hay như âm thanh của thiên nhiên, tôi đứng ở tầng dưới lắng nghe tiếng đàn và hát của cậu ấy trên sân thượng vọng lại, những cơn gió mơn man mái tóc ngắn của tôi, tôi đứng lặng nhìn về phía cậu ấy rất lâu, bỗng nhiên nước mắt trào dâng.

Tôi muốn được ôm em và khóc

Ôm siết lấy em

Chỉ cần em được hạnh phúc

Tôi sẵn sàng làm tất cả mọi điều

Tôi rất muốn được ôm em và khóc

Ôm chặt lấy em

Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc

Tôi nguyện âm thầm chúc phúc cho em

Tôi muốn được ôm em và khóc

Ôm siết lấy em

Chỉ cần em được hạnh phúc

Tôi sẵn sàng làm tất cả mọi điều

Tôi rất muốn được ôm em và khóc

Ôm chặt lấy em

Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc

Tôi nguyện âm thầm chúc phúc cho em

Một hoàng hôn buồn đau quá

Một hoàng hôn nhuộm đầy tình yêu

Cảm giác như hàng vạn con bướm đang bay lượn quanh tôi, tôi thích cậu ấy thật rồi, buồn đau, thương cảm, đúng rồi, người con trai ở trên sân thượng ấy chính là người mà tôi luôn kiếm tìm bấy lâu nay.

Tôi bắt đầu đi tìm hiểu tất cả những gì liên quan đến cậu ấy.

Con trai Bắc Kinh, mười tám tuổi, ca sĩ trường học, biết sáng tác nhạc và viết lời, ột mét tám mươi hai, nặng bảy mươi tư cân, thích tông màu trắng đen, thích đạp xe một mình. Lúc đi bộ, cánh tay trái của cậu ấy thường vung rất mạnh, cậu ấy cao, nhìn đẹp trai chết người được ấy.

Thích một người là như vậy đấy, cảm xúc ào đến một cách mãnh liệt, tôi chẳng để ý được gì khác nữa.

Đường như ngày nào tôi cũng dõi theo cậu ấy, tôi quan tâm đến cậu ấy nhiều đến mức thường gọi tên cậu ấy trong mơ. Khi được hát chung với cậu ấy, tôi gần như lạc mất giọng, nghẹn lời, tôi muốn mình có thể tự nói ra cho cậu ấy hiểu là tôi thích cậu ấy nhiều đến dường nào.

Nhưng, nhưng... tôi lại không dám làm như vậy.

Có lẽ thích một người càng nhiều, càng cảm thấy sợ mất người ấy, tôi dành tâm sự với Vu Bắc Bắc.

Vu Bắc Bắc là bạn thân của tôi, liệu nó có hiểu được tâm trạng của tôi không nhỉ?

Tôi viết thơ tình, nhờ Vu Bắc Bắc chuyển đến tay Sở Giang Nam, tôi rủ Vu Bắc Bắc cùng tôi đến nhà thi đấu xem Sở Giang Nam đánh cầu lông, mỗi khi nhìn thấy Sở Giang Nam ngã, tôi đều thất thanh gào tên cậu ấy.

Tôi si mê đắm đuối cậu ấy, chỉ tôi mới biết được là tôi đã si tình đến mức nào.

Thế nào gọi là si tình?

Đó chẳng phải là một trạng thái bệnh lý sao? Vẫn biết đó là trạng thái không bình thường, thế mà tôi vẫn thích được si tình như thế?

Tôi tìm ra được nơi Sở Giang Nam ở, tôi cũng đã nhìn thấy bà ngoại của cậu ấy, mỗi lần bà ngoại của Sở Giang Nam mang rác ra ngoài đổ, tôi đều đến nhặt nhanh những thùng rác ấy.

Trong đám rác ấy, có những chiếc tất đá bóng của cậu ấy, có vỏ hộp kem đánh răng cậu ấy đã dùng, có dầu gội đầu đã quá hạn, và có cả quyển vở mà cậu ấy đã viết một nửa, tóm lại, tất cả những gì của Sở Giang Nam tôi đều nhặt mang về cả.

Tôi chẳng sợ chúng bẩn.

Chiếc tất cũ của cậu ấy bị thủng một lỗ, tôi mang đi giặt sạch sẽ rồi ngồi ngắm nghía mãi cái lỗ thủng ấy, ngay cả cái lỗ thủng ấy thôi mà tôi cũng thấy thân thương đến lạ lùng. Tôi còn dùng cả dầu gội đầu đã quá hạn của cậu ấy, thoang thoang có vị chanh. Tôi biết mình đã yêu cậu ấy thật sự rồi, nếu không tại sao tôi lại có những hành động ngốc nghếch đến vậy?

Trên quyển vở cũ ấy có chữ của cậu ấy, đẹp và thanh nhã lắm, giống y như con người cậu ấy vậy. Những nét chữ ấy dường như nhảy múa trước mắt tôi, tôi thấy xúc động, những chữ ấy chẳng phải chỉ là những chữ ghi chép bài học bình thường thôi sao, vậy mà làm tôi cảm thấy u sầu, thấy buồn đau, thấy xót xa, thấy thích thú. Phải chăng khi yêu là vậy?

Có phải vậy không? Tôi tự hỏi lòng mình.

Và ngay lập tức tôi tự khẳng định, đúng rồi, cảm xúc ấy đúng là tình yêu.

Hàng ngày tôi mất ăn mất ngủ vì cậu ấy, suốt ngày thơ thẩn, chẳng có chút tâm trí nào, học hành cũng đi xuống, tôi cũng chẳng có tâm trạng nào để hát, để nghe nhạc hay sáng tác nhạc nữa. Những đĩa nhạc rock yêu thích cũng phủ đầy bụi.

Giờ đối với tôi, chẳng có gì là quan trọng nữa rồi, trong đầu tôi lúc này chỉ có Sở Giang Nam, Sở Giang Nam mà thôi, với tôi cậu ấy là quan trọng nhất.

Tôi âm thầm theo cậu ấy lên sân thượng, nghe cậu ấy đàn và hát, tôi nấp ở một góc tối và thu âm lại, rồi mang về nhà nghe, nghe đi nghe lại mãi không chán, nghe đến khi những giọt nước mắt tự nhiên dâng tràn khóe mi, ướt đầm cả mặt.

Tôi không thể ngồi im chờ đợi được nữa, tôi phải nói cho cậu ấy biết rằng tôi yêu cậu ấy nhiều đến nhường nào.

Tôi kéo Vu Bắc Bắc theo tôi đến gặp cậu ấy, sân bóng ban đêm sáng rực ánh đèn, tôi một mình tiến về phía trước.

Tôi không đứng cạnh cậu ấy, khoảnh khắc ấy, giây phút ấy, trái tim tôi run rẩy, không thể làm chủ được mình nữa, tôi nói, tôi thích cậu ấy. Tôi nói một mạch không ngừng nghỉ, nói hết tất cả, ngay cả những

chuyện nhỏ nhất, ngay cả cảm giác cô đơn của tôi. Nhưng cái kết quả tôi vẫn mong chờ là gì chứ? Cậu ấy không thích tôi.

Tôi không thể nào nhớ nổi tôi đã chạy bao lâu, đã khóc bao lâu, sao lại có thể như vậy được chứ? Tôi không tin! Sao có thể như vậy được? Tôi cũng không nhớ nổi những ngày đó tôi đã sống như thế nào nữa!

Vu Bắc Bắc đến khuyên nhủ, an ủi tôi, nhưng không có gì có thể vào đầu tôi lúc này, tôi không muốn nghe gì cả. Tôi cố chấp, tôi đầy kiêu hãnh, làm sao tôi có thể chấp nhận chuyện này được chứ?

Tôi nhất định sẽ không dễ yên như vậy được.

Đúng rồi, tôi nhất định sẽ không từ bỏ cậu ấy.

Vì thế tôi tìm đến trước cổng nhà bà ngoại của Sở Giang Nam.

Nhưng tôi không gặp được Sở Giang Nam.

Tôi đợi nhưng chỉ gặp được bà cậu ấy.

Sở Giang Nam không hề xuất hiện, bà ngoại cậu ấy nhìn thấy tôi, có lẽ bà cụ sớm đã để ý đến một cô bé sáng nào cũng xuất hiện ở cổng nhà mình.

“Cháu à”. Bà ngoại cậu ấy gọi tôi: “Có phải cháu đến tìm Sở Giang Nam không?”.

Tôi khẽ gật đầu.

“Sở Giang Nam không còn ở đây nữa cháu ạ, nó quay về Bắc Kinh rồi, vừa đi thôi”.

Bà còn nói gì nữa nhưng tôi không nghe rõ, tôi bỏ chạy luôn, cậu ấy vừa đi, vừa đi thôi, cậu ấy vừa đi mất rồi, tôi nhất định phải đi tìm cậu ấy, phải nói cho cậu ấy biết tôi không thể nào sống thiếu cậu ấy được.

Tôi bắt taxi đến ga tàu luôn, đến nơi, tôi chạy đi tìm tàu đi Bắc Kinh, rồi tìm kiếm từng chuyến một, trên sân ga, tôi giống như một con ngốc vừa chạy vừa gọi tên Sở Giang Nam, gọi mãi, gọi mãi, mệt nhoài, tôi ngã gục ở sân ga.

Nhưng không thấy Sở Giang Nam đâu cả, chẳng thấy chút dấu vết gì của cậu ấy.

Cậu ấy đã đi thật rồi, cứ vậy mà đi.

Hóa ra cậu ấy không đi tàu, vì muốn kịp đăng ký dự thi cuộc thi ngôi sao mới, cậu ấy đã đi máy bay về Bắc Kinh.

Cậu ấy đi và mang đi luôn cả linh hồn của tôi.

Tiếp theo đó, là tới lượt Vu Bắc Bắc mất tích.

Tôi thật sự không thể nào chấp nhận việc Vu Bắc Bắc dám đi tìm Sở Giang Nam. Tôi còn nghĩ rằng Vu Bắc Bắc làm vậy là vì tôi, thật không thể ngờ được rằng, hai bọn họ đã yêu nhau từ bao giờ rồi, âm thầm lừa dối sau lưng tôi.

Làm sao tôi có thể chấp nhận được.

Tôi tức điên lên được, cảm giận đến mức sắp nổ tung, tôi gần như phát điên, viết lên bảng sáu chữ: Vu Bắc Bắc vô liêm sỉ.

Tôi còn nhổ nước bọt vào Vu Bắc Bắc, nó thật là ghê tởm, nó yêu ai cũng được, nó cướp ai cũng được, nhưng tại sao nó lại cướp đi Sở Giang Nam của tôi? Rõ ràng nó biết rằng tôi yêu Sở Giang Nam nhiều đến mức nào, tôi không thể nào kiềm chế được nữa rồi, tôi hận, tôi hận Vu Bắc Bắc, hận đến xương tủy, hận đến mức muốn giết chết nó. Thứ mà tôi yêu quý nhất, không thể nào để yên cho nó cướp đi được!

Tôi tìm cách cô lập Vu Bắc Bắc, dùng tiền và vật chất mua chuộc tất cả bọn con gái trong lớp, nhìn thấy bọn nó vây quanh tôi, tôi không hề thấy vui vẻ gì, mục đích duy nhất của tôi chỉ là làm cho Vu Bắc Bắc bị cô lập hoàn toàn, làm cho nó cảm nhận hết thế nào là vị của nỗi buồn và sự cô đơn tuyệt đối.

Tiết thể dục, trước giờ vẫn là tiết học mà tôi và Vu Bắc Bắc thích nhất, bây giờ trở thành địa bàn của tôi, tôi phải làm cho nó cô độc đến chết, tôi không ột đứa con gái nào chơi với nó, tôi đánh bóng rổ, chạy cùng chúng nó, chẳng thêm liếc Vu Bắc Bắc một cái.

Vu Bắc Bắc khóc, tìm tôi để nói chuyện, nhưng tôi không đồng ý.

Không chỉ không nói chuyện, tôi còn không tha thứ.

Cuối cùng tôi cũng hiểu mình, tôi là một đứa con gái biến thái, thậm chí còn có tâm lý trả thù rất mạnh, tôi không thể thay đổi mình được nữa, từ bé tôi đã muốn gì được nấy, còn có gì mà tôi không có được? Vì vậy, tôi không chịu nổi.

Cho dù phải hy sinh bao nhiêu, tôi cũng phải cướp Sở Giang Nam lại.

Bây giờ, yêu Sở Giang Nam chừng nào không còn quan trọng nữa, quan trọng là tôi không thể thua Vu Bắc Bắc. Tại sao tôi lại thua một con bé Lọ Lem chứ? Vu Bắc Bắc nhất định đã dùng thủ đoạn nào đó khiến Sở Giang Nam u mê, Sở Giang Nam phải thích tôi mới đúng, tôi với cậu ấy mới là cặp đôi hoàn hảo. Tôi nhiều tiền, có thể bao bọc Sở Giang Nam, Sở Giang Nam muốn nổi tiếng thì quá dễ, sao cậu ta lại ngu thế chứ?

Sau khi trút hận lên Vu Bắc Bắc, tôi cảm thấy sự đau khổ của nó, nhưng tôi không tha thứ cho nó, không bao giờ! Đó là tính cách của tôi!

Điều càng khiến tôi không tha thứ được, đó là tôi đã gặp Vu Bắc Bắc và Sở Giang Nam ở Hàng Châu.

Là hai đứa nó!

Trên con phố mùa xuân, tôi lái xe đưa mẹ đi siêu thị ở đầu phố, thì bỗng trông thấy Sở Giang Nam và Vu Bắc Bắc.

Trời ơi, chính là chúng nó, với nhau!

Bọn chúng đang cười với nhau, như hai đóa hoa mùa xuân tươi rói. Vu Bắc Bắc cười như tỏa sáng, giống như một bông cúc xinh tươi, Sở Giang Nam còn cầm tay nó, tay kia thì đặt nhẹ lên eo nó.

Sự phẫn nộ, ghen tuông thoáng chốc bao trùm lấy tôi.

Mất tôi như hóa thành dao, một nhát đâm Vu Bắc Bắc, phải, tôi muốn phanh thây nó ra, tôi hận, HẬN!

Là ngọn lửa ghen tuông đã làm mờ mắt tôi. Tôi bảo mẹ: “Không đi siêu thị nữa, con bận”. Nói xong tôi xuống xe, đi một mình trong mùa xuân tháng tư, không khóc, tay tôi túm chặt lấy cái túi mua ở Pháp, cái túi như bị tôi bóp chết.

Tóc tôi bay loạn, bước chân cũng loạn, đi đâu đây, đi đâu đây?

Đến Bắc Kinh!

Tìm Sở Giang Nam!

Tôi biết lần này Sở Giang Nam tới thăm Vu Bắc Bắc, vậy thì tôi cũng đi Bắc Kinh, đi tìm cậu ta, Vu Bắc Bắc còn dám đi tìm cậu ta, sao tôi không dám?

Nghĩ vậy xong, tôi lập tức đặt vé máy bay, Sở Giang Nam có viết một bức thư cho tôi, nói với tôi chuyện dự thi, đây là một lý do chính đáng. Tôi có thể xin nghỉ ở trường, cũng có thể nói với nhà tôi như thế, mặc dù hơi bông bột, nhưng tôi quyết định rồi, tôi sẽ đi Bắc Kinh, sẽ không chờ thêm một phút nào nữa, tôi sẽ đi ngay, đi ngay lập tức!

2

Tôi đến Bắc Kinh vào buổi tối. Khi đó, Sở Giang Nam vẫn còn ở Hàng Châu.

Tôi đến Bắc Kinh chỉ để chờ cậu ấy. Đi theo địa chỉ mà Sở Giang Nam đã gửi thư cho tôi, tôi đứng trước ngõ nhà cậu ấy. Phải rồi, yêu một người thì đến căn ngõ nhà cậu ấy cũng thấy thân thuộc. Bức tường cổ màu xám, một tứ hợp viện cổ kính, thậm chí người bán món hãm, người phụ nữ trung niên đốt lò, đứa bé

khóc thút thít, bà già hay lê la buôn chuyện ở cửa ngõ cũng quen thuộc, mùa xuân này đẹp làm sao, tất cả những thứ liên quan tới Sở Giang Nam hóa ra đều sinh động và đẹp dễ như thế!

Tôi cứ ngồi ở đối diện cửa nhà Sở Giang Nam, ngồi như vậy tới khi trời tối. Trời tối dần, tôi đứng trong bóng tối của cây liễu, nhìn vào cánh cửa, bỗng cảm thấy lòng vô cùng chua xót.

Lúc này, chắc Vu Bắc Bắc và Sở Giang Nam đang đi dạo bên bờ Tây Hồ, hoặc là cậu ấy đang ôm eo Vu Bắc Bắc, hoặc là cầm tay Vu Bắc Bắc... cứ nghĩ như thế, tôi lại cảm thấy một sự phẫn nộ không thể tha thứ.

Hình như là quá gay gắt.

Tôi trở nên đáng thương thế này từ bao giờ? Phải nói dối để tới tìm một người con trai, người con trai đó lại chính là vết thương, là vết đâm, là vết sẹo của cuộc đời tôi.

Dưới ánh trăng, bóng tôi in lên tường, nhìn sao mà cô đơn, nhìn cái bóng của mình, tôi lặng lẽ khóc.

Về tới khách sạn, tôi đi tắm. Tôi vuốt ve đôi chân thon dài của mình, nó mượt mà hấp dẫn quá, tôi lại vuốt ve vòng eo thon của mình, vuốt ve cái cổ trắng như thiên nga của mình, mọi thứ thật hoàn hảo nhưng cũng thật lạnh lẽo. Cơ thể tôi cô đơn quá, không có ai làm ấm, nó chỉ thuộc về một màn đêm cô đơn và lạnh lẽo như hôm nay. Một đêm xuân lạnh trong như nước, sự cô đơn của tôi cũng lạnh theo. Tại sao? Tại sao không có người nào yêu tôi? Tôi quá hoàn hảo, hoàn hảo tới mức không có chút tí vết. Tôi đã từng tắm chung với Vu Bắc Bắc, cơ thể nó thua xa tôi, ngực thì lép, như là dậy thì chưa hết, chân cũng không được thon dài như chân tôi, cái gì cũng kém tôi. Nhưng mà, tại sao Sở Giang Nam lại đi yêu Vu Bắc Bắc chứ?

Tôi nhìn hình ảnh của mình trong gương, cơ thể tôi như một tác phẩm điêu khắc, hơi nước mù mịt dần dần lan tỏa, tôi ngồi trong nhà tắm gào khóc. Tiếng khóc rất to như đâm thủng mái nhà, hơi nước mù mịt bao trùm lấy tôi, tôi thì kiêu kỳ như thế trước mặt người khác, vậy mà trước mặt Sở Giang Nam, tôi lại tự ti quá thế! Phải rồi, tôi quá tự ti, vì cậu ấy không thích tôi. Sự tự ti đó chỉ mình tôi biết, khi tôi thích một người, mà người đó không thích lại tôi, sự phồng bì của tôi có lẽ đã tan vỡ. Có tiền, có sắc đẹp thì có gì hay ho? Cậu ấy chẳng cần tôi.

Đúng là một sự thất bại nhục nhã, tôi không hiểu mình đã thua ở đâu, rõ ràng Vu Bắc Bắc chỉ là người đưa thư tình hộ tôi, nhưng mà nó lại cướp Sở Giang Nam về cho nó.

Sao mà tha thứ được?

Đêm quá dài, tôi không ngủ được, vừa ngủ là lại nằm mơ thấy Sở Giang Nam. Tôi đuổi theo Sở Giang Nam, Sở Giang Nam chạy rất nhanh, tôi càng muốn chạy nhanh càng thấy không thể cử động nổi, cuối cùng tôi tỉnh dậy, thấy người mình ướt đầm, cứ như vừa tắm xong.

Tôi tỉnh dậy trang điểm và soi gương, thấy quầng mắt mình thâm đen. Ôi, là do Sở Giang Nam mà ra!

Tôi lại đi tới con ngõ đó, tôi cảm thấy mình đã đến đây rất lâu rồi, ông già bán nước đậu hôm qua còn chào tôi: “Cháu gái, hôm nay lại đến à?”.

Cách ăn mặc của tôi rất khác người, quần màu xanh bộ đội, có nhiều túi, áo sơ mi đen, ở trên có tranh Picasso. Đây vốn là phong cách ăn mặc của tôi, tôi thừa nhận mình là một đứa con gái tomboy.

Tháng tư, tôi đứng ở dưới cây liễu đang nảy mầm xanh như ghép thành một bức tranh, đã có mấy gã đàn ông đạp xe qua lại huyết sáo với tôi, nếu như là trước kia, tôi có thể lao tới mắng họ một trận, tôi biết tôi xinh đẹp xuất chúng nên thu hút mọi ánh nhìn. Nhưng bây giờ, tôi chẳng có tâm trí đâu mà làm thế. Tâm trí của tôi đều dồn về một người, người đó là Sở Giang Nam.

Hơi nóng, gió xuân thổi tới, mơn man trên mặt tôi, tôi ra mồ hôi, dùng tay để lau. Khi tôi đang loay hoay thì nhìn thấy Sở Giang Nam.

Sở Giang Nam đang đeo ba lô, xuất hiện trước mắt tôi. Tôi lập tức thấy nghẹt thở.

Phải, nghẹt thở.

Toàn thân tôi run lên, cảm thấy tay chân không nghe mình nữa, tôi nghe thấy một giọng nói là lạ vang lên trong không khí, tôi thậm chí hoài nghi tiếng nói đó không phải của tôi: “Sở Giang Nam, Sở Giang Nam!”.

Sở Giang Nam quay đầu lại, nhìn thấy Khả Liên đứng dưới gốc cây liễu.

Cậu ấy từng người lại:

“Sao bạn lại ở đây?”.

“Sao bạn lại ở đây?”. Sở Giang Nam hỏi tôi.

Câu hỏi đó của Sở Giang Nam làm tôi thấy ảm ức, “Sao bạn lại ở đây?”

Đúng vậy, sao tôi lại ở đây nhỉ? Nếu không phải vì yêu cậu ấy, tại sao tôi lại lên máy bay tới đây? Tại sao lại lừa dối bố mẹ và cả thầy cô, tại sao lại đứng đây một mình để mà chờ đợi cậu ấy?

Tôi ghen ngào nói:

“Tớ chờ ấy”.

“Chờ tớ? Có việc gì thế?”. Thái độ của Sở Giang Nam rất bình tĩnh, tới mức lạnh nhạt.

Cậu ấy hỏi tôi như vậy đó!

“Có việc! Có chứ! Có chứ!”. Tôi như gào lên.

“Bạn nói đi”.

Bỗng nhiên tôi thấy mình bất lực, cảm giác đó đã có từ khi tôi đặt chân tới Bắc Kinh, thái độ của Sở Giang Nam khiến tôi như đang độc diễn trên sân khấu. Phải rồi, là vở diễn một mình của tôi. Tôi đang múa kiếm, nhưng mỗi lần đâm đều chỉ đâm vào không khí, chẳng có người đỡ lại, chỉ có mình tôi, múa kiếm một mình, từ sáng tới tối, rồi lại từ tối đến sáng.

Một mối tình đơn phương đáng sợ.

Tôi có thể nói gì đây? Cậu ấy bảo tôi nói, nhưng tôi thấy ảm ức ghen cổ. Tôi nói không suy nghĩ:

“Tớ đến Bắc Kinh đăng ký dự thi, ấy giúp tớ được chứ?”.

“Được thôi”. Cậu ấy đưa cho tôi địa chỉ và số điện thoại đăng ký, rồi hỏi một cách lịch sự: “Còn việc gì nữa không?”.

Bỗng nhiên tôi trở nên thấp hèn, chẳng còn tự tin nữa. Mọi sự tự tin của tôi, trong phút chốc bị cậu ấy đánh bại, tôi khóc, nước mắt rơi như mưa.

Trong mùa xuân tươi sáng và đẹp đẽ đó, tôi khóc, khóc như một đứa trẻ, nước mắt đem theo bao nhiêu lời chưa nói và cả những đau khổ không thể nói ra được.

Sở Giang Nam cũng phát hoảng.

“Bạn sao thế?”.

Sao cậu ấy lại đáng ghét và vô liêm sỉ thế? Chuyện đến nước này rồi, còn hỏi tôi như vậy.

Tôi ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên:

“Sở Giang Nam, tớ không quên được ấy, tớ vẫn thích ấy, tớ nghĩ, ấy có thể thử thích tớ không? Chúng mình sẽ cùng sáng tác nhạc và cùng hát có được không?”.

Sở Giang Nam sững lại, phải đó, tôi nói thẳng như thế đó. Cậu ấy đã từng làm tổn thương tôi, rõ ràng tôi tới đây vì cậu ấy, giống như cậu ấy đi Hàng Châu vì Vu Bắc Bắc. Việc làm như thiêu thân lao vào lửa này, cậu ấy hiểu. Nhưng cậu ấy chẳng động lòng, tình yêu không thể chia làm hai, cậu ấy không phải loại con trai đó.

“Không, không được!”.

Tôi van nài cậu ấy một cách tuyệt vọng:

“Tớ thích ấy thật lòng và không quên được ấy. Tớ làm gì cũng chỉ có hình ảnh ấy trong tâm trí, xin ấy, hãy nghĩ tới yêu cầu của tớ được không? Ấy vừa yêu Vu Bắc Bắc vừa yêu tớ, ấy có thể yêu hai người cùng lúc mà!”.

Sự van nài của tôi chẳng còn tí tự trọng nào cả. Sao tôi có thể nói ra những lời đó chứ? Là chia sẻ người yêu với người khác.

Nhưng tôi vẫn cứ nói ra, sau khi nói ra tôi cũng thấy khiếp sợ mình, trời ơi, đó là lời của tôi sao? Đáng sợ quá, tôi lại muốn chia sẻ tình yêu của Sở Giang Nam với Vu Bắc Bắc chứ!

“Không được!”. Sở Giang Nam rất kiên định: “Khả Liên, đừng thế nữa, thật đó, tình yêu càng miễn cưỡng càng không có được, xin bạn hãy buông tha cho tớ, vì bạn là một người con gái đáng yêu, chắc chắn sẽ gặp được một tình yêu đẹp đẽ hơn, nhất định sẽ có, đừng có mê muội vì tớ làm gì.”

“Tớ cứ thích thế đấy! Tớ cứ yêu ấy thôi!”.

“Nhưng mà tớ không yêu bạn”. Câu trả lời của Sở Giang Nam thật nhanh và dứt khoát.

Quá lạnh lùng và khó khăn. Câu trả lời như đâm chết tôi, cậu ấy chẳng cho tôi lỗ nào chui xuống nữa. Tôi nhìn Sở Giang Nam:

“Rồi ấy sẽ phải trả giá vì câu nói này, ấy sẽ phải hối hận!”.

“Không, tớ không hối hận. Tính cách của bạn quá cực đoan và mạnh mẽ, tớ thích những người con gái hiền lành và dịu dàng, rõ ràng bạn không phải tuýp người đó”.

“Tôi không dịu dàng? Không hiền lành?”. Tôi như vỡ tan, nắm lấy cổ áo Sở Giang Nam như một con điên: “Nói lại lần nữa xem!”.

Sở Giang Nam lạnh lùng nói:

“Buông tớ ra”.

Tôi buông cậu ta ra, sau đó Sở Giang Nam quay người bỏ đi, sau khi bước qua cửa, cậu ta đóng cửa đánh “uỳnh” một tiếng. Tôi nhìn cánh cửa đã đóng, tựa vào gốc cây, ánh mắt thất thần nhìn vô định. Tôi biết, thế là hết, lần này, mọi thứ đã hết thật rồi, câu chuyện của tôi và Sở Giang Nam, đến đây là chấm hết.

Những gì cậu ta dành cho tôi, ngoài thương tổn là đau đớn, tim tôi lúc này trống rỗng, chỉ có hận thù, mối hận vô biên. Tôi sẽ hận cậu ta đến chết, hận mãi mãi, hận tới khi không thể hận thêm được nữa.

Lần này tôi không khóc, mà bắt taxi đi thẳng đến sân bay. Chào nhé, Bắc Kinh! Thành phố này là một thành phố thương đau, đối với tôi, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tạm biệt nhé, Bắc Kinh!

Khi máy bay cất cánh trên bầu trời Bắc Kinh, tôi nhìn xuống thành phố càng ngày càng xa, bỗng nhiên nước mắt lại đầm đìa. Lòng tự trọng của tôi bị chà đạp thảm thương, chuyện này hết cách thật rồi, tôi càng ngày càng thay đổi, càng ngày càng khác, điều đó khiến tôi cảm thấy lạnh buốt, tê tái.

Mười tám tuổi, tôi đã bị đông cứng trong tuổi mười tám!

4. Chương 4

Vu Bắc Bắc: Tình yêu là bông hoa song sinh ở bờ bên kia

Quãng thời gian đã trôi qua giống như những hạt bạc vương vãi trên mặt đất, không biết đã chiếu sáng lại những hồi ức xưa cũ từ bao giờ.

Tôi và Khả Liên ngày càng trở nên xa lạ.

Cái cảm giác xa xôi này đã từng khiến cho tôi buồn, cho dù chúng tôi chỉ lướt qua nhau nhưng vẫn cảm thấy một sự thờ ơ của cả hai người, một sự thờ ơ khủng khiếp. Đường như tôi không thể chịu đựng được việc ngày xưa thì thân thiết còn bây giờ thì xa cách nhau dường vậy.

Hết lần này đến lần khác, tôi muốn nói chuyện tử tế với nó, nhưng nó chỉ nhìn tôi lạnh như băng, chẳng thèm nói câu nào.

Nó còn đem tất cả quà tôi đã từng tặng nó trả lại cho tôi. Khi tôi nhìn thấy những thứ nó để trên bàn, tôi đã khóc.

Đó là một chiếc lược hiệu Gổ Đàn mà tôi từng tặng cho nó.

Đó là một chiếc khăn tay nhỏ bằng tơ tằm mà tôi từng tặng cho nó.

Còn có chiếc vòng tay mà tôi tặng.

Còn cả bộ sách của Trương Ái Linh.

Những đồ vật này đã ghi lại tình bạn ba năm qua của chúng tôi, làm sao mà tôi quên được? Bây giờ, nó đã đem trả tất cả cho tôi.

Không thể chịu đựng nổi nữa.

Tôi không thể ở trong cái lớp này nữa!

Hễ tôi vào lớp, nhìn thấy nó, là tôi lại lo lắng, tim đập nhanh và rất đau đớn nữa. Vết thương của hai chúng tôi bao phủ cả không khí, hình như có một mùi vị gì đó rất đậm, ngửi thôi là thấy đau lòng.

Tôi yêu cầu chuyển lớp.

Cô chủ nhiệm không đồng ý.

“Vì sao?”. Cô hỏi tôi: “Sắp thi đại học rồi, đừng chuyển”.

“Em phải chuyển lớp ạ!”. Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Vì sao?”. Cô tiếp tục hỏi tôi.

Tôi nhìn cô, từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau rơi xuống. Làm sao tôi nói rõ nguyên do được? Không, không được! Đó là chuyện giữa tôi và Khả Liên, cũng là bí mật mà chúng tôi không thể nói cho ai được.

Tôi đi, chuyển lớp, chuyển lên tầng năm của lầu Bắc.

Bây giờ, Khả Liên ở lầu Nam, tôi ở lầu Bắc.

Hai tòa nhà cách xa vời vợi, tôi luôn đứng ở một góc tầng năm nhìn nó đi ra, rồi đi qua hành lang. Bóng dáng đó đã từng quen thuộc, ngay cả hơi thở của chúng tôi, đã từng, có thể nghe thấy, tôi, đã từng, là người bạn gái mà nó yêu nhất, và nó, đã từng, là người tôi thương nhất. Giờ đây, cô bạn ấy cách xa tôi quá!

Gặp nhau đâu cần phải từng quen nhau.

Thà rằng tôi chưa từng quen nó, thà tôi chưa từng thân với nó.

Nếu không, sao lòng tôi lại buồn như thế? Buồn tới mức cả bầu trời như toàn một màu xám xịt, tôi đau khổ suốt ngày, thậm chí nghe thấy giọng nói của Giang Nam tôi cũng thấy mất mát.

Chúng tôi cũng từng gặp nhau vài lần, nhưng nó không thèm nhìn tôi.

Có khi, nó lái chiếc BMW của mẹ nó, đi lướt qua người tôi. Những hạt bụi bay lên bắn vào mặt tôi, tôi nhìn nó đi khuất mà mắt lại cay cay.

Kỳ thi đại học tới mau lên!

Mình phải rời khỏi Hàng Châu càng nhanh càng tốt.

Mình phải thi vào đại học ở Bắc Kinh, càng nhanh càng tốt!

Mà Giang Nam đã nói: “Em đến Bắc Kinh với anh, anh sẽ chờ. Em đến rồi, anh mới yên tâm được”. Còn gì cảm động hơn câu nói đó của Giang Nam? “Em đến rồi, anh mới yên tâm được”.

Phải, tôi rời xa rồi Khả Liên sẽ không đau lòng như vậy nữa. Tôi nghĩ, chắc nó còn đau đớn hơn tôi, nó là một đứa con gái kiêu ngạo, thậm chí hống hách, nhưng giờ nó đang bị tổn thương, nó đang bất lực trước tình yêu, bởi người con trai mà nó yêu lại đi yêu chính bạn thân của nó!

Tháng bảy.

Ngay giây phút bước ra khỏi phòng thi, tôi quyết định đi Bắc Kinh. Tôi nói với bố mẹ là đi tìm bạn cùng lớp và họ đương nhiên là không cho tôi đi. Nhưng tôi chẳng muốn ở lại Hàng Châu thêm một giây phút nào nữa, tôi phải đi Bắc Kinh, đi tìm Giang Nam. Giang Nam nói, anh sẽ sắp xếp mọi thứ chờ tôi.

Lần này đến Bắc Kinh khác hẳn lần trước, không có áp lực thi đại học, mà chỉ là để đi tìm Giang Nam nên tôi giống như một con chim sổ lồng, đang dang rộng đôi cánh để bay.

Tàu hỏa đưa tôi đến Bắc Kinh.

Ga Bắc Kinh.

Tôi nhìn thấy trên sân ga có một người con trai.

Anh thậm chí còn hấp dẫn hơn ngày xưa nữa. Anh mặc quần bò và áo sơ mi trắng, tôi còn nhìn thấy những bông hoa chìm vừa thình lặng vừa trong suốt trên áo, anh sao lại biết cách ăn mặc thế, đúng là một ngôi sao trời sinh. Tôi thật sợ khi yêu anh vì tôi có cảm giác không an toàn. Anh đẹp như Phan An[1], đó chẳng phải điều đáng sợ sao? Nhưng, nhưng tôi lại “háo sắc”, tôi lại yêu anh, haizz.

[1] Phan An là nhà văn thời Tây Tấn, người Trung Quốc so sánh một người con trai đẹp với ông.

Tôi ở toa số tám, anh chạy theo tàu, cho tới khi tàu dừng hẳn.

Tôi mặc một chiếc váy dài màu trắng có những bông hoa thì nhau rơi xuống. Tôi cười, anh cũng cười. Chúng tôi nhìn nhau, anh lại cầm lấy tay tôi và nắm thật chặt.

Anh nắm chặt đến mức làm cho tôi đau.

“Nhớ em chết mất”. Anh nói bên tai tôi.

“Em cũng vậy!”. Tôi nói.

“Yêu em cũng chết mất, em xinh quá!”.

“Á, em mà xinh á?”. Tôi hỏi: “Em nhìn thấy anh là thấy tự ti rồi, anh đẹp trai dã man, em thậm chí còn sợ tiếp xúc với anh nào đẹp trai đấy”.

“Nhưng anh là của em mà”.

“Anh là của em sao?”.

“Chứ sao! Nếu không, em đóng dấu cho anh, in chữ Vu Bắc Bắc nhé?”.

“Vâng, em sẽ đóng dấu cho anh, in chữ Vu Bắc Bắc, anh cứ yên tâm, anh không chạy được đâu!”.

Chúng tôi cứ nói linh tinh như vậy, tay anh nắm chặt tay tôi, đưa tôi đến vườn hoa Lệ Cảnh.

Vườn hoa này đẹp quá! Khắp nơi là cánh hoa sen đang nở, nước chảy qua những cây cầu nhỏ. Còn có những đình đài lầu các, rõ ràng đây không phải nhà anh vì nhà anh ở trong ngõ mà!

Anh dừng trước phòng 2501 của tòa nhà C.

Anh mở cửa. Đây là một căn phòng nhỏ khoảng trăm mét vuông. Màu sắc bên trong khá mạnh, giống như màu trong bộ phim Frida[2], màu xanh da trời và đỏ xen kẽ tạo cảm giác thần bí, mỗi vật trang trí đều có hơi thở của nghệ thuật rất rõ, ghế sofa là một đôi môi đỏ, giống như tranh của Dali Domenech[3], trên tường treo vô số những bức họa tranh trừu tượng rất đẹp, hình như mang phong cách của Henri Matisse[4], còn có vài bức họa của Kandinsky[5].

[2] Frida kể về cuộc đời của nữ họa sĩ người Mexico, Frida Kahlo.

[3] Tên đầy đủ là Salvador Felipe Jacinto Dali Domenech (11/05/1904-23/01/1989), là một nghệ sĩ của xứ Catalonia, Tây Ban Nha. Ông được coi là một trong những họa sĩ có ảnh hưởng lớn nhất trong thế kỷ XX với phong cách siêu thực.

[4] Họa sĩ, nhà điêu khắc người Pháp nổi tiếng với khả năng sử dụng màu sắc và chất lỏng cũng như khả năng hội họa tuyệt vời và nguyên sơ.

[5] Là một họa sĩ, thợ in và nhà lý luận người Nga. Ông là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất thế kỷ XX, người được tôn vinh với những tác phẩm thuộc trường phái trừu tượng hiện đại đầu tiên trên thế giới.

“Đây là đâu?”

“Là nhà một chiến hữu của anh”.

“Chiến hữu?”

“Ừ, một chiến hữu phiêu dạt ở xứ Bắc, giỏi lắm, gần đây đang ở nước ngoài, đưa chìa khóa cho anh trông coi. Có lần anh ngủ ở đây một mình, vì không khí ở đây rất thích, anh đã viết được mấy bài hát đấy. Anh đã tính từ lâu rồi, nếu em đến Bắc Kinh thì sẽ ở đây, rồi anh sẽ đưa em đi chơi, em muốn đi đâu anh đưa em đi đó”.

“Có hợp với em không?”

“Hợp chứ sao không, quá hợp là đằng khác”.

Trái tim tôi reo lên vì vui sướng. Căn phòng này quá hợp với tôi, dường như đã chờ đợi tôi từ lâu lắm rồi.

“Em thích không?”. Anh hỏi.

“Có chứ!”.

“Chỉ cần em thích, sau này anh sẽ cho em một căn phòng như thế”.

“Em đã có rồi mà!”. Tôi nói.

“Ở đâu?”.

“Ở đây”. Tôi chỉ tay vào tim anh: “Tim anh chính là một căn phòng, em đã dọn vào đấy ở từ lâu rồi!”.

Anh lại cầm tay tôi, rồi nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay và nói với tôi:

“Bắc Bắc à, sao em lại hấp dẫn thế chứ?”.

“Lại tặng bốc em rồi!”.

“Không phải tặng bốc đâu, anh nói thật đấy!”.

“Không phải thật! Em đâu có xinh như Khả Liên, sao anh không yêu nó?”. Ở cạnh Giang Nam, tôi luôn luôn có một chút tự ti, hình như anh với Khả Liên mới xứng đôi.

“Đồ ngốc, tình yêu mà cứ hỏi tại sao à? Giống như em hỏi trời tại sao lại là trời, đất tại sao lại là đất, tại vì, trời vốn là trời và đất vốn là đất thôi, giống như trời sinh ra em là để dành cho anh, còn anh, trời sinh ra là để dành cho em”.

Trời ạ, anh nói nghe ngọt ngào quá, tôi không chịu nổi, lại cười khẽ.

“Không được cười!”.

“Tại sao lại không được cười?”.

“Vì, vì em mà cười là anh lại muốn hôn em”.

“Không phải chứ?”.

“Nếu không, em thử cười lại lần nữa xem?”.

Tôi lại cười.

Anh ôm tôi vào lòng rất nhanh, rồi bất ngờ hôn tôi, tôi tránh và cười, càng cười thì càng nhột, cuối cùng tôi cảm thấy người mình mềm nhũn ra, lưỡi của anh là một cơn rần hay sao mà cứ quẩn lấy lưỡi tôi, hết lần này đến lần khác, trời đất như điên đảo, mùa xuân, hoa nở, tim tôi ấm nóng.

“Đừng, đừng thế mà”. Tôi chống cự một cách yếu ớt.

Anh hôn tôi rất sâu, bao lâu rồi nhỉ?

Tôi như ngừng thở.

“Em sinh ra là để dành cho anh”. Tôi nói khe khẽ.

“Anh sinh ra là để dành cho em”. Anh trả lời.

“Không được nói lại”.

“Em sinh ra là để dành cho anh!”.

Chúng tôi lại ôm chặt lấy nhau, dường như để hai người nhập làm một.

“Không được, phải đi rửa mặt đã! Ở trên tàu cả đêm mệt chết được, anh nhìn mắt em có quầng đen rồi này!”.

“Đâu mà, quầng đen ở mắt cũng đẹp! Em đi đi, anh chờ!”.

Tôi đi vào nhà vệ sinh, bỗng nhìn thấy toàn là son môi, nước hoa, mặt nạ, còn nhìn thấy đồ lót và tất giầy của con gái, tôi chạy vụt ra.

“Sở Giang Nam, chiến hữu của anh là con gái à?”.

“Sao thế, là con gái thì sao?”.

Tôi giận tím người, không thể hiểu nổi, anh có người chiến hữu thân thiết đến thế cơ à, chị ta có căn nhà đẹp như mơ ở Bắc Kinh, rồi còn cho anh ở? Hai người đó có quan hệ gì với nhau? Anh rõ là đồ lăng nhăng! Tôi ghen mờ cả mắt, hóa ra, chiến hữu của anh là con gái!

“Em không ở”. Tôi nói: “Em ra khách sạn”.

“Em sao thế?”. Anh cũng tức: “Chị ấy là một chiến hữu rất tốt, rất có nghĩa khí, chơi chung với cả nhóm bọn anh. Nhà chị ấy giàu, mua nhà cho chị ấy ở Bắc Kinh. Chị ấy vốn không sống ở đây, mà ở khu 798 và Tống Trang[6] cơ, chị ấy lớn hơn anh năm, sáu tuổi, là chị gái của bọn anh.”

[6] Một nơi tập trung rất nhiều nghệ thuật gia ở Bắc Kinh.

“Thật không?”.

“Thật chứ! Một người chị rất tài hoa, còn mở triển lãm ở nước ngoài đấy, tốt nghiệp Học viện Mỹ thuật Trung ương xong tự lập nghiệp. Nhưng chị ấy lại là fan của anh, thích nghe những bài hát của anh, nói giọng anh giống giọng Evanescence”.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy khó chịu, vì dù sao chị ta cũng là con gái.

“Thôi thôi, đến bà già bán kem ở cửa cũng là nữ đấy, em cũng ghen à?”.

“Vâng, em ghen”.

“Em ấy, đồ nhỏ nhen”.

“Vâng, em nhỏ nhen”.

“Nhỏ nhen là đúng rồi! Ai đó đã nói, nếu người con gái yêu mà không nhỏ nhen thì cô ấy không yêu bạn, thực tế chứng minh là em yêu anh!”.

“Ghét!”.

“Ghét thì ghét!”.

Tôi nói là “ghét”, anh lại đến bên cạnh rồi hôn tôi đến đổ rạp người trên ghế sofa, lại còn nói: “Anh đáng ghét cũng được, dù sao cũng chỉ ghét thôi mà.”

Ôi, cái đồ đáng ghét này, tại sao, tại sao tôi lại yêu anh cơ chứ!

2

Tôi thi đỗ trường Đại học Bưu chính Viễn thông Bắc Kinh, Sở Giang Nam cũng thi đỗ một trường đại học hạng ba, chuyên ngành âm nhạc. Nhưng tôi không ngờ rằng Khả Liên cũng thi trường ở Bắc Kinh, kết quả môn nhạc của nó rất cao, nó đỗ trường Đại học Sư phạm Thủ Đô.

Hóa ra, nó vẫn không chịu thôi, vẫn quyết chiến đấu tới cùng, tôi đã hiểu điều đó.

Mặc dù cùng thi đỗ các trường ở Bắc Kinh, nhưng chúng tôi không hề liên lạc với nhau. Tôi đi tàu hỏa tới nhập học, còn nó đi máy bay. Nó đi máy bay thường ngày như đi xe bus thôi, tôi đương nhiên hiểu rõ ý đồ của nó khi đến Bắc Kinh, nó đến vì Sở Giang Nam.

Điều đó khiến tôi thấp thỏm không yên.

Khả Liên giống như một quả bom hẹn giờ, không biết sẽ phát nổ lúc nào. Quả bom hẹn giờ này bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tan tóe tôi và Giang Nam, tôi hy vọng nó mau yêu người khác, vì nó là một cô gái xuất chúng mà.

Nhưng theo cảm giác của tôi, nó không yêu người khác.

Chúng tôi đã từng gặp nhau một lần ở Tây Hồ, nó đi dạo với một đứa con gái khác, chúng tôi bỗng nhiên lặng đi, không ngờ lại gặp nhau.

Đôi mắt của nó vẫn lạnh như băng, chất chứa hận thù, còn tôi, vừa trở về sau khi quẩn quýt với Sở Giang Nam ở Bắc Kinh, có thể thấy tâm trạng hai đứa khác nhau chừng nào.

Thế mà bây giờ nó cũng ở Bắc Kinh.

Tôi và Giang Nam ở bên nhau mỗi khi cuối tuần, anh đưa tôi đi bar hát, hoặc là ăn uống với bảy, tám người bạn, cái nhóm bạn của anh rất vui, có người là nhạc sĩ, người là nhà thơ, họa sĩ, còn có người làm về body art, ai cũng ăn mặc kỳ quái, nuôi tóc dài, bấm lỗ tai, hút thuốc và uống rượu. Mỗi lần phải uống vài chai Tequila[1] to, còn có mấy kẻ đồng tính, hoặc yêu lưỡng tính.

[1] Tequila (phát âm như tê-ki-la) là một thứ rượu chưng cất truyền thống của Mexico có độ cồn cao.

Giang Nam nói:

“Có biết tại sao anh yêu em không? Vì em đơn giản và thuần khiết, giống như một tờ giấy trắng, có thể vẽ những bức tranh đẹp nhất trên đó”.

“Còn anh thì quá là phức tạp!”. Tôi nói: “Không ngờ thế giới của anh lại loạn thế”.

“Thế này mà loạn, em yêu ả, rồi em sẽ được trải qua tất cả thôi, mà những việc em trải qua không chừng sẽ là tài sản quý giá nhất của em”.

Rồi tới một ngày, người chị họa sĩ của Giang Nam, cũng chính là chiến hữu của anh, Sách Nhan trở về.

Sống ở nhà chị ta đã lâu, lại còn dùng dầu gội đầu của chị ta, nên tôi cũng chờ đợi gặp người chiến hữu đó của Giang Nam.

Chúng tôi hẹn nhau ở Lan club[2] của tòa nhà Song Tử.

[2] Một câu lạc bộ được bài trí với đẳng cấp nghệ thuật thế giới của Trung Quốc.

Mười giờ, tầng bốn, Lan club, Giang Nam dắt tay tôi đi vào căn phòng trên trần treo đầy các bức họa, lại có một thứ âm nhạc kỳ dị và thần bí.

Trên chiếc sofa màu đỏ, tôi nhìn thấy một người con gái tóc dài.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của chị ta hơi giống Duras, rất có chiều sâu.

Tôi thấy chị ra mặc chiếc váy Bohemian rộng, đeo một chiếc vòng tay cực lớn của Tây Tạng, choàng một chiếc khăn to của Scotland. Khi chị ta quay mặt lại, quả là đẹp kinh hoàng.

Chị ta đẹp thật.

Đó là một vẻ đẹp sừng sốt, đúng, chị ta khiến tôi thấy sợ. Nếu như sắc đẹp của Khả Liên hơi nông thì sắc đẹp của chị ta rất sâu, nếu sắc đẹp của Khả Liên là mặt phẳng thì sắc đẹp của chị ta là hình khối.

“Vu Bắc Bắc à? Chị đã nghe cái cậu Sở Giang Nam này nhắc tới em từ lâu, em có phong cách lắm. Nào, ngồi xuống cạnh chị đi”.

Tôi căng thẳng ngồi xuống cạnh chị ta, cảm thấy sức hấp dẫn mê hồn khiến người ta không thể thoát ra nổi của chị ta.

“Này”, chị ta rút ra một điếu thuốc màu xanh dài và mảnh, kẹp giữa những ngón tay trắng trẻo.

“Không ạ, em không biết hút”.

“Con gái không hút thuốc chẳng sexy tẹo nào. Này!”. Chị ta nhất quyết.

Giang Nam cười, tôi hoang mang lắm, đây là lần đầu tiên người ta đưa thuốc cho tôi hút, còn trước đây, tôi không bao giờ đụng vào thuốc lá cả, tôi quan niệm thuốc lá với tôi không liên quan tới nhau.

Tôi do dự trong ba giây, chỉ có ba giây, rồi đón lấy, giả vờ châm thuốc một cách thuần thục, cuối cùng, tôi hút hơi đầu tiên.

Sắc đến trào cả nước mắt.

Sách Nhan và Giang Nam đều cười, Sách Nhan châm một điếu, nhả ra mấy vòng khói. Chị ta nói:

“Em ấy, nhìn qua đã thấy là một cô bé con rồi, nhưng con gái thỉnh thoảng hút thuốc cũng chẳng xấu, rồi mọi việc trên thế giới này cũng sẽ có lúc khiến em đau khổ, hơn nữa, khi không có đàn ông thì cũng nên hút chứ”.

Chị ta cười một cách lảng lơ, còn tôi thì bị chấn động mạnh. Nếu như Giang Nam dành cho tôi một tình yêu trong sáng, thì, Sách Nhan lại khiến tôi hoang mang. Trên người chị ta có mùi, một thứ mùi mạnh mẽ và có độc cứ phả mạnh vào mặt tôi.

Những người khác lần lượt tới, ở cạnh quầy bar có một đôi tình nhân đang ngoẹo cổ hôn nhau, trên sân khấu, có một cô gái nước ngoài đang hát tiếng Anh, nghe rất nhẹ nhàng dễ chịu.

Tôi im lặng nhìn bọn họ, bọn họ đang nói chuyện thi ca hội họa và body art, trong đó có một cậu trai mà trên tai xuyên đến bảy, tám lỗ cứ nhìn tôi chăm chú. Tôi rất ghét người khác nhìn tôi như vậy, thật là bất lịch sự.

Họ lại gọi Chivas và Tequila, nhà Sách Nhan rất giàu, chị ta có phòng làm việc ở khu 798 và Tống Trang, hôm nay coi như bữa tiệc mừng chị ta trở về, cũng là chị ta trả tiền.

Tôi nhìn đơn giá. Trời ơi, một chai rượu những bảy, tám nghìn tệ, quá đắt.

Sở Giang Nam nói:

“Đừng có nói ra, đừng tỏ ra là nhà nghèo kéo người ta coi thường đấy, được chứ?”.

Tôi gật đầu. Đúng, cái nơi này đúng là chốn của kẻ có tiền, nó làm cho tôi không thở nổi và cảm thấy bức bối.

Nhưng Sở Giang Nam lại rất quen với nó, vì từ mười lăm, mười sáu tuổi anh đã chơi với hội này rồi. Tôi rất tò mò chuyện tình yêu của Sách Nhan, chị ta xinh đẹp và có tài, lại giàu có thế này nữa, chắc hẳn có nhiều đàn ông theo đuổi lắm. Tôi hỏi nhỏ Giang Nam:

“Sách Nhan chắc có nhiều đàn ông theo lắm nhỉ?”.

“Đương nhiên”.

“Thế thì tình sử của chị ấy chắc là phong phú lắm”.

“Ừ!”.

Anh trả lời thật rõ ràng và đơn giản, làm tôi ngại không dám hỏi thêm. Sách Nhan đang uống rượu giao bôi với bọn đàn ông, trong đó có một người là đạo diễn, ông ta đang nói muốn mời chị ta diễn vai nữ bác sĩ.

“Không! Không!”. Chị ta nói: “Nếu cho tôi diễn vai bệnh nhân tâm thần thì được!”.

Mọi người đều cười, một nhà thơ tên là Khoai Tây nói:

“Chị đúng là đồ thần kinh!”.

Ai cũng uống đến say, chỉ có tôi là tỉnh nhất. Tôi chỉ uống mấy cốc nước đá. Mọi người hò nhau đi hát karaoke ở Melody, có người đề nghị đi Thiên Thượng Nhân Gian với Kẹo Ngọt, tôi thì chỉ cảm thấy mệt và khó thích ứng, phải đó, nơi này quá lộn xộn, tôi không hợp với cái hội này, tôi đề nghị về trường. Giang Nam nói:

“Được, anh đưa em về”.

Bọn họ đi Melody, về sau tôi nghe nói là họ còn chơi tới sáng, rồi cùng ngủ ở nhà Sách Nhan, ba phòng, nam nữ ngủ chung.

Tôi cảm thấy thật khó chịu.

Tôi nói với Sở Giang Nam:

“Lần sau những dịp thế này em không đi đâu, cứ có cảm giác hỗn loạn sa đọa thế nào ấy, không hợp với em”.

Sở Giang Nam nâng cằm tôi:

“Vu Bắc Bắc, em phải làm quen với mọi hoàn cảnh, càng là những hoàn cảnh như thế càng phải giữ được mình, đó mới là sự thuần khiết. Giống như anh, anh đã chơi với họ mấy năm rồi, nhưng anh chẳng yêu đồng tính, cũng không dùng thuốc lắc, anh vẫn yêu những thứ thuần khiết sạch sẽ và đẹp đẽ như em”.

Tôi nghĩ tôi đã hơi hiểu vì sao Giang Nam không yêu Khả Liên. Ở người Khả Liên tỏa ra mùi giống bọn họ.

Trên người Sách Nhan, tôi như nhìn thấy hình bóng Khả Liên. Họ đều đẹp như hoa, nhà thì giàu nên vùng tiền như rác, một người thích hát, một người thích vẽ, đều liên quan tới nghệ thuật. Tôi thấy nếu đem so sánh tôi với họ, tôi cứ như một con vẹt con xấu xí.

Có Sở Giang Nam yêu là được.

Thật ra tôi thích đi chơi với Sở Giang Nam ở loanh quanh khu Ngã Năm, chỗ đó gần trường tôi, lại có nhiều cửa hàng ăn nhỏ mà ai cũng mê. Chúng tôi đi dạo qua từng cửa hàng một, Sở Giang Nam kiên nhẫn xách túi hộ tôi, tôi mua một cái áo hết mấy chục tệ, cảm thấy vui lắm. Mặc dù tôi chẳng có nhiều tiền như Khả Liên, chỉ có thể mặc những bộ quần áo hơn trăm tệ, nhưng chỉ cần nhìn thấy hay hay là được.

Đồ trang điểm của tôi toàn do Sở Giang Nam mua cho, ở đó có rất nhiều hàng mỹ phẩm nhỏ của nước ngoài, tôi chọn đi chọn lại, Sở Giang Nam nói tôi đúng là một cô bé con.

Nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn tôi, rồi trả tiền, xong anh lại dắt tay tôi đi tiếp.

Tôi thích anh cầm tay tôi.

Tôi thích mười ngón tay chúng tôi đan vào nhau. Mỗi ngón tay lại đan vào một ngón tay, cảm giác ở đầu ngón tay thật kỳ diệu, nó truyền đi tình yêu của chúng tôi. Sở Giang Nam đã viết một bài hát tên là Tình yêu ơi, đừng buông tay anh ra:

Một mình cô độc đi trên con đường sau mưa

Nhớ về những vết thương rỉ máu đang lướt qua trong khoảnh khắc

Lòng bàn tay vẫn khắc ghi sự ấm áp của em

Nước mắt em cũng từng rơi ướt ngực anh

Tối nay em đang đứng trước ngõ nhà ai

Tại sao lại hủy hoại thiên trường địa cửu
Tối nay em đang ở trong vòng tay của ai
Tại sao anh phải uống những giọt rượu đắng cay của nỗi nhớ
Tình yêu ơi, đừng buông tay anh ra
Cầu xin em, đừng buông tay anh ra
Nếu bước chân em không thể dừng lại vì anh
Hãy cho anh được khoác áo cho em lần cuối
Khi mà gió lại thổi trong đêm nay
Tình yêu ơi, đừng buông tay anh ra
Cầu xin em, đừng buông tay anh ra
Nếu như em không còn nuôi tóc dài vì anh
Hãy cho anh được chải tóc cho em lần cuối
Khi nước mắt làm bạn với anh
Tình yêu ơi, đừng buông tay anh ra
Cầu xin em, đừng buông tay anh ra
Nếu ánh mắt em không còn nhìn theo anh
Hãy cho anh được khóc vì em lần cuối
Khi ký ức xâm chiếm cả linh hồn anh.
Khi anh hát cho tôi nghe, mắt tôi như phủ mờ một lớp sương.

Tất cả những người trong ký túc xá của anh đều biết anh có bạn gái ở trường Bưu chính Viễn thông Bắc Kinh, nên khi tôi xuất hiện trước cửa phòng họ, họ đều cùng hét lên tên tôi. Hóa ra, Sở Giang Nam đã từng tả tôi cho họ nghe nhiều lần lắm. Mà những người ở ký túc xá của tôi sẽ hỏi vào lúc năm giờ chiều mỗi cuối tuần rằng: “Sở Giang Nam của em sao hôm nay chưa tới?”.

Sau khi đi mua sắm, chúng tôi đi ăn đồ nướng Hàn Quốc ở một nhà hàng tên là Đồ nướng Hùng Gia. Giang Nam thích ăn đồ nướng, nhất là thịt bò nướng, cá tuyết nướng, thêm hai xiên sụn gà và một bát canh hải sản ở đây. Sự cầu kỳ trong ăn uống của anh khiến tôi vô cùng hâm mộ, và tôi càng hâm mộ hơn ở điểm anh có thể ăn rất nhiều đồ nướng.

Nhưng anh cũng đã nói một câu rất đáng giận mà cũng thật đáng nhớ: “Anh muốn ăn em nhất”.

Tôi quay lại: “Em cũng muốn ăn anh nhất!”.

“Thế thì ăn đi này!”.

Chúng tôi yêu nhau như thế, quấn nhau như thế, chỉ cần xa nhau vài ngày là nhớ phát điên lên, một ngày phải nhắn cho nhau mấy chục tin nhắn. Tôi nghĩ, tình yêu thật kỳ diệu, bạn sẽ thấy chẳng có cảm giác với bất cứ người nào khác, chỉ có cảm giác với người đó, tôi nghĩ, đó chính là tình yêu.

Sắp tới mùa đông rồi, Sở Giang Nam nói, hôm nay đi chơi nhà Sách Nhan nhé, Sách Nhan mời chúng mình ăn đồ nướng tự làm ở nhà.

“Được, lâu lắm rồi mình không đi sang nhà chị Sách Nhan”.

3

Tôi nghĩ, chắc cả đời này tôi cũng không quên được tất cả những việc đã xảy ra ở nhà Sách Nhan.

Tôi và Sở Giang Nam đã mua một bó hoa hồng màu xanh rất to, Sách Nhan thích loại hoa hồng cao quý đó. Chị ta sống như Tây, thích ăn đồ Tây, lần này làm đồ nướng chỉ là vì tôi và Sở Giang Nam thôi, chị ta còn mời thêm một vài người bạn làm nghệ thuật khác. Trời có tuyết rơi nhỏ, chúng tôi chen chúc trong tàu điện ngầm, Sở Giang Nam nói: “Anh thích chen chúc thế này”.

Tôi hiểu ý anh.

Anh thích có thể đứng sát bên tôi, ôm lấy tôi.

Chúng tôi ở rất gần nhau, người bên ngoài cửa sổ cứ lác lác và lướt qua dần. Tôi thích đi tàu điện ngầm nhất, vì một cảm giác thật lãng mạn trên tàu điện. Đang là giờ cao điểm, mọi người cùng tan ca, người quá đông, nhưng có tình yêu thì tôi chẳng sợ gì cả. Tôi thấy trên cửa kính của tàu điện ngầm có phản chiếu hai khuôn mặt trẻ: Tôi và Sở Giang Nam.

Chúng tôi đứng dựa vào nhau, trong tay có hoa, trong mắt có tình, mọi thứ thật hoàn mỹ. Tôi hy vọng tàu điện sẽ đi mãi, đi mãi cho tới già, thế thì hay biết mấy.

Khi mở cánh cửa nhà Sách Nhan, tôi lại được phen sướng sốt.

Sách Nhan ăn mặc thật kool, tất lưới đen, từng ô lưới bám trên đôi chân vừa dài vừa thon của chị ta. Áo hai dây đen, quần cực ngắn màu bộ đội, lò sưởi quá nóng, chị ta vắn tóc lên cao, vài sợi tóc hờ hững buông xuống nhìn thật sexy và cuốn hút. Chị ta đúng là một nữ yêu.

Tôi cởi bỏ chiếc áo lông vũ dày cộm, cảm thấy mình ăn mặc như một con bé nhà quê. Áo len đen, quần bò cũ, để mặt mộc. Giang Nam đi giúp mọi người nướng thịt, chỉ còn vài người đang nói chuyện Picasso, Yasujiro, Ozu, Dali, cả chuyện nữ họa sĩ Frida của Mexico.

Có người nói Sách Nhan nhìn giống như Frida.

“Có phim không ạ?”. Tôi hỏi.

“Có có, xem không?”.

Tôi xem phim một mình, trên mặt đất có để hoa quả, còn có vài người đang nói về hí kịch và phim, tôi bắt đầu xem Frida.

Tôi sướng sốt chờ người ra.

Đây là phim gì?

Những nữ họa sĩ nổi tiếng trong lịch sử vốn rất ít, mà Frida từ bé đã có sắc đẹp và tài năng hơn người. Cô có mái tóc đen dài, hai hàng lông mày dài giống như đôi cánh chim, bên dưới là đôi mắt to cuốn hút. Nếu so sánh với nữ họa sĩ Phan Ngọc Lương của Trung Quốc, cô quả là xinh đẹp và tài năng hơn hẳn.

Sắc đẹp và tài năng không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là cô có cá tính rất mạnh. Vì vậy, bộ phim bắt đầu, khi tôi thấy cô mặc bộ quần áo truyền thống của Mexico nằm trên giường, khi tôi nhìn thấy căn phòng màu xanh lam đậm có những cánh cửa sổ và cửa phòng màu đỏ sẫm tới mức nghẹt thở, tôi biết là mình nghĩ đúng. Đây chính là màu sắc, âm nhạc, bối cảnh, quần áo mà tôi thích, tất cả đều là những thứ mà tôi say mê, bao gồm cả con công đang thoải mái nhàn tản trong căn phòng màu xanh lam.

Ổng kính quay cận cảnh vào khuôn mặt cực đẹp, rồi thoát cái chuyển sang hồi mười tám tuổi. Mười tám tuổi, cô vẫn là một thiếu nữ thích nổi loạn, thích mặc đồ con trai, trốn trong tủ quần áo để làm tình với bạn trai, những dấu hiệu phản nghịch đã bắt đầu hiện rõ từ lúc này. Vì vậy, khi cô bị Rivera lôi tới bữa tiệc rượu mà những nhà nghệ thuật thường tụ tập, cô tự nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý.

Khi Frida gặp cô bạn gái nhiếp ảnh gia của Rivera trong vũ hội, hai người đàn bà đã cùng nhảy điệu Tango. Trong cuộc chiến tranh tài nhẹ nhàng như ẩn giấu một lưỡi dao, giai điệu của tiết tấu Flamenco như biến vũ trường thành chiến trường. Tôi cảm thấy Rivera chú ý tới Frida vào giây phút đó, Frida giống như cây kiếm vừa vung ra là chỉ thẳng vào chỗ hiểm của Rivera.

Rivera chính là họa sĩ thành công nhất của Mexico khiến mọi người phụ nữ phải tôn thờ, ông thả cho dòng chảy đam mê của mình lan tỏa khắp nơi, bởi thế, nếu ai rơi vào biển tình với Rivera, định mệnh sẽ khiến người ấy trở thành một nhân vật bi kịch. Ấy thế mà cô cũng không thoát khỏi bi kịch ấy, ai mà có thể

chống lại sự kiểm soát của linh hồn cơ chứ? Mặc dù cô gặp phải tai nạn ở tuổi mười tám, bất chấp việc một thanh chắn trên chiếc xe ô tô ấy xuyên qua xương chậu của cô, nhưng cô đã không ngần ngại quyết định đi đến tình yêu, cho dù Rivera coi chuyện chăn gối đơn giản và dễ dàng như cơm bữa hàng ngày và có thể làm được bất kể ở đâu.

Cô không thể không yêu ông, cho dù ông là một người đàn ông ích kỷ. Nhưng có lẽ đối với một người quá tài hoa như vậy, thì sự ích kỷ vẫn có thể tha thứ được. Bởi thế, khi hai người kết hôn, tôi nhìn thấy ánh mắt đam mê và tôn thờ của Frida. Cô mặc áo màu xanh tựa như giọt nước đọng trên lá cây, quàng một chiếc khăn màu đỏ, hai màu tương phản ấy sao lại có thể hài hòa như thế trên cơ thể của cô, tôi gần như choáng váng bởi người phụ nữ dịu dàng và xinh đẹp, người có thể làm chủ được các màu sắc. Tất cả quần áo của cô đều có thể kích thích được dây thần kinh thị giác của bạn, nó mang đầy đủ màu sắc huyền diệu của Mexico, mang một sức hút lạ kỳ.

Quần áo của cô, tình yêu của cô, tất cả như có ma thuật.

Frida nói với Rivera một cách chân thành, em yêu anh nhiều hơn cả yêu bản thân em. Nhưng có ích gì cơ chứ, ông vẫn lên giường với chị gái của Frida.

Cuối cùng, Frida cũng suy sụp, cô chuyển ra ngoài, sống một mình, mặc quần áo đàn ông, ngồi trước gương, chải mái tóc rối bời. Cô cầm lấy kéo, cắt phăng đi mái tóc của mình, điệu nhạc vang lên tuyệt vọng, tiếng kéo vang liên hồi, cô đơn làm sao. Tiếng nhạc vang lên, là điệu nhạc đặc trưng của Mexico, Lila Downs hát bài Burn it Blue, tiếng nhạc nghe buồn như tiếng khóc. Giọng của người ca sĩ như hóa thân vào Frida, sự hóa thân của âm nhạc, một người phụ nữ lớn lên tại một thành phố vùng núi ở Mexico, giờ trưởng thành tại bang Minnesota, bố là nhiếp ảnh gia người Scotland quốc tịch Hoa Kỳ, mẹ là ca sĩ người Ấn Độ. Cha của Lila mất khi cô mười sáu tuổi, sau đó cô trốn tránh thân phận mang hai dòng máu của mình, nhuộm tóc đen thành tóc vàng, đi theo ban nhạc The Grateful Death, có một thời thanh xuân nghiện hút và bán đồ trang sức trên đường phố. Âm nhạc của cô thật đúng với câu chuyện của Frida, mái tóc xù ấy giống như chuyện tình rối ren của Frida. Frida là bông hoa màu đen giữa màn đêm, nếu như thế vẫn chưa diễn tả được hết, thì cô chính là bông hoa đen nhất trong số những bông hoa ấy.

Khi cảnh phim chiếu tới đây, tôi không thể cầm được nước mắt. Tiếng nhạc ấy, tiếng kéo cắt tóc ấy như muốn xé lòng người xem, thật trống rỗng, thật tuyệt vọng, thật lạnh lẽo, và cũng có cả sự giao thoa giữa yêu và hận.

Sau đó, cô biến thành một người đàn bà lẳng lơ.

Ở Paris, có rất nhiều phụ nữ đồng tính. Những cô gái đẹp đã cho cô sự ham muốn tuyệt đỉnh trong tuyệt vọng. Cô thích uống rượu Tequila, thích tổ chức những buổi tiệc thác loạn. Trong bữa tiệc, cô sẽ hát những bài hát khiêu dâm cho khách quan nghe. Cô sẽ kể những truyện cười khiêu dâm, khiến ọi người, bao gồm cả cô đều bị choáng. Sự sa đọa đó mang một vẻ cam chịu, có thể biết được đời người cũng thật ngắn ngủi, hưởng hồ cô đã làm phẫu thuật quá nhiều lần, ống dẫn đã từng chọc vào khắp người cô, duy nhất có hội họa là cứu rỗi cô. Tình yêu cũng từng cứu rỗi cô, nhưng bây giờ thì không thể. Cô có dã tâm của mình, tình yêu chỉ chiếm một phần ba thôi, thậm chí còn ít hơn.

Người phụ nữ quá mạnh mẽ có thể làm người khác sợ, hơn nữa cô còn là một họa sĩ xinh đẹp và tài ba. Cuối cùng, Rivera bắt đầu sùng bái cô, ông hiểu ông không bằng cô.

Tôi thích những bức tranh của Frida trong bộ phim với những màu sắc mạnh giống như những con chim lửa, cho dù chết cũng không sợ. Sống không sợ còn sợ chết nỗi gì? Frida có một sự phóng khoáng, tùy tiện và lưu manh, từ đôi mắt của cô có thể thấy dã tính lẳng lơ.

Khi người chồng họa sĩ nổi tiếng của cô tới cầu hôn lần nữa, cơ thể cô đã sắp băng hoại, lưng hơi gù, do phần mềm đã hoại tử, chỉ còn cách cắt bỏ chiếc chân phải từ đầu gối trở xuống, cô có giấy nợ bệnh viện ở khắp nơi, nhưng Rivera vẫn nói: “Chúng ta sinh ra là để dành cho nhau”.

Lúc này, vượt qua cả tình dục và tình yêu là hai linh hồn hòa nhập, vừa quấn lấy nhau, vừa giày vò nhau. Ở trên giường, Rivera đeo một chiếc nhẫn lên tay Frida, ông nói: “Còn hai mươi lăm ngày nữa, chúng ta sẽ kết hôn hai mươi lăm năm”. Frida nói: “Không, là mười bảy ngày thôi”.

Kết thúc của bộ phim rất gay cấn, bức tranh “Gốc” của Frida bốc cháy, đó là bức tranh tự họa của cô, ngọn lửa màu xanh đã đốt cháy cuộc sống ngắn ngủi bốn mươi bảy năm, thật ngắn ngủi, cô đã từng có tình yêu, trong phút chốc đã trở thành tàn tro, trên nền khung tranh bị đốt, tôi thích dòng chữ cuối cùng hiện trên màn hình: “Hy vọng hạnh phúc của tôi sẽ ra đi và đừng bao giờ trở lại”.

Tôi cho rằng đó chính là nỗi lòng của Frida, tất cả hãy đi đi, cứ thế đi, tôi sẽ ra đi theo cách bỏng cháy nhất, tôi sẽ không quay lại nữa, tạm biệt.

Đây là cách của Frida, tuyệt vọng nhưng quyết liệt, giống như cuộc sống của cô, yêu hết mình, như thể cô đang mặc một bộ quần áo cực kỳ lỏng lẻo và quyến rũ, thế nhưng đâu phải ai cũng biết rằng, ẩn trong đó là một trái tim đã nguội lạnh.

Nếu một nửa thế giới của Frida là nước biển, có thể nhấn chìm tôi, vậy thì một nửa kia của cuộc đời cô vẫn là nước biển, để tôi bị nhấn chìm trong đó và mãi mãi không muốn nổi lên.

Tôi hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của Frida, ngay cả khi ăn cũng không còn biết gì nữa. Sách Nhan vẫn uống rượu với mọi người, chị ta vẫn uống rất nhiều rượu. Có lúc, chị ta quay đầu lại nhìn tôi:

“Em gái, có uống chút không?”.

Tôi lắc đầu. Lần đầu tiên tôi hút thuốc là Sách Nhan xui, lẽ nào lần đầu tiên uống rượu cũng là với chị ta sao?

“Nào, uống chút đi, cảm giác say một chút rất thích, con gái uống chút rượu thì sẽ càng đong đưa hơn!”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Sở Giang Nam, anh chỉ cười:

“Uống chút đi cho đỡ lạnh. Tuyết rơi rồi, lát nữa đi sẽ lạnh đó”.

Tôi đón lấy và uống hết một hơi.

Tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô tôi, Doãn Vị Vị, người xâu nhiều lỗ tai nói: “Giỏi quá, Sở Giang Nam, tôi biết bạn gái cậu giỏi mà!”. Hần cũng mang bạn gái tới, là sinh viên mới của Học viện Điện ảnh, đã từng quay một quảng cáo nhỏ, ăn mặc cũng rất hấp dẫn và cũng rất xinh đẹp.

Ở giữa những người đàn bà vừa xinh đẹp vừa lẳng lơ, tôi rõ là đứa ngốc nhất, cứng nhắc nhất và xấu xí nhất.

“Em giỏi lắm!”. Sách Nhan khen.

Tôi thấy đầu quay quay, đứng dậy rời khỏi bữa tiệc đầy đồ ăn chất đống ở dưới đất.

Có salad, có đồ nướng, hoa quả, bánh mì, mít quả, Đông Tây kết hợp, nhìn rõ hấp dẫn.

Cái cuộc tụ tập này quá ư là phong cách. Tôi đi vào phòng ngủ và nằm vật ra giường.

Tối hôm đó, ai cũng uống nhiều. Kẻ dưới đất, người trong phòng ngủ, Sở Giang Nam và Doãn Vị Vị ngủ ở một phòng khác, những người còn lại thì ngồi đánh bài dưới đất, tôi và Sách Nhan cùng nằm một giường.

Tôi ngủ mê mết, khi trời sắp sáng, tôi cảm thấy có một đôi tay đang sờ soạng tôi.

Tôi chưa tỉnh, tưởng là Sở Giang Nam, nhưng đôi tay này rất mềm mại và thon dài.

Giật mình, tôi tỉnh giấc.

Là Sách Nhan!

“Chị làm gì vậy?”. Tôi hét to.

“Đừng hét, tình yêu. Chị thích em. Em lẽ ra phải nhận ra chứ? Từ lần gặp nhau ở phòng Lan chị đã thích em rồi. Em có biết tại sao hôm nay chị lại mời mọi người tới đây không? Vì chị thích em!”.

Tôi giật bắn:

“Thích em?”.

“Sao? Chị thích em, vì nhìn em hơi ngốc nghếch, nhưng lại trong trắng và thuần khiết. Em thật khác với những cô gái khác, người em không có mùi thuốc lá, cũng không có mùi son phấn, em làm chị nhớ tới thuở thiếu niên của chị. Vu Bắc Bắc, em có thích chị không?”

“Thích”. Tôi nói: “Nhưng em thích chị như một đứa em gái thích chị gái vậy”.

“Cùng là thích cả thôi”. Chị ta hôn lên hàng lông mi dày của tôi, rồi tiến tới sát tôi:

“Vu Bắc Bắc, mình yêu nhau nhé”.

Tôi u mê, chị ta, là đồng tính!

“Không, không”. Tôi từ chối: “Không, em chỉ thích con trai thôi, chỉ yêu Sở Giang Nam thôi!”.

“Chị đâu có bắt em không được yêu cậu ta nữa. Em có thể yêu cậu ta, cũng yêu cả chị, yêu lưỡng tính giống như chị. Chị yêu cả nam cả nữ”.

“Không, không, không”. Tôi hoảng hốt từ chối, cả người tôi run lên. Thế là thế nào? Tại sao? Tôi lập tức nói muốn vào nhà vệ sinh, chị ta nói theo sau lưng tôi:

“Thì thôi, nhưng em đừng nói ra ngoài, vì chị cũng thích Sở Giang Nam, Sở Giang Nam là cậu em trai của chị”.

“Chị yên tâm”. Tôi hứa: “Em sẽ không nói đâu”.

Tôi chạy vào nhà vệ sinh, nôn như điên, nôn hết cả gan mật. Tối qua uống quá nhiều, sáng sớm ra đã thấy buồn nôn lắm rồi, tôi nhìn mình trong gương, sắc mặt tôi thật kinh tởm, tôi phải về trường, phải về thôi, không thể ở lại đây một phút nào nữa.

Tôi đi gọi Sở Giang Nam, rồi nói hôm nay có tiết, phải về sớm.

Anh dụi mắt: “Mới có sáu giờ mà, ngoài trời còn tối chứ”.

“Không, em phải đi, ngay bây giờ”.

“Thật cứng đầu. Thôi được, đi thôi”.

Chúng tôi lặng lẽ rời khỏi căn phòng quái quỷ, trong lòng tôi giữ một bí mật lớn, cảm thấy vừa áp lực vừa căng thẳng. Trong tàu điện ngầm, tôi nắm chặt lấy tay Sở Giang Nam và nói mãi: “Sở Giang Nam, anh nhất định phải yêu em mãi mãi, nhất định nhé!”.

4

Lại cuối tuần.

Chưa tới bốn giờ, tôi đã nghe thấy có người gọi tên tôi.

Không phải giọng của Sở Giang Nam, tôi thò đầu ra. Một cơn gió lạnh thổi tới, hình như tuyết lại rơi rồi. Tuyết của xứ Bắc thật là nhiều, có một người đang đứng trong tuyết, hình như tôi không quen, tôi liền đóng cửa sổ lại.

Cậu ta tiếp tục gọi tên tôi.

Đồ đáng ghét, chắc chắn là cậu con trai ở lớp bên cạnh. Cậu ta đã từng viết thư tình cho tôi, bị tôi trả lại, thế mà vẫn dày mặt chưa chừa.

Tôi thò đầu ra nói: “Vu Bắc Bắc không có nhà!”.

“Ấy chính là Vu Bắc Bắc!”. Cậu ta đứng ở dưới lầu nói. Bốn tầng lầu, nhìn từ trên xuống, cậu ta nhìn y như người tuyết, cậu ta quen mình sao? Tôi đang do dự, thì cậu ta nói:

“Vu Bắc Bắc, trán ấy vẫn to, mắt vẫn bé, tính tình vẫn dở hơi như trước! Còn nữa, giọng ấy vẫn khó nghe như trước!”.

“Ai đấy?”. Tôi hơi bực, người ở đâu tới không biết, sao lại mất lịch sự thế? Tôi mặc áo khoác đi ra, nhìn thấy cậu ta đang ôm cánh tay cười tít mắt với tôi:

“Vu Bắc Bắc, ấy thay đổi quá cơ, càng ngày càng xấu, chẳng biết nói sao nữa”.

Cậu con trai đang đứng trước mặt tôi, nói thật thì cũng đẹp trai phết, mặc dù không đẹp bằng Sở Giang Nam, nhưng nếu cho vào giữa một đồng người thì vẫn nhìn ra ngay được.

Cậu ta vẫn nhìn tôi cười tí, vì cười nhiều quá nên làm tôi thấy cáu tiết:

“Nói ít thôi, ai đấy?”.

“Tớ là chồng ấy đây”.

“Bệnh à? Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ”. Tôi đang bực bội, hôm nay vốn có hẹn với Giang Nam, lát anh sẽ tới, sao tự nhiên lại nhảy ra một Trình Giảo Kim[1] giữa đường thế này!

[1] Trình Giảo Kim là một nhân vật võ tướng trong game hiện nay, lấy hình tượng từ Trình Giảo Kim là một công thần khai quốc nhà Đường.

“Tớ là chồng ấy thật mà!”.

Tôi quay người bỏ đi, ai thêm để ý tới đồ điên cơ chứ!

“Vu Bắc Bắc, đừng đi mà, tớ chính là Bí Ngô đây, bạn thanh mai trúc mã của ấy đây! Ấy còn nhớ Bí Ngô không? Có nhớ mình đã từng chụp ảnh chung với nhau không? Bây giờ tớ vẫn còn giữ đó, tớ đã đi nghe ngóng khắp nơi mới biết ấy tới Bắc Kinh học đại học, mới biết ấy học ở trường này, đúng là ý trời, thế nên tớ tới đây ngay”.

Bí Ngô? Cậu Bí Ngô đã từng đái dầm, thò lò mũi xanh, và từng đánh nhau với tôi?

Trời ơi!

Tôi nói một cách hưng phấn:

“Cậu là Bí Ngô thật sao? Trời ơi, bạn thanh mai trúc mã của tôi tới rồi!”.

Bí Ngô cũng vui vẻ nói:

“Đảng ơi! Vu Bắc Bắc, cuối cùng tôi cũng tìm thấy tổ chức rồi! Chúng mình đã được hứa hôn từ trong bụng mẹ cơ mà! Trời cao đất dày ơi, cuối cùng tớ đã tìm thấy ấy rồi!”.

Chúng tôi nhìn người đối diện và càng hưng phấn hơn: “Phải đi uống rượu thôi, đi nhé, vui quá đi thôi”. Tôi thậm chí còn gạt cả Sở Giang Nam sang một bên, cậu bạn thời thơ ấu ngây thơ của tôi ơi, từ hồi ở trong bụng mẹ chúng tôi đã quen nhau rồi, từ đó tới khi mười hai tuổi, chúng tôi đã đánh nhau u đầu chảy máu không biết bao nhiêu lần, cậu ta chuyên môn ức hiếp tôi, hơn nữa bức ảnh đầu tiên tôi chụp chung với con trai là chụp với cậu ta.

“Đi uống rượu đi!”. Cậu ta nói: “Đi, tớ đưa ấy đi”.

“Đưa tớ đi?”.

“Ừ, tớ có ô tô mà!”.

“Có ô tô?”.

“Ừ, bố tớ về sau có mở một công ty bán ô tô, nhà tớ có cửa hàng 4S, cái khác thì không dám nói, nhưng ô tô thì có”.

“Bố ấy chuyển sang bán xe?”.

“Cái gì cũng bán, trừ bán người”.

“Nhìn xem, cậu thành người có tiền rồi!”.

Tôi nhảy lên chiếc xe Jeep Honda của Bí Ngô, cứ như đang nằm mơ. Nhảy lên xe mới phát hiện ra tôi đã quên mất cái hẹn với Sở Giang Nam, thế là tôi nhắn tin cho anh: “Anh yêu ơi, em có việc, mai gặp nhé!”.

Bí Ngô đưa tôi đi chơi Hậu Hải, cậu ta nói: “Mình cùng ôn lại kỷ niệm nhé, hồi bé chuyên môn đánh nhau, khi tớ nghe nói ấy lên Bắc Kinh, tớ vui không chịu được! Bây giờ tìm bạn thời thơ ấu khó quá nhỉ, ôi, cái thời thơ ấu của tớ bị ấy chiếm hữu rồi!”

“Thời thơ ấu của tớ mới bị ấy chiếm hữu chứ!”

Bao nhiêu năm không gặp, chúng tôi vẫn dấu khẩu với nhau, nhưng không hề cảm thấy xa lạ. Tôi phát hiện ra những đường nét trên mặt cậu ta nhìn cứng cỏi hơn ngày bé nhiều. Trong ấn tượng của tôi, cậu ta là một con gấu béo, còn lùn hơn tôi chứ.

Tôi nói:

“Gấu béo, sao bây giờ ấy vừa cao vừa gầy thế?”

“Ấy mới béo chứ, tớ muốn hỏi ấy, cái con bé nghịch ngợm nước mũi tùm lum đâu rồi? Tại sao bây giờ lại trở nên nữ tính thế? Đúng là con gái thay đổi nhiều quá, khi ấy vừa xuống, tớ còn tưởng là gặp Từ Tịnh Lôi chứ!”

“Linh tinh!”

Từ lúc lên xe chúng tôi lại bắt đầu nói tới những câu chuyện chiến tranh ngày thơ ấu của hai đứa. Cậu ta học cấp hai ở Bắc Kinh, sau đó thay đổi nhiều, hết lớp mười hai thì thi đỗ vào Đại học Nhân dân, bây giờ học ngành báo chí ở đó, nhìn như một nhà báo thực thụ.

Hồ Hậu Hải, trong một quán ba hoài cổ.

Bức tường vôi trắng, có đặt một chiếc máy khâu cũ, còn có chiếc máy phát nhạc cũ, ngay cả những chiếc bàn cũng làm từ loại gỗ cũ kỹ, có những đường vân thô ráp. Đèn vàng, một tay đang đánh guitar và hát. Chúng tôi gọi mười chai Heineken, tuy tôi nói tôi không uống được, nhưng Bí Ngô không đồng ý.

“Uống đi, nhất định phải uống. Đây là rượu trùng phùng, rượu chiến thắng!”

Tôi bị lung lay bởi sự nhiệt tình của cậu ta. Cậu ta từ bé đã nghịch ngợm, bây giờ cũng lạnh lợi lắm, đừng thấy mới hai mươi tuổi mà coi thường, cậu ta đã bắt đầu kinh doanh rồi đấy, y hệt như bố cậu ta, thật thông minh hoạt bát.

Chúng tôi bắt đầu ôn lại chuyện cũ, hỏi han về bố mẹ hai bên. Ôi, tình bạn hơn chục năm thật là sâu đậm, nhìn lại, người kia đã thay đổi từ lâu rồi, ôi, thời gian trôi nhanh quá!

“Chưa được!”. Bí Ngô nói: “Khi nào rảnh phải lôi ấy về nhà tớ, mẹ chồng ấy nhìn thấy ấy chắc vui lắm!”

Mặt tôi đỏ lên, nói nhỏ:

“Đừng nói linh tinh!”

“Tớ không nói linh tinh đâu!”. Bí Ngô hất đầu nói: “Làm vợ tớ đi, thế nào? Dù sao mình cũng đã được hứa hôn từ trong bụng mẹ mà!”

Lúc này tôi mới tin cậu ta không nói đùa chút nào, cậu ta đang nói thật.

“Ấy nói vớ vẩn!”. Tôi nói: “Đó là trò chơi hồi bé, ấy đừng cho là thật, bây giờ tớ có bạn trai rồi!”

“A, ấy có bạn trai rồi? Ấy mới có năm nhất thôi mà, sao đã có bạn trai rồi? Ai cho ấy có bạn trai rồi?”

“Ai cho ấy có bạn trai? Ấy nói kiểu gì thế, sao tớ không được có bạn trai?”

“Không thể nào! Ấy mới tới đây nửa năm mà!”

“Nhưng mà có rồi”. Tôi nói: “Tớ chẳng đùa với ấy đâu, mình là chiến hữu mà, ngày xưa thế mà bây giờ cũng thế!”

“Trời ơi! Buồn quá! Buồn quá! Có lâu ở đây không? Nếu có tớ đi nhảy lầu đây”.

“Làm gì đến mức đó, đừng có đùa tớ! Ấy đẹp trai thế này, chắc có nhiều cô theo lắm!”

“Phải”. Cậu ta cười: “Ấy đừng tưởng thật, tớ đùa đấy. Sau tớ có cả một sư đoàn các cô theo đuổi ấy chứ, ôi, biết làm thế nào, người đẹp trai quá thì đành chịu thôi”.

Chúng tôi cười cười nói nói, thời gian trôi qua rất nhanh, đã gần mười một giờ rồi, muộn quá! Tôi nói:

“Muộn rồi, tớ phải về đây!”.

“Ừ, để tớ đưa về”.

Từ Hậu Hải về, tôi nhìn thấy một người. Cái dáng hình đó quen quá, hồi học cấp ba, tôi ở lầu Bắc, nó ở lầu Nam, tôi thường xuyên nhìn thấy dáng người đó.

“Khả Liên!”. Tôi thất thanh.

Là nó.

Nó vẫn kool thế, đang ở bên một người ngoại quốc rất cao, hấn ta rất đẹp trai, nhưng xem ra cũng lớn tuổi rồi, chắc cũng hơn ba mươi.

“Khả Liên”. Tôi gọi nó.

Nó quay đầu lại, nhìn tôi một cái, rồi lại quay đầu bỏ đi.

“Ai đấy?”. Bí Ngô hỏi tôi.

“Bạn thân của tớ”.

“Sao lại không thềm chào hỏi ấy?”.

“Thôi bỏ đi, có một số chuyện khó giải thích lắm”.

Tôi không ngờ rằng, sau tiếng gọi của tôi, Khả Liên đã gọi điện cho Sở Giang Nam, khi tôi về tới trường, tôi nhìn thấy Sở Giang Nam đứng dưới ký túc xá của tôi.

Tuyệt to lắm, anh đứng đó, vừa chờ tôi, vừa hút thuốc.

Tôi chạy lại phía anh:

“Em đã nói là tối nay có việc rồi mà? Sao anh ngốc thế, không thấy ngoài trời lạnh lắm sao? Nào, tay anh chắc tê cứng rồi hả?”.

“Đừng chạm vào anh!”. Anh bỗng nhiên to tiếng.

“Sao thế?”. Tôi dè chừng hỏi.

“Sao cái gì? Em đi đâu, với ai? Muộn thế này mới về? Có nhiều chuyện nói với nhau quá nhỉ?”.

“Với ai? Sao anh lại to tiếng thế? Em ở cạnh người mà em nên ở cạnh!”.

“Em nên ở cạnh anh!”.

“Anh đừng có nói năng vô lý!”.

“Em thật nông cạn, em đi theo trai dễ quá nhỉ. Anh không có ô tô, còn nó có xe phải không? Vừa nãy anh thấy em nhảy xuống từ một chiếc ô tô, anh nhìn thấy nó rồi!”.

“Anh nói linh tinh gì vậy? Cậu ấy là bạn cũ của em! Là bạn thời thơ ấu!”.

“Bạn thời thơ ấu? Bạn thơ ấu ở đâu ra? Tại sao chưa nghe nhắc tới bao giờ?”.

“Em không cần phải nói mọi thứ cho anh!”. Tôi rất phẫn nộ, quay người chạy lên nhà. Người gì mà cáu giận vô lý, đúng là không chịu đựng nổi!

“Vu Bắc Bắc, đứng lại! Nếu em còn đi lên, thì chúng ta kết thúc!”.

“Kết thúc?”. Anh đang nói gì vậy, chúng tôi sẽ kết thúc sao?

Tôi quay đầu lại nói:

“Em nói lại nhé, cậu ấy chỉ là bạn thời thơ ấu của em, bố mẹ em và bố mẹ cậu ấy đều đã từng ở trong binh đoàn Tân Cương, hơn nữa, từ ngày ở trong bụng mẹ thì chúng em đã quen nhau rồi! Chúng em có chụp một bức ảnh chung, đó là cậu bạn đầu tiên em chụp ảnh cùng, sau khi mười hai tuổi thì chúng em không gặp nhau nữa. Cậu ấy biết em ở Bắc Kinh nên tới thăm, anh hiểu chưa?”.

“Xin lỗi”. Anh nói nhỏ.

“Hừm”. Tôi thở dài: “Anh ấy mà, đúng là đồ ghen tuông, thật hết thuốc chữa!”.

Tôi quay người lại, chúng tôi chỉ cách nhau có gang tấc, sau đó lại ôm chặt lấy nhau, các ngón tay đan vào nhau. Anh dắt tay tôi đi dạo trong vườn trường, tuyết rơi nhỏ, trời rất lạnh, nhưng chúng tôi không thấy lạnh. Cãi nhau xong chúng tôi càng thấy yêu nhau hơn, anh yêu tôi nên mới ghen đấy chứ.

“Em sẽ không yêu cậu ấy chứ?”. Anh hỏi.

“Nói gì thế!”. Tôi trừng mắt nhìn anh: “Chúng em là chiến hữu, ngày trước thế mà bây giờ cũng thế. Em nói với cậu ấy rằng em có bạn trai rồi, cậu ấy còn nói lúc nào sẽ mời anh đi uống rượu cơ”.

“Cậu ấy giàu lắm à?”.

“Ừ, giàu lắm, ít nhất là bố cậu ấy giàu, nhiều nhà lắm”.

“Em có thấy rung động không?”.

Tôi giằng tay anh ra rồi bỏ chạy, anh đuổi theo, chúng tôi cứ đuổi nhau trên mặt đất đầy tuyết. Tôi bị trượt chân ngã nhào, anh ập lên trên người tôi, sau đó hôn tôi rất sâu. Tôi đẩy anh ra, đẩy anh chàng nhỏ nhen ấy ra.

“Thôi thôi, anh không hỏi nữa, chỉ vì anh ghen thôi”.

“Sao anh biết em đi cùng cậu ấy? Em định lần sau gặp nhau sẽ nói với anh”.

“Khả Liên nói cho anh đấy, lẽ ra anh đi về rồi, nhưng cô ấy gọi điện nói em ở cạnh một anh chàng đẹp trai, anh liền quay lại chờ trước ký túc của em”.

“Khả Liên?”. Tôi không ngờ nó lại làm thế. Tôi nói với Giang Nam, khi tôi nhìn thấy Khả Liên ở Hậu Hải, có gọi nó nhưng nó không thèm để ý tới tôi.

“Sao nó lại biết số điện thoại của anh?”. Tôi hỏi, lần này là tôi ghen.

“À, cô ấy đến trường tìm anh vài lần, hỏi số điện thoại của anh, anh ngại quá đành phải đưa”.

Hay cho câu “ngại quá phải đưa!”. Lòng mày tôi dựng đứng lên: “Cô ấy còn đến tìm anh khi nào? Tại sao anh không nói cho em biết?”.

“Bí Ngô tìm em, em cũng có nói cho anh đâu?”.

“Em định khi về sẽ nói với anh!”.

“Ai biết được là khi về em có nói với anh hay không?”. Anh hỏi lại tôi.

Thế là chúng tôi lại cãi nhau, tôi tức vì Khả Liên, còn anh tức vì Bí Ngô, chẳng ai nhường ai, ai cũng cho là mình đúng. Cuối cùng, chúng tôi cãi nhau khiến tôi khóc lu loa lên, tôi nói:

“Sở Giang Nam, anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh một phút nào nữa!”.

Anh quay đầu bỏ đi. Còn tôi ngồi trên nền tuyết và khóc rất to.

Tôi nay thật chẳng ra gì!

Tôi tắt di động, đi lang thang trên phố một mình. Tôi mệt mỏi quá, anh đã lừa tôi, Khả Liên đi tìm anh mà anh không nói cho tôi biết. Anh định làm gì? Đồ bắt cá hai tay. Chắc hẳn là anh cũng thích Khả Liên!

Tôi không biết đi về đâu, cứ đi bạt mạng. Trời lạnh quá, gió táp vào mặt khiến nước mắt khô cong, đau xót quá, tôi nghĩ, tôi hận anh nhiều hơn cả yêu anh!

Tôi không thể tha thứ cho anh!

Tôi đi suốt hai tiếng liền, mệt mỏi đến kiệt sức, đi tới phố Trường An. Phố Trường An giữa đêm thật quạnh rũ, trong màn tuyết, phố Trường An vừa thê lương vừa bi tráng, những bi thương như chảy thành sông thành suối. Tôi muốn khóc, nhưng không khóc được, tôi mở di động một cách vô thức để xem giờ, thì phát hiện một tin nhắn của anh: “Anh sai rồi anh sai rồi, em về đi! Em đang ở đâu thế? Ở đâu thế? Đừng để bị lạnh nhé, em gầy quá, lại không biết đường, Vu Bắc Bắc của anh, em làm anh lo lắm!”.

Rồi điện thoại kêu, tôi không nghe, và anh gọi lại mãi.

Tôi nghe.

Anh nói:

“Nếu em không nói em đang ở đâu, anh sẽ để xe đâm chết!”.

Tôi khóc, tôi không nỡ để anh bị đâm, tôi nói:

“Em ở phố Trường An, gần Tân Hoa Môn”.

“Vậy không được đi đâu cả, chờ anh đây!”.

Nửa tiếng sau, Sở Giang Nam lao tới.

Chúng tôi nhìn nhau, bỗng anh cười phá lên, vừa cười vừa kéo tôi vào lòng:

“Vu Bắc Bắc à, từ giây phút này trở đi, anh tuyên bố, anh chính thức yêu em! Hơn nữa, anh sẽ chịu trách nhiệm cả đời với em, anh cũng yêu cầu em phải chịu trách nhiệm với anh! Em xem này, em bắt nạt anh quá, anh suýt bị xe đâm chết đấy!”.

Tôi dùng nắm đấm đấm anh:

“Đánh chết anh đi, em chỉ muốn đánh chết anh!”.

Chúng tôi lại hôn nhau nhẹ nhàng, dường như không có cảm giác nữa, vì môi đã bị tê cứng cả.

Phố Trường An ơi, xin phố hãy nhớ rằng, vào năm hai mươi tuổi, tôi đã từng, đã từng yêu anh như thế này đây!

5

Tôi ốm, sốt vì nhiễm lạnh cả đêm, sốt tới gần bốn mươi độ.

Sở Giang Nam ở bên cạnh tôi suốt, mua cả gừng và đường đỏ. Anh nói:

“Mẹ anh bảo cách này còn tốt hơn cả thuốc hạ sốt!”.

Anh cầm tay tôi mãi không rời, anh rất hối hận vì hành động tối qua của mình. Tôi không ngờ, khi Giang Nam đang đắp túi chườm đá cho tôi, thì Bí Ngô tới.

Hai người gặp nhau lần đầu tiên.

Bí Ngô hóm hỉnh đùa:

“Đây là em rể tương lai của tớ à? Nhìn là thấy hai người có mặt phụ thê đó”.

Cậu ta thông minh từ bé, lại còn bốc phét một tác đến giới. Sở Giang Nam cười, tôi cũng cười, chúng tôi nắm chặt tay nhau. Cái cậu Bí Ngô này, đâu biết được tôi ốm thế này là do cậu ta mà ra, nếu không phải do cậu ta, thì liệu Sở Giang Nam có ghen không?

Sở Giang Nam cũng trả lời cậu ta một cách hài hước:

“Nghe nói hai người là bạn thơ ấu, là thanh mai trúc mã, tôi mới là kẻ thứ ba chen vào”.

Tôi cười, tôi hy vọng những người đàn ông thích tôi có thể ở cạnh nhau một cách hòa bình, hai người họ, một người là người yêu tôi, một người là anh em của tôi, bây giờ đã ngưng chiến rồi, thật may.

Sau đó Bí Ngô vẫn tới thăm tôi, nhưng luôn mang bạn gái tới, hôm thì là một cô trang điểm xinh đẹp, hôm thì là một cô lấm mồm, hôm thì là một cô im lặng rụt rè, những cô gái quanh Bí Ngô mỗi hôm một kiểu. Sở Giang Nam nói, cậu ta đúng là một kẻ đào hoa.

Tôi cũng phụ họa theo:

“Ừ, từ bé cậu ta đã viết thư tình cho con gái rồi, nhưng chưa từng viết cho em, cậu ta luôn gọi em là Khoai Tây, anh thấy em có giống không?”.

Sở Giang Nam trả lời:

“Có, cách nhìn của anh hùng trong thiên hạ đều giống nhau mà”.

Tôi lại đánh anh, chúng tôi đùa giỡn nhau vui vẻ đón mùa xuân tới.

Dù gió xuân ở Bắc Kinh rất lớn, nhưng hoa nở từng bùng, ở đâu cũng một màu xanh tươi, màu xanh đó tràn đầy sức sống, như đang nhỏ từng giọt nước của sự sống vào tim người.

Những bài hát của Sở Giang Nam ngày càng hay. Anh tự viết nhạc và tự hát, cuối tuần đi hát ở bar, lúc nào trong đầu cũng có ý định thôi học. Tôi luôn khuyên anh, nhưng anh nói:

“Chịu thôi, đi học chán lắm, anh học có vào đâu? Lão Lang[1] cũng thôi học giữa chừng đó, em xem sau đó người ta phát lên thế nào!”.

[1] Một ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

“Có mấy người được như Lão Lang đâu?”. Tôi nói: “Anh đừng giở trò nữa!”.

“Em thật bảo thủ! Anh không chịu được hệ thống giáo dục của Trung Quốc, thật máy móc cứng nhắc, sớm muộn gì cũng chết ngạt thôi! Anh không muốn đi học nữa”.

“Nhưng phải học đại học chứ!”. Tôi một mực khuyên anh, nhưng tôi có cảm giác, cái anh chàng ngỗ nghịch này sớm muộn gì cũng bỏ học thôi. Anh nói anh có bản tính hoang dại, cuộc sống đơn điệu của đại học không phù hợp với anh, anh muốn lập một ban nhạc của mình, giống như ban nhạc “Không giờ”, đi hát khắp nơi, hát nhạc của chính mình.

Thực ra Khả Liên cũng có cách nghĩ y hệt, nó từng nói với tôi, nó muốn lập một ban nhạc của mình, nhưng tôi không thể nói với Sở Giang Nam điều này, nếu không họ lại làm chung với nhau. Tôi sợ họ ở cạnh nhau. Họ đã dám giấu tôi việc gặp nhau, thế thì việc lập ban nhạc hoàn toàn là một lý do hợp lý.

Có lẽ mỗi người đều có một bí mật riêng, giống như bí mật giữa tôi và Sách Nhan cũng là điều tôi không thể nói ra, tôi sẽ giấu trong tim mình mãi mãi. Đúng, tôi không thể nói ra, tôi sợ làm tổn thương Sở Giang Nam, đương nhiên cũng sẽ làm tổn thương Sách Nhan. Vì tôi nhận ra, Sách Nhan thích tôi thật lòng.

Khi mùa xuân tới, Sách Nhan mời mọi người đến khu 798.

Tôi chưa từng tới đây lần nào, khu này rất nổi tiếng, là đại diện cho trường phái tiên phong trong nước, nhiều nhà nghệ thuật có tên tuổi đặt văn phòng ở đây, một công xưởng lớn bị bỏ phế tự nó đã là đường viền của nghệ thuật rồi, Sách Nhan cũng có phòng làm việc ở đây. Lần này, chị ta lại tổ chức một bữa tiệc chiều, mời Sở Giang Nam đến hát.

Chiều mùa xuân, gió nhẹ, hương hoa lan tỏa theo không khí. Chúng tôi đi trong khu 798, có một vài người nước ngoài đi lướt qua, mùa xuân tới sớm, có cô gái mặc váy hai dây và tất chân đi qua tôi, chúng tôi đi tới phòng vẽ của Sách Nhan.

Nền đất xi măng, trên tường có dòng chữ: “Đừng bao giờ quên đấu tranh giai cấp”, nhắc nhở đây vốn là một công xưởng quân đội, bây giờ, nó đang vênh vang triển lãm tranh của Sách Nhan.

Tôi thấy Sách Nhan giống y hệt Frida của Mexico, cảm giác mãnh liệt đó lại tới. Chị ta mặc một chiếc quần màu xanh đậm như không bao giờ phai, tóc búi lên, cổ đeo dây vòng, hình như toàn là vòng từ Tân Cương mang về. Tay chị ta đeo một chiếc vòng bạc thô, rất to, đẹp một cách hoang dã.

“Chị ấy đẹp quá!”. Sở Giang Nam nói.

“Vâng, đẹp thật”.

Trong phòng nhiều người lắm, mọi người đang nâng ly, xem tranh, chào hỏi lẫn nhau. Tôi cầm một ly nước lọc, tôi phải giữ mình tỉnh táo, những người làm nghệ thuật là hay điên điên lắm.

Sở Giang Nam đang hát. Tôi nhìn anh cầm guitar, cúi đầu xuống, tất cả mọi người lặng thinh lắng nghe. Anh hát bài Kim chỉ nam:

Ai vừa đi qua mà không để lại dấu chân

Ai đã từng yêu, muốn quay về mà không có đèn soi

Muốn tìm một bờ vai mới, hơi thở mới

Một xuất phát mới mà không có

Kim chỉ nam đưa lối

Mục tiêu và phương hướng, đều đã mất theo em

Phía Nam sẽ lại có lòng tin và niềm vui

Tôi bay về phía Đông, bay về Tây, trời cũng thương tôi

Rõ ràng tôi đã ra đi mà sao cứ loay hoay tới bây giờ

Phía Đông đầy bụi, phía Tây tuyết bao vây thân tôi

Người con gái này sẽ lại mở lòng

Tình yêu ơi, em là kim chỉ nam của tôi

Tôi im lặng lắng nghe, tôi biết, bài hát này là dành tặng tôi.

Rất nhiều người say mê anh, nhưng anh chỉ yêu tôi, tôi nghĩ, mình là một cô gái hạnh phúc.

Tôi phải yêu anh, sau này, nếu có bất tôi giết tất bản sau khi anh đi đá bóng về tôi cũng giết, sau này, bất cứ lúc nào anh muốn hôn tôi, tôi sẽ để cho anh hôn, sau này, anh có muốn thôi học, tôi cũng đồng ý, tôi sẽ cho anh làm những việc anh muốn, đó là niềm vui vô bờ bến của tôi.

Tôi thích cái không khí đầy sự thần bí này, khi tôi bóc một chiếc kẹo bạc hà định ăn, tôi nhìn thấy một đôi tay. Tôi nghĩ, tôi đã quen với đôi tay này. Đôi tay đang vươn về phía để kẹo bạc hà.

Đôi tay sơn móng đen, đeo ba chiếc vòng vàng, đó là một cảm giác, màu sắc và mùi vị quen thuộc.

Tôi ngẩng đầu lên, tôi trông thấy nó. Là Khả Liên.

Nó cũng ở đây.

Sao nó lại ở đây?

Chúng tôi nhìn nhau, tôi không giấu giếm sự kinh ngạc và cảm động, nhưng nó vẫn bình thản và lạnh lẽo nhìn tôi, rồi quay người bỏ đi. Sách Nhan đang vẫy tay với nó: “Khả Liên, lại đây đi!”.

Hai người họ đứng cạnh nhau, đúng là một đôi tuyệt sắc, trong căn phòng treo đầy tranh, nhìn họ vừa khác biệt lại vừa thu hút, trời ơi, sao lại thế? Tại sao tôi đi tới đâu cũng gặp nó? Tại sao nó cứ xuất hiện như một u hồn bên cạnh tôi? Tại sao nó không buông tha tôi? Vì sao?

Tôi kinh ngạc, rõ ràng Sách Nhan dành cho nó tình cảm nồng nhiệt hơn cho tôi nhiều. Họ không rời nhau nửa bước, hai người con gái xinh đẹp, một người mặc kiểu Bohemian, một người mặc như đàn ông, cả hai đều cao hơn mét bảy, hơn nữa, cơ thể của họ đẹp ma mị, thảo nào có nhiều ánh mắt đàn ông chìm đắm theo họ, ngay cả Sở Giang Nam cũng nhìn họ nhiều lần.

Tim tôi đau xót.

Chuyện gì thế này?

Mọi người vẫn nói chuyện, bỗng nhiên, có người bắt đầu cởi quần áo, ánh mắt mọi người tụ lại trên người hắn ta.

Là một nhà thơ xác thịt.

Hắn cởi áo khoác trước, rồi cởi áo len, sau đó, lại cởi áo may ô, cuối cùng, cởi luôn cả quần lót.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đàn ông khóa thân, tôi quay mặt đi, nhưng có nhiều người đang vỗ tay. Đây là màn biểu diễn body art đầu tiên của hôm nay.

Tiếp đó, người ta đưa một con lợn tới. Hắn ta lấy kim tiêm con lợn, khiến con lợn không động đậy nữa. Hắn cạo sạch lông lợn, rồi viết ba chữ lên mình nó: Tôi yêu em.

Mọi người lại vỗ tay.

Tôi bình tĩnh đứng nhìn tất cả, Sách Nhan và Khả Liên đang giục đầu vào nhau. Khả Liên cười một cách đưa đẩy, nụ cười này đã từng dành cho tôi, bây giờ thì chẳng liên quan gì tới tôi nữa.

Tôi muốn về.

Mọi thứ ở đây quá xa lạ với tôi, tôi không thích mọi việc diễn ra ở đây, thật giả tạo, còn tôi thích một tình yêu tinh khiết và thực tế, tôi chỉ thích ở cạnh một mình Sở Giang Nam, cùng nhau ngắm mặt trời lặn, ăn một bát mì bò mà thôi.

Sở Giang Nam không đồng ý đi về, vì còn phải biểu diễn cho Sách Nhan, anh phải hát đến khuya mới xong, tối muộn còn có vũ hội nữa.

“Vậy em về trước đây”. Tôi nói: “Em hơi mệt”.

“Em không sao chứ?”.

“Không sao, anh ở lại đi, em về đây!”.

Tôi không chịu nổi nữa, tôi không muốn nhìn thấy sự lạnh nhạt của Sách Nhan và Khả Liên đối với tôi, giống như Khả Liên đã lôi kéo bọn con gái xa lánh tôi trong giờ thể dục, cái cảm giác đó lại cuộn cuộn dâng lên.

Chiều muộn, mưa bay bay, tôi cảm thấy cô đơn, thậm chí Sở Giang Nam cũng cách tôi thật xa xôi, tôi không biết đi về đâu nữa. Cuối tuần, người trên phố rất đông, đâu cũng là người.

Điện thoại kêu, tôi tưởng là Sở Giang Nam. Tôi tưởng anh lo cho tôi, đang đuổi theo tôi.

Tôi không nhìn người gọi, gọi tên anh: “Sở Giang Nam, Sở Giang Nam”.

“Sở Giang Nam cái gì! Chỉ biết tới Sở Giang Nam của ấy mà quên cậu bạn thơ ấu này sao? Nói à biết, ấy còn là vợ hứa hôn rồi của tớ đấy nhé, không chạy được đâu!”.

Là Bí Ngộ! Là cậu ta.

“Rảnh không? Đi ăn tối, cho ấy gặp mấy người”.

“Gặp ai?”.

“Đến thì biết”.

“Cũng được!”. Tôi đồng ý. Trong buổi tối cô đơn thế này, đi ăn cũng là một cách hay.

Đẩy cánh cửa của hàng vịt quay, tôi nhìn thấy bốn khuôn mặt quen thuộc.

Suýt nữa thì tôi khóc, là bố mẹ tôi và bố mẹ Bí Ngộ.

Đúng là một niềm vui bất ngờ. Tôi sà tới:

“Bố mẹ đến lúc nào thế? Sao không nói trước với con một tiếng?”.

Mẹ tôi cười:

“Bí Ngô sắp xếp cả đấy, nó không cho bố mẹ nói với con, muốn cho con niềm vui bất ngờ, đây là trò nó vẫn chơi hồi bé mà!”.

Tôi suýt không cầm được nước mắt.

Mẹ tôi nói:

“Gầy đi hử con?”.

Bố nói:

“Không gầy, nhưng hình như cao lên, đừng cao nữa nhé, cao quá không ai thèm đâu”.

Bí Ngô tiếp lời:

“Không ai thèm thì có cháu này, cháu phải chịu trách nhiệm chứ. Bác xem, hứa hôn từ trong bụng mẹ cơ đấy, truyền thống như thế cơ mà, bây giờ lấy đâu ra người được hứa hôn từ lúc chưa đẻ ra nữa, đây gọi là đi trước thời đại đó!”.

“Linh tinh!”. Tôi lườm cậu ta.

“Ấy lườm nhìn giống khoai tây ngày bé lắm!”.

“Ấy mới là khoai lang!”.

Khoai tây với cả khoai lang! Bố mẹ Bí Ngô cười, cậu ta cũng nhìn tôi cười, tôi nhìn qua thì thấy bố mẹ Bí Ngô chẳng già đi tẹo nào. Mẹ cậu ta ăn mặc rất thời trang, nhìn hơi giống Dương Lan[2], còn bố Bí Ngô có thần thái giống Trần Đạo Minh[3]. Trong bữa ăn, Bí Ngô mời rượu hết mọi người, tôi không biết uống, nhưng cũng mời bố mẹ Bí Ngô một ly.

[2] Người dẫn chương trình nổi tiếng của Trung Quốc.

[3] Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc.

“Có một ly”. Bí Ngô nói: “Vợ à, nào, uống với bố mẹ chúng mình đi!”.

Tôi vừa thẹn vừa giận, nhưng bố mẹ Bí Ngô thì cười nói:

“Thằng bé này, lắm trò nhỉ!”.

Nhưng chẳng có ai phản đối.

Tôi đành đứng dậy mời rượu, gọi là bố mẹ mình cũng đúng, Bí Ngô từ bé đã gọi thế mà.

“Nếu Vu Bắc Bắc làm con dâu nhà này, hai nhà sẽ càng thân nhau hơn”. Mẹ Bí Ngô nói.

Mặt tôi đỏ như gấc, tôi nói vội:

“Cháu có bạn trai rồi ạ”.

“Hà?”. Bố mẹ tôi bất ngờ: “Có bạn trai rồi? Bao giờ?”.

Nhìn vẻ hoảng hốt của bố mẹ, tôi nói:

“Rồi con sẽ nói rõ sau ạ, nhưng con có bạn trai rồi”.

Bữa ăn bỗng chốc trầm xuống. Bố Bí Ngô phá vỡ không khí im lặng:

“Có bạn trai rồi cũng tốt mà!”.

Mọi người bắt đầu thi nhau kể chuyện cũ ngày xưa, đặc biệt là chuyện hồi ở Tân Cương, họ nói chuyện rất vui. Tôi và Bí Ngô chỉ cầm mặt xuống ăn cơm. Bí Ngô nói:

“Ăn thịt nhé, gầy quá không xinh đâu, chẳng sexy đâu”.

“Vớ vẩn!”.

“Ấy nói câu này cả trăm lần rồi đấy nhé, cứ như là câu cửa miệng ấy. Giang Nam nhà ấy không chê ấy gầy sao, nếu ấy là người yêu tớ, ít nhất cũng phải béo như Dương Quý Phi nhé, gầy quá ôm chẳng thích!”.

“Vớ vẩn!”. Chúng tôi nói cùng lúc. Và cùng cười.

Ăn cơm xong cùng đi hát, các bậc phụ huynh thì hát những bài cũ kỹ từ thập niên sáu mươi, bảy mươi, bài gì mà Cuộc đời mới của thập niên tám mươi, tôi với Bí Ngô chỉ hát bài của Châu Kiệt Luân, tối nay say quá nhưng cũng thân thiết quá, tôi cảm thấy được giải tỏa. Bố mẹ tôi ở nhà của Bí Ngô, nhà cậu ta là cả căn biệt thự to thừa thãi phòng ốc, tôi cũng theo chân bố mẹ tới nhà cậu ta ở. Tôi và bố mẹ ở tầng một, còn Bí Ngô và bố mẹ cậu ta ở tầng hai, thế mà nhà cậu ta vẫn còn thừa bốn, năm phòng khách ở tầng ba.

“Khiếp sao mà kinh thế, giàu quá, chia bớt cho người khác đi”.

Lại nghĩ tới căn nhà nhỏ trăm mét vuông của nhà chúng tôi, ôi, sự chênh lệch đến chết người, đều ở binh đoàn Tân Cương về, sao lại khác xa nhau thế?

Nghe tôi kêu ca, mẹ tôi nói:

“Nói ít thôi, nói đi, bạn trai ở đâu ra đấy?”.

6

Tôi kể lể xong, mẹ nói:

“Cậu này không được”.

“Sao lại không ạ?”.

“Đừng có đi theo mấy thằng hát hò, mẹ không thích văn nghệ sĩ, bọn nó chỉ biết lăng nhăng, có mới nới cũ, không chung thủy”. Mẹ tôi dùng cả một loạt từ khủng khiếp.

“Không, anh ấy không thế đâu! Anh ấy tốt lắm mẹ ạ!”.

“Con cứ chờ xem, dù sao mẹ cũng không thích ca sĩ, mẹ thấy Bí Ngô rất tốt, hơn nữa, còn có bố mẹ tốt thế này, mặt nào cũng được! Nói kiểu thực tế hơn nhỉ, con xem, nhà người ta có điều kiện, còn cái cậu Sở Giang Nam kia của con, chắc vẫn còn ở tứ hợp viện với cả một tập đoàn người ấy”.

“Mẹ thực tế quá đấy!”. Tôi quay người: “Không nói nữa, tình yêu sao mà đo được bằng vật chất với tiền bạc! Con thích anh ấy, không ai thay thế được đâu!”.

Điện thoại kêu.

Là Sở Giang Nam.

“Em đang ở đâu? Bọn anh xong rồi, anh đang đi tìm em, có mấy việc muốn nói”.

“Em đang ở nhà Bí Ngô”.

“Cái gì? Em ở đấy làm gì?”.

“Bố mẹ em tới và ở nhà cậu ấy, em ở cùng bố mẹ”.

“Hiểu rồi”. Anh dập máy, giọng nói có chút thất vọng.

Rồi có tin nhắn tới: “Anh không thích em ở nhà cậu ta”.

Tôi cũng câu: “Đây không phải việc thích hay không, bố mẹ em chơi với bố mẹ cậu ấy, em phải ở!”. Tôi không nói cho anh biết việc xảy ra ở nhà hàng, kéo anh càng giận hơn.

“Có phải em thích ở nhà to lắm không?”. Anh lại nhắn tin.

“Anh đừng dở hơi!”. Tôi trả lời.

“Anh thế đấy. Chào!”.

Tôi gọi cho anh, anh tắt máy. Thật chẳng ra làm sao, cái anh này, quá đáng thế! Tự nhiên vô cớ đi giận dỗi, tôi bực anh, bực anh, bực quá đi mất!

Suốt đêm không ngủ được, ngày hôm sau, Bí Ngô lái xe, cả nhà đi chơi Trường Thành và Cố Cung. Bí Ngô rất vui, chạy tới chạy lui, chứ không như tôi, mặt mũi buồn rười rượi, ở Trường Thành, tôi nhớ đến Sở Giang Nam.

Gặp anh ở Trường Thành.

Nụ hôn đầu tiên, cũng ở Trường Thành.

Trường Thành ơi! Trường Thành!

Tình yêu của tôi đều gắn chặt với Trường Thành và phố Trường An, cả Bắc Kinh này hình như đều được nhuộm bởi ánh sáng tình yêu của tôi.

Tôi nhắn tin cho Sở Giang Nam từ Trường Thành: “Anh yêu, em đang ở Trường Thành, em nhớ anh”.

Anh cũng trả lời ngay: “Anh cũng nhớ em. Thứ lỗi cho anh đã ghen, anh hiểu, em phải ở cạnh bố mẹ em, cũng là bố mẹ vợ tương lai của anh”.

Cuối cùng tôi cũng cười.

Những người đang yêu nhau, một tin nhắn cũng đủ làm nhau tức giận, nhưng một tin nhắn cũng đủ hóa giải mọi giận dỗi ra thành nước.

Hôm nay đi chơi vui nhưng mà mệt. Bố mẹ tôi sợ làm phiền nhà Bí Ngô, ngày thứ ba đã định về. Họ ra sức giữ khách, nhưng bố mẹ tôi nói phải về đi làm, sau đó mẹ tôi bảo tôi đi mua vé tàu, tôi đồng ý.

Tôi vừa định đi mua vé thì Bí Ngô chạy vào, rồi nói nhỏ vào tai tôi: “Đặt xong hai vé máy bay rồi nhé, tớ cũng được việc phết nhỉ!”.

Tôi nhìn cậu ta rất cảm động, muốn nói gì cũng bị cậu ta ngăn lại:

“Đừng, tớ sợ mọi người lại khen, khen là tớ ngượng run cả người đấy”.

Ôi, cái cậu chàng này!

Sau khi tiễn bố mẹ về, người tôi muốn gặp nhất là Sở Giang Nam.

Tôi nhắn cho anh: “Muốn gặp anh”.

Chỉ có ba chữ.

Còn anh trả lời: “Yes madam”.

Dưới cây hoa anh đào tháng năm. Tôi và Sở Giang Nam.

Chúng tôi bần thần nhìn nhau tới năm phút, anh thở dài:

“Sao anh lại yêu em nhiều quá! Yêu đến đau cả người”.

Tôi nói: “Anh yêu, anh sắp thành nhà thơ rồi đấy, em thì yêu đến run cả người”.

“Nói cho em một bí mật”.

“Sao thế?”.

“Về Khả Liên”.

Lòng tôi bỗng thẳng thốt, tại sao cứ nhắc tới người đó là tôi lại thấy đau lòng quá thế? Giống như nó đã đâm một nhát vào tim tôi.

“Khả Liên...”.

“Anh nói đi”.

“Sách Nhan...”.

“Sao lại nói tới Sách Nhan? Cuối cùng anh nói về Khả Liên hay nói về Sách Nhan?”.

“Khả Liên và Sách Nhan”.

Não tôi lòng bùng, Khả Liên và Sách Nhan, tôi hiểu rồi, hiểu rồi! Trời ơi, sao lại thế được!

“Em có biết không? Sau khi em đi khỏi, đến giữa đêm, mọi người đều say. Anh đi vào một phòng khác của Sách Nhan để lấy đồ, thấy hai người họ đang hôn nhau, là nụ hôn của hai người đang yêu nhau”.

“Trời ơi!”.

“Sao họ lại quen nhau?”

“Quen qua anh”.

“Quen qua anh?”.

“Anh đã từng kể với em, Khả Liên đã tìm gặp anh mấy lần. Có lần, Sách Nhan cũng tới tìm anh, nhờ anh đi diễn ột người anh em, đúng lúc Khả Liên ở đó. Hai người họ gặp nhau, anh cảm thấy có gì đó không ổn, vì ánh mắt họ nhìn nhau như có lửa điện, em hiểu không? Giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy em”.

“Em hiểu rồi. Mà không, em không hiểu”. Tôi lắp bắp, lòng tôi rối ren, Khả Liên và Sách Nhan yêu nhau, họ yêu nhau, yêu nhau say đắm, lòng tôi dậy lên một nỗi buồn man mác, lẽ nào yêu là sự đồng cảm của hai linh hồn?

Tôi có lý do gì để phản đối họ chứ?

Không có.

Vậy thì, để yên cho họ yêu nhau đi. Chỉ cần yêu thật lòng là được.

Vì tôi biết rõ Khả Liên, biết sự lạnh lùng và kiêu kỳ của Khả Liên. Khả Liên là một người cô độc, lại quá thanh cao và tự yêu bản thân, nên rất dễ cô đơn, chỉ cần nó hạnh phúc thì sự lựa chọn nào cũng được.

Sở Giang Nam đưa cho tôi một gói trà mới:

“Này, bà ngoại gửi Bích Loa Xuân cho em đây, bà bảo em thích uống, đây là trà mới, trà Minh Tiền đây”.

“Thích chứ!”. Tôi nói: “Đương nhiên là thích!”.

“Sau này, năm nào cũng gửi cho em”.

“Nếu như bà...”. Tôi không dám nói hết câu, vì cảm thấy không may mắn.

“Nếu mà bà hai năm mươi phải không?”. Giang Nam nói: “Thế thì anh gửi, vì em thích mà”.

“Nếu như anh...”. Tôi lập tức tự tát mình: “Phỉ phui cái mồm”.

“Em muốn nói nếu anh chết đi chứ gì? Không sao, ai chả có lúc chết, nếu anh chết, anh vẫn sẽ cho em uống trà Minh Tiền Bích Loa Xuân”.

“Vớ vẩn! Trêu anh thôi, em chỉ mong anh mãi mãi không bao giờ già và chết, mà sống thật lâu”.

“Thế thì em phải ở với anh thật lâu, con cái mình thành đàn thành lũ, tới khi mình già mà không nhận ra nhau nữa, nhưng vẫn đòi hôn nhau”.

“Dê quá!”.

“Anh dê đấy!”.

Anh lại kéo tôi vào lòng, rồi hôn tôi rất sâu, tôi còn ngửi thấy vị trà bạc hà trong miệng anh.

Mùa xuân này thật đẹp và thấm đẫm tình yêu, mọi thứ đều hoàn hảo.

Sở Giang Nam nói:

“Anh định tham gia một cuộc thi, nhưng sẽ phải bỏ lỡ việc học một thời gian, sợ sau đó không theo kịp”.

Tôi hiểu ý anh, anh lại muốn bỏ học để tập trung đi hát.

“Cũng được”. Tôi nói: “Nếu như anh đã quyết định như thế, thì em ủng hộ”.

“Thật sao? Trời ơi, chỉ cần em đồng ý, ai phản đối cũng không quan trọng nữa. Em yêu, anh biết mà, em không giống bọn họ, em sẽ đứng về phía anh. Anh sinh ra là để dành cho em mà, là để dành cho âm nhạc nữa. Anh không thích thứ nhạc thị trường, anh phải làm ra âm nhạc của chính mình!”.

Kết thúc năm nhất thì Sở Giang Nam bỏ học.

Anh tập trung vào âm nhạc, thuê một căn phòng dưới mặt đất để viết nhạc và hát, thu nhập lúc thấp lúc cao. Tiền nhiều thì chúng tôi đi ăn hàng, không tiền thì tôi lại úp mì gói cho anh. Có tình yêu thì mọi thứ đều lung linh cả. Mỗi khi tôi bước vào phòng, anh toàn ôm chặt lấy tôi, rồi nói:

“Em có biết anh nhớ em ở đâu không, Tiểu Bắc?”.

“Nhớ ở đâu?”.

“Đâu cũng nhớ, từ trên xuống dưới, nhớ hết cả lượt”.

Sau khi bỏ học, chúng tôi càng có nhiều thời gian ở cạnh nhau. Anh thuê căn phòng dưới tầng hầm gần trường tôi vì tiền thuê nhà trên mặt đất quá đắt, anh nói:

“Tiết kiệm chút tiền để mua mỹ phẩm cho em, anh biết em thích làm đẹp mà”.

Bố mẹ vẫn không biết anh bỏ học, nếu không chắc chắn sẽ làm loạn lên.

Còn tôi thì thấy, tình yêu không vì việc đó mà trở nên nhạt nhẽo, thậm chí càng ngày càng lung linh sắc màu. Đi học mà đầu óc tôi như trên mây, trong đầu chỉ có anh, tôi nghĩ, tôi đúng là một con đại ngốc, rời khỏi anh một phút thôi là không chịu nổi rồi.

Sở Giang Nam ơi là Sở Giang Nam, toàn là anh gây ra, toàn là anh hại em thôi!

Thậm chí, mùa hè đầu tiên tôi chỉ về Hàng Châu một tuần, sau đó lấy lý do đi làm thêm ở Bắc Kinh để quay lại với anh. Không được ở trong trường nữa, Sở Giang Nam nói:

“Hay là em đến ở với anh?”.

Tôi hơi do dự nói:

“Không được đâu!”.

“Em yên tâm, anh không phải đồ dê xồm, anh chỉ sợ em làm hại anh thôi”.

“Cũng được”. Tôi nói: “Nhưng mà phải nói trước, nước sông không phạm nước giếng, nếu không, em sẽ chiến đấu, em với Khả Liên đều học Taekwondo đấy”.

Ôi, tôi cứ hay vô tình nhắc tới Khả Liên. Khoảng thời gian đã trôi qua giống như những hạt sương bạc vương vãi trên mặt đất, không biết đã chiếu sáng lại những hồi ức xưa cũ từ bao giờ.

Vậy là mùa hè đầu tiên thời sinh viên, tôi đã ở trong căn phòng dưới mặt đất với Sở Giang Nam.

Trong hầm có thêm một chiếc giường, tôi phía Đông, anh phía Tây.

Tôi mua thêm nhiều vật dụng, còn mua cả khí hóa lỏng, tôi nói, em phải làm chủ bếp, sẽ tự tay cơm nước cho anh, tóm lại, em với anh sẽ sống như vợ chồng với nhau.

Sở Giang Nam khen tôi:

“Ngoan thế!”.

Chúng tôi lại nhìn nhau say đắm, sau đó cười rất xảo quyệt.

Tôi biết, cuộc sống đầy giằng co lý trí của tôi và Sở Giang Nam sắp bắt đầu.

Thử nghĩ coi, nam nữ cùng ở chung một phòng cả tháng trời. Hơn nữa, chúng tôi đâu phải cặp nam nữ bình thường, chúng tôi là một cặp đang yêu nhau đắm đuối.

“Khó ời là khó”. Giang Nam hát: “Khó như lên trời”.

Tôi nhìn anh, cũng hát:

“Khó gì mà khó, hãy học chị Giang[1], đánh chết cũng không nói, đánh chết cũng không theo”.

[1] Một anh hùng liệt sĩ của Hồng quân Trung Quốc.

5. Chương 5

Khả Liên: Bạn chính là bài ca cô đơn nhất trên thế gian này

Tôi phải làm thế nào để bạn có thể tin tưởng tôi, người từng yêu bạn chính là tôi, tôi phải làm thế nào để bạn có thể tin tưởng tôi, tôi là vậy, là người đã từng phát điên vì bạn.

Từ lúc nào tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng? Tôi nghĩ là từ sau khi Sở Giang Nam từ chối tôi một cách triệt để.

Sự kiêu ngạo của tôi đã biến thành sự hạ thấp lòng tự trọng sau một đêm, đúng vậy, quả thực là lòng tự trọng bị hạ quá thấp rồi. Tôi là đứa con gái bị từ chối, là đứa con gái chẳng ai thèm đến.

Tôi vốn có thể ra nước ngoài, bố mẹ đã sắp xếp tất cả mọi thứ cho tôi sang Anh du học, nhưng không, tôi không đi. Việc này thật chẳng ra sao!

Tôi không chỉ đối xử chẳng ra sao với bản thân, mà còn đối xử chẳng ra sao với Vu Bắc Bắc và Sở Giang Nam.

Sau khi thi đại học xong, bố mẹ đưa tôi xuống Hải Nam, nhà tôi có nhà riêng ở đây, ngay vịnh Á Long, khắp nơi đều là các đôi đang yêu, ngôi nhà của gia đình tôi quay mặt về phía biển, hàng ngày tôi còn được ngồi trong những con thuyền du lịch sang trọng để du ngoạn, nhưng, như vậy cũng chẳng thể nhấn chìm được sự cô đơn trong lòng.

Có một đạo diễn đã chấm tôi, đề nghị tôi tham gia đóng phim, bố mẹ cho tôi làm người đại diện ột khu chung cư mới được khai thác, xong tôi chẳng có chút hứng thú nào cả.

Đúng vậy, mọi thứ thật là vô vị.

Bởi tôi đang tuyệt vọng, vì thế mà càng thấy mù quáng, tôi không thể tha thứ cho người con trai được gọi là Sở Giang Nam, lần đầu tiên tôi nói thích người ta, dựa vào cái gì mà từ chối tôi một cách dễ dàng đến vậy? Tôi? Tôi rốt cuộc có điểm nào không bằng Vu Bắc Bắc.

Nửa tháng ở Hải Nam là khoảng thời gian buồn bã của tôi. Ngồi một mình trên chiếc xích đu, nhìn vô vọng vào những cánh bướm in trên chiếc rèm cửa màu trắng, tôi nghĩ, tôi chính là cánh bướm trên rèm cửa kia, chẳng thể thoát ra được, là một cánh bướm chết.

Ngày nào cũng ngắm biển đến phát chán, lúc nhập học bố mẹ đưa tôi đến trường, đồ ăn uống, quần áo mang theo rất nhiều, đồ ăn vặt của tôi hoàn toàn là hàng ngoại nhập, nước nào cũng có, còn quần áo thì cũng toàn là hàng hiệu của nước ngoài, làng nhàng nhất thì cũng phải là Nike, nếu mặc kiểu suông sã thì nhất định phải đi giày của Karl Toosbuy, một đôi hơn hai nghìn tệ, như thế cũng còn rẻ, tiền mỗi tháng ít nhất cũng phải một trăm nghìn tệ, tôi tiêu không hết, nhưng điều đó cũng không làm tôi vui vẻ gì.

Nguyên nhân làm tôi không cảm thấy vui vẻ chỉ có một, đó là Sở Giang Nam.

Tôi chọn học đại học ở Bắc Kinh cũng là vì Sở Giang Nam, những thứ càng không có được thì càng muốn có bằng được, tôi không tin trên thế giới này có cái gì mà bản thân tôi không có được?

Tôi không tin, không tin tôi không thắng nổi một đứa con gái không có gì nổi bật, gia cảnh bình thường như Vu Bắc Bắc.

Dựa vào cái gì chứ!

Càng cố gắng, tôi lại càng cảm thấy lạnh nhạt, tôi đã mấy lần tìm Sở Giang Nam, còn Sở Giang Nam thì lần nào cũng rất khách khí với tôi, đúng vậy, rất là khách khí.

Cái sự khách khí ấy thật lạnh nhạt, chào cậu, cảm ơn, tạm biệt. Mỗi lần đều là những từ đại loại như vậy, hàm ý của mỗi câu mỗi từ mang tính khách khí rất cao, cao đến mức tôi muốn khóc lên mà thôi.

Hắn không yêu tôi. Đúng vậy, chỉ có không yêu mới có kiểu khách khí như vậy chứ, có lần tôi nhìn thấy hắn và Vu Bắc Bắc đi dạo cùng nhau, còn quàng tay qua eo Vu Bắc Bắc nữa, tôi tưởng tượng hắn quần lấy Vu Bắc Bắc, nhất định là rất say đắm, và chắc chắn là không có sự khách khí, nhưng bây giờ thì hắn khách khí với tôi như vậy đấy.

Thậm chí có lúc hắn hỏi tôi: “Bạn có việc gì không?”.

Còn có câu nào đáng sợ hơn câu hỏi này nữa?

“Bạn có việc gì không?”. Tôi thì còn có việc gì được nữa. Việc của tôi chính là hắn, đó là muốn quần quýt bên hắn, tôi không có cách nào để không đến thăm hắn, để nhìn hắn một lát, đó chính là thiên đường và cũng chính là địa ngục. Dường như tôi nợ hắn vậy, thích là vậy nhưng lại chẳng có cách gì, trong khi tôi lại không có chút cảm giác nào với những đứa con trai khác.

Sau khi lên đại học, người theo đuổi tôi rất nhiều, nhưng tôi chẳng để ý đến ai cả.

Một người cũng không để ý đến.

Lũ con trai ấy chẳng thể có cái chất của Sở Giang Nam, cái chất đó là cái gì? Là khí chất? Hay một loại được khí chất sinh ra? Tôi cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy rằng chỉ trên mình Sở Giang Nam mới có, trên người người khác thì không, tôi nhìn hắn một cái cứ như là chết đi một lần.

Quả thực, Sở Giang Nam không biết, lúc hắn không hay biết, tôi thường hay đứng ở cửa khu ký túc xá nam trường hắn chỉ để nhìn hắn.

Tôi dùng điện thoại để chụp trộm hắn, sau đó rửa ra và ép thành móc đeo chìa khóa hay móc đeo di động, còn làm thẻ can hình Sở Giang Nam dán lên cặp sách, nhiều người còn lầm tưởng là diễn viên điện ảnh Hàn Quốc Bi Rain.

Đó là mối tình si mê cuồng dại, chỉ tôi mới biết được sự đau khổ của nó.

Lần đầu nhất đó là lần tôi đi tìm hắn, hắn nói: “Bạn có việc gì không? Mình có hẹn với Vu Bắc Bắc rồi”.

Câu nói ấy như cửa vào tìm tôi, như muốn tôi phải chết vậy. Mắt tôi không còn nước mắt, tôi quay người đi xuống lầu, không sớm không muộn liền va vào một đứa con gái.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thì hóa ra là Sách Nhan

Đó là lần đầu tiên tôi kinh ngạc vì vẻ đẹp của một đứa con gái.

Tôi cứ cho rằng mình là đẹp nhất, ấy vậy mà khi va phải Sách Nhan, tôi quả thực quá đổi kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô ấy.

Đúng vậy, đó là người con gái đẹp biết bao. Thời tiết mùa đông lạnh giá đến thế, ấy vậy mà Sách Nhan lại mặc một chiếc áo bằng tơ màu xám xám rất mỏng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác đen, vòng eo cùng lấm vào khoảng sáu mươi phân, yêu khí toát ra ghê gớm, tôi nhìn thấy đôi giày bằng da dê màu đen của Sách Nhan, trên đó khảm một ít vụn kim cương, số vụn kim cương đó thật là đẹp.

Ngược lại, Sách Nhan cũng quan sát đứa con gái với mái tóc xoăn màu khói, mặc một chiếc áo len màu kem đi cùng một chiếc quần màu xanh bộ đội là tôi.

Chúng tôi gần như cao bằng nhau, đều một mét bảy mươi mốt, bảy mươi hai gì đó.

Cả hai cùng nở nụ cười với đối phương.

Sau đó, Sách Nhan dùng một câu trong bộ phim cũ có tên Truy bắt để nói với tôi: “Em là kẻ đồng lõa với tôi”. Lần đầu tiên nhìn thấy Khả Liên, cô ấy đã có cái cảm giác đó rồi, cô ấy là kẻ đồng lõa với Khả Liên.

Còn câu nói nào gây phản kích hơn câu nói này không?

Bởi nó được sử dụng một cách rất tinh tế, hợp với không gian và thời điểm, em là kẻ đồng lõa với tôi.

Nhưng Khả Liên đã biến nó thành một câu nói khác: “Không, cả hai chúng ta đều là kẻ chủ mưu”.

Qua câu nói ấy, Sách Nhan biết rằng mình đã gặp phải một đứa con gái thông minh tuyệt đỉnh, vì thế, trong cái ngày hai đứa gặp nhau, nửa đêm Sách Nhan gửi tin nhắn cho Khả Liên: “Hình như tôi nhìn thấy một mùa xuân với trăm hoa đua nở, và mùa xuân ở đây chính là em”.

Tôi trả lời rằng: “Trong bông hoa rực rỡ đang hé nở của em cũng có chị”.

Đây gọi là kẻ tung người hứng, một người cô đơn là tôi, một người với nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành là Sách Nhan, gia thế hai người rồi thì sự tài hoa đều giống nhau, một người thì hát rock, một người thì vẽ tranh ấn tượng, chúng tôi rất nhanh trở thành bạn tốt của nhau.

Tôi thấy rằng mình rất may mắn, vì chẳng hiểu sao lại gặp được một người chị tốt đến vậy?

Bởi vì có tiền, nên cả hai thường đi mua sắm ở các cửa hàng đắt tiền, Nhất Trích Thiên Kim, Yến Sa và Saiter là những nơi chúng tôi hay lui tới, chúng tôi gần như ở qua hết các khách sạn sang trọng đắt tiền ở gần đây.

Tôi tìm được sự cân bằng ở đây, Sách Nhan xuất sắc là vậy nhưng lại rất thích tôi, mỗi khi chúng tôi đi dạo trên phố, bọn con trai, thậm chí cả bọn con gái đều phải quay đầu nhìn lại, chắc là bởi vì hai chúng tôi đều là người có sắc đẹp khuynh nước khuynh thành.

Tôi chỉ coi đây là tình bạn nồng hậu khó phai giữa hai người mà không biết rằng, sở thích của Sách Nhan là một loại sở thích rất riêng.

Ngày mừng ba tháng Giêng là sinh nhật tôi.

Tôi chỉ nói riêng với Sách Nhan, vì sinh nhật cũng nên tìm một người bạn, hay ít nhất cùng phải tìm một người uống cùng mình cho đến say mềm mới thôi.

Sách Nhan lái xe đến đón tôi, sau đó chúng tôi đến khách sạn Hương Cách Ly La.

Sách Nhan nói với tôi là cô ấy thích cái tên này, vì nó có cái gì đó rất là huyền bí.

Và tôi nói rằng tôi cũng thích như vậy.

Lần nào Sách Nhan cũng như vậy, mang đến một sắc thái rất khác lạ, cũng giống như việc cô ấy thích họa sĩ Frida thích nhà văn Duras[1], lúc cùng nhau xem bộ phim Mối tình Hiroshima[2], cô ấy nói, cô gái trong phim nói thật đúng – Tôi khát vọng được sa đoạ, khát vọng được thông dâm, tôi xem đến đoạn này thì Sách Nhan quay sang nói với tôi, em có khát vọng như vậy không?

[1] Marguerite Duras (4/4/1914 – 3/3/1996) là nhà văn và đạo diễn người Pháp nổi tiếng.

[2] Tên gốc là Hiroshima mon amour, một bộ phim Pháp nổi tiếng do Marguerite Duras viết kịch bản.

Trong lòng tôi rất rối loạn.

Đúng vậy, rốt cuộc tôi cũng biết được rằng mình đúng là một đứa con gái không biết an phận, khát vọng của tôi là một loại khát vọng bay bổng khác, giống với khát vọng tình yêu. Sách Nhan còn nói, bất cứ người phụ nữ nào cũng hơn đàn ông về sự thần bí, thông minh hơn đàn ông, sinh động và mới mẻ hơn nhiều, do đó không bao giờ Sách Nhan muốn mình là đàn ông, hơn nữa, cô ấy đã từng nói cô ấy thích phụ nữ nhiều hơn đàn ông gấp mười lần.

Mười lần ở đây là bao nhiêu vậy?

Tôi biết rằng, lúc tôi bị Sách Nhan kéo lên xe cũng là lúc tôi chuẩn bị bay rồi.

Từ cái thời khắc bị Sở Giang Nam từ chối, tôi chỉ muốn mình sa đoạ, càng sa đoạ càng tốt.

Sa đoạ là việc mà nhiều người muốn. Chỉ là có nghĩ đến nhưng không dám, nhưng nếu có và hoán đổi với thực tế thì còn có việc gì vui vẻ hơn sự sa đoạ hay không? Không phát triển phồn vinh, không ngày ngày tiến tới, không nỗ lực tiến lên phía trước là sẽ chìm vào sa đoạ, sẽ nhụt chí nản lòng và ngày ngày uống rượu, hút thuốc, đánh bài, hát hò, nhảy nhót... làm thế nào bây giờ đây?

Diệp Thư[3] từng viết rằng: Người người khát vọng sa đọa, khát vọng được sa đọa còn lớn hơn khát vọng tình yêu, sa đọa là việc của một người, đầu tiên là sự sẵn khoái và tự mình tiêu khiển, tôi thích sa đọa – chẳng liên quan đến ai cả!

[3] Một nhà văn nổi tiếng Trung Quốc.

Đột nhiên chẳng còn tinh thần gì cả, cảm thấy mọi thứ thật vô vị, tôi ngủ đến lúc mặt trời lên quá ngọn tre mới tỉnh, tôi nói về tình yêu này nọ, đêm không về ký túc, tôi đi Ma Cao xem đánh bạc, đây có được tính là sa đọa không? Chắc là được, bởi ít ra tôi cũng bỏ qua các loại quy tắc, chuẩn mực thông thường, dám chửi đồng giữa phố, ai gây gổ chọc ghẹo tôi liền bị tôi chửi bới trên mạng, tôi không muốn làm quân tử nữa, làm tiểu nhân thấy thật thoải mái, thế là lại chửi – mẹ nó chứ. Rất nhiều lần chửi bậy một cách lão xược, vậy đây có phải sự sa đọa không? Nói ra thật khó biết đúng sai thế nào.

Nhưng có một hôm, tôi nghe được một câu làm tôi phải giật mình: Sự sa đọa thực sự là chỉ đối với một người, bởi vì, đó chính là tình yêu.

Sách Nhan cho tôi cơ hội.

Lúc này, chúng tôi uống Tequila trong phòng.

Không khí trong phòng thật là bình yên.

Làm thế nào để anh tin rằng, người đã từng yêu anh chính là em, làm thế nào để anh tin rằng, em là vậy, là người đã từng phát điên vì anh... Sách Nhan hát ngân nga, làm nước mắt tôi suýt nữa thì trào ra ngoài, tôi rút một điều thuốc, uống một ly rượu, Sách Nhan nói: “Bạn thân mến à, đàn ông là loại không thể dựa vào được đâu”.

Dần dần chúng tôi uống nhiều hơn.

“Nào, chúng mình uống rượu giao bôi”, ánh mắt của Sách Nhan toát ra vẻ gì đó rất mê mị, có gì đó chán chường mà cũng rất sa đọa, đúng vậy, tại sao lại không?

Hai cánh tay của chúng tôi lộ hẳn ra ngoài, đan vào nhau, điều hòa trong phòng đang để mức ba mươi độ, quần áo bên ngoài đã được cởi ra từ lâu rồi, ấy thế mà vẫn nóng, chúng tôi chỉ còn mặc mỗi bộ đồ lót ren đen. Đây là lần đầu tiên trước mặt người ngoài tôi mặc hở hang như vậy. Dáng người của cả hai thật chuẩn, ngực nở eo thon chân dài, xong có vẻ như đường cong của tôi khiêu gợi hơn một chút.

Nhưng, tôi đã say rồi.

Say rồi thì muốn hát là cứ hát.

Sách Nhan mở tai nghe bên mình, đó là nhạc của Evanescence, tôi rất ngạc nhiên và vui mừng: “Sao chị biết em thích nghe nhạc của Evanescence?”.

Sách Nhan cười và nói: “Tôi còn biết em thích Sở Giang Nam, em thích ăn canh cá cay, thích uống cà phê Lam Sơn, tôi biết em thích đi giày của hãng Karl Toosbuy, biết em thích loại người hút thuốc uống rượu...”.

Trời ạ!

Nếu như thích một người thì bạn sẽ biết rất nhiều về người ta.

Tôi uống rượu, hút thuốc cũng là do Sở Giang Nam mà ra, bởi vì Sở Giang Nam mà tôi học được cách uống rượu hút thuốc đó, một người trong khung cảnh thời tiết mưa gió thường sẽ tìm một nơi nào đó hút thuốc thật lực, hút đến mức cổ họng khô rất, cổ họng thì có tác dụng gì chứ? Trước nay tôi mê mẩn âm nhạc là vậy, ở nhà có đến mấy nghìn đĩa nhạc, lúc ra nước ngoài thì cũng lăm lăm đi lùng mua đĩa, còn bây giờ thì chẳng có hứng thú gì cả.

Tôi không muốn hát nữa.

Nhưng, người bạn Sách Nhan này cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết rõ về tôi.

Tôi trào nước mắt.

Hơn một năm rồi, tôi phải kìm nén bản thân, người khác chỉ biết đến sự hoành tráng của tôi chứ có ai nhìn thấy sự yếu đuối của tôi cơ chứ? Nhưng Sách Nhan thì lại nhìn thấy điều đó, cô ấy chìa tay ra, “Lại đây, chúng mình cùng nhảy một điệu nào”.

Tôi bị Sách Nhan kéo vào trong lòng, cơ thể cả hai va chạm nhẹ.

Trong giây lát, tôi cảm thấy hoảng hốt.

Nhưng tay tôi vẫn ra sức bấu vào eo Sách Nhan, khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, gần đến mức không còn nhìn rõ mặt nhau nữa.

Nóng, vẫn rất nóng, khắp nơi là hơi nóng của điều hòa, như kiến đang bò vậy, tôi nói, tôi muốn khóc.

Đúng vậy, tôi muốn khóc, nhưng hai tay của Sách Nhan ôm chặt eo tôi, kề sát vào tai tôi mà nói: “Em yêu đừng khóc, nếu như em khóc, tôi sẽ rất đau lòng”.

Câu nói này đã làm tôi khóc òa lên.

Giữa chúng tôi là sự mê man giữa không khí nóng bức và mùi rượu phảng phất. Hanh khô, mọi thứ rất hanh khô, trong nội tâm như có gì đó vậy, nó như đang bay, đang nở ra, đang phiêu bồng, tôi thì cảm thấy bất lực, cảm giác toàn thân mềm nhũn, đây là lần đầu tiên có người khác dùng sức để giữ tôi, tôi không thể vùng vẫy.

Chúng tôi nhảy.

“Tôi yêu em, em yêu”. Đây có phải lời của Sách Nhan không vậy?

Tôi ngẩng đầu lên mà ngỡ ngàng và nhìn thấy một khuôn mặt rất kiều diễm mà cũng rất lạnh lẽo, một khuôn mặt rất đẹp. Con người cô ấy, các bức vẽ của cô ấy rồi thì nét mặt cô ấy lúc này làm tôi biết rằng, thế là xong, tôi đã bị ngã vào vực thẳm của cô ấy mất rồi.

Tôi vẫn chưa kịp trả lời liền cảm thấy một khuôn mặt nóng bỏng đang úp vào người tôi, lúc này tim tôi đập thình thịch, nhưng lại không muốn chống cự, mà vì sao lại phải chống cự cơ chứ?

“Em yêu, sinh nhật vui vẻ nhé, tôi yêu em!”. Lúc này tôi như nghe được một câu nói rất mơ hồ nhưng cũng rất thân thiết. Tôi muốn nói, nhưng lại không thể nói ra, bởi vì đầu lưỡi của Sách Nhan đã đưa vào trong miệng tôi, tôi cảm giác như bị một vật gì đó to lớn hút đi mất rồi, không thể quay lại được nữa, không thể!

Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi!

Về sau tôi thấy Mercedes de Acosta^[4], rất sinh động và linh hoạt như một chú chim, nữ diễn viên khác rất nổi tiếng ở Hollywood là Eva Le Gallienne khi gặp Mercedes liền yêu một cách không thể tự chủ được. Cô ấy nói với bạn bè rằng: Từ sau khi Mercedes hôn cô ấy, cô ấy không thể để cho người khác hôn mình nữa. Đó chắc phải là một nụ hôn tuyệt vời đến thế nào? Một diễn viên nổi tiếng khác của Hollywood là Marlene Dietrich đã gặp phải tiếng sét ái tình khi đứng trước Mercedes, cô ấy nói: Đôi môi của Mercedes thật quá tuyệt vời.

[4] Nhà thơ, nhà soạn kịch đồng tính người Mỹ.

Đúng vậy, đôi môi của Sách Nhan cũng kỳ diệu như của Mercedes vậy, tôi chỉ cảm thấy bản thân mình bị chìm xuống, chìm đắm không thể thoát ra được.

Không, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Chiếc giường đôi cỡ rộng kia mới là đạo cụ chính.

Nụ hôn của chúng tôi thật là phong trần mà cũng thật là lãng lợ.

Nước mắt tôi rơi, cảm thấy rất chán nản, tuy đang hôn nhau rất cuồng nhiệt, nhưng tôi là đứa con gái mà Sở Giang Nam không thèm đến. Hắn không cần tôi, vậy thì trao tặng Sách Nhan luôn, bởi vì, tôi cũng thích Sách Nhan như vậy. Tình cảm thì đâu có phân nam nữ, nó rốt cuộc cùng chỉ là linh hồn mà thôi. Đúng vậy, là linh hồn mà thôi.

Đây là sự mắc mớ giữa một linh hồn này với một linh hồn khác, chỉ có vậy mà thôi.

Chiếc giường màu trắng, đồ lót thì màu đen.

“Cởi ra”. Đường như Sách Nhan đang ra lệnh cho tôi vậy.

Cái chữ “cởi” sao mà trầm bổng lên xuống, sao mà gợi cảm đến vậy.

Đêm xuống ở Hương Cách Lý La, một chữ “cởi” thôi, vang lên như hoa hồng đang tách cánh ra vậy.

Tôi cảm thấy có chút e thẹn.

Sách Nhan dường như xé rách bộ đồ lót mỏng như cánh ve của tôi, một thân hình nuột nà, mềm mại, sung mãn lộ trước mặt Sách Nhan.

“Em là ma quỷ, tôi cũng là ma quỷ”.

“Em là Khả Liên của chị”. Tôi nhẹ nhàng nói như vậy.

Câu nói ấy làm cho Sách Nhan như phát điên cuộn vào tôi, cô ấy hôn từng centimet thân thể tôi, hôn tới đâu tôi thấy buồn buồn ngứa ngứa đến đó, lưỡi của Sách Nhan như một con sông đang cuộn chảy, chảy đến đâu, như mùa xuân đến đó, trăm hoa như đua nở.

“Tôi yêu đến từng centimet của em”.

Nước mắt tôi nhỏ dần xuống gối, tôi nghĩ rằng câu nói này phải từ miệng Sở Giang Nam nói ra mới đúng.

Sách Nhan liếm hết những giọt nước mắt trên mặt tôi: “Khả Liên, tôi không cho phép em đau lòng vì bất kỳ ai, tôi hy vọng rằng, tôi có thể cho em tất cả, tình yêu, sự say mê, cuồng dại của tôi, tôi muốn cho em toàn bộ trái tim đang bốc cháy của tôi. Tôi muốn đốt cháy em và cũng muốn đốt cháy bản thân mình, tôi biết rằng tim em là một đồng lửa, cả thân hình em là một núi than, tôi cũng biết em như một hầm mỏ”.

Chúng tôi ra sức hôn hít lẫn nhau, ra sức để khám bản thân mình vào cơ thể của đối phương.

Nhưng càng cố gắng thì càng cảm thấy phí sức.

Tôi không còn xác định được phương hướng, chỉ cảm thấy mọi thứ như đang bị thiêu đốt từng mảnh tình mảnh một, cứ như khắp nơi toàn là pháo hoa vậy, một loại pháo hoa chẳng ra kiểu gì cả.

Tôi nhìn vào chiếc gương đặt đối diện giường ngủ thì thấy hai cơ thể rất trắng, rất mượt mà như hai con rắn đang quện vào nhau vậy, vừa lạnh vừa nóng một nửa như nước biển còn một nửa lại như ngọn lửa.

Đột nhiên, tôi cảm thấy tay của Sách Nhan chọc vào trong cơ thể tôi, tôi kêu lên một tiếng, đúng vậy, rất đau, nhưng cái đau này lại vui sướng đến thế, lại một lần nữa cô ấy làm cho tôi như đang bay, đó chính là cung điện thần bí của cô ấy. Bây giờ, tôi đã hoàn toàn mở ra vì Sách Nhan, tôi nguyện được vì một người để mở ra hết, chỉ cần người đó thật sự thích tôi, còn tôi chẳng quan tâm đó là nam hay nữ.

Mẹ nó chứ, Sở Giang Nam.

Tôi hận Sở Giang Nam, hận hấn vô cùng.

Hiện giờ, tôi đang bay, có một đôi tay đang làm tôi bay, bay rất cao, cao đến tận chân mây, tôi rên lên khe khẽ, như chú chim bói cá đang hát lại như đang rên rỉ: “Sách Nhan, Sách Nhan”. Tôi nhẹ nhàng rên lên khe khẽ.

Sách Nhan dùng ít máu trên tay nhẹ nhàng bôi lên môi, sau đó cũng bôi lên môi tôi.

Rất tanh, nhưng cũng rất tươi.

Đây là lần đầu tiên tôi dùng máu bôi lên môi mình, thay cho son môi.

Có gì không tốt chứ?

Đã hủy hoại, đã sa đoạ thì phải sa đoạ đến cùng, giống như Duras nói: Một lần của tôi có thể với năm mươi người đàn ông. Vậy thì, tại sao tôi lại không thể bôi máu trinh nữ lên môi mình cơ chứ?

...

Sách Nhan mệt đã ngủ rồi, tôi vào nhà vệ sinh tắm một cái, nhìn bản thân mình trong gương, đẹp đến thế nhưng cũng rất tàn tạ. Môi tôi vẫn tươi rói, vừa tanh vừa tươi, nước mắt rơi lã chã, tôi dùng nước rửa qua mặt, thấy hai dòng gì đó đen đen chảy xuống hòa với màu đỏ. Hai thứ màu đen đỏ hợp vào nhau, vừa chán nản lại vừa sôi nổi, vừa bi thương lại vừa chịu đựng, tôi khóc, khóc mãi, thanh âm dần chìm xuống, cuối cùng tôi cũng dừng lại không khóc nữa, cố gắng để cười một cái, nhưng lại thấy nụ cười của tôi trông còn buồn cười hơn là khóc.

Bởi vì tôi biết rằng tôi vẫn còn yêu Sở Giang Nam, vẫn rất nhớ hắn. Thậm chí, tôi còn tưởng tượng những việc vừa xảy ra là giữa tôi và hắn, cái tưởng tượng này của tôi làm tôi tan nát cõi lòng, tôi nằm vào bồn tắm, thấy tóc mình trôi bồng bềnh, nhìn thấy những đốm nhỏ màu đỏ đen lẫn lộn hòa vào nhau trong bồn. Tiếp đến tôi vùi đầu vào nước, rất lâu, rất lâu sau vẫn chưa ngẩng đầu lên.

Tôi nghĩ, đóng lửa trong lòng rồi không biết nên thiêu đốt nó vào đâu, tôi cần phải chọn một cách nào đó để giải phóng hết chỗ năng lượng khổng lồ đang tích tụ trong lòng ra ngoài.

6. Chương 6

Vu Bắc Bắc: Ngày đẹp

Có lẽ, mọi tình yêu đều như nhau, khi yêu thì cái gì cũng đẹp đẽ, còn khi không yêu thì cái gì cũng lạnh lẽo.

Tình yêu dưới tầng hầm càng ngày càng mãnh liệt.

Ngày nào tôi cũng hát bài Người tình của chàng hát rong, tôi chẳng phải chính là người tình của chàng hát rong hay sao? Vừa về nhà mấy ngày đã quay lại Bắc Kinh ngay, rồi lại tiếp tục bầu bạn với Sở Giang Nam trong căn phòng dưới mặt đất vừa u tối vừa ấm ướt.

Anh muốn tôi sống cùng với anh trong một nhà, tôi nói:

“Em sợ dê xồm”.

“Em mới là dê xồm!”. Sở Giang Nam nói: “Em nghĩ em không háo sắc à? Anh biết em là kẻ háo sắc từ lâu rồi!”.

Thôi thì coi như anh đã nhìn thấu tâm can tôi.

“Em mà không sàm sỡ anh thì anh sẽ không làm gì sai cả!”. Đây chính là câu Sở Giang Nam nói.

Đêm đầu tiên, tôi còn nhớ, chúng tôi ăn mì bò ở một quán ăn nhỏ bên ngoài. Tôi chọn hết những miếng thịt bò to đưa cho anh, trên đường về còn mua cả táo, dưa chuột và cà chua, kẹo ô mai, bắp rang bơ. Tôi ôm một túi bắp rang bơ to, mặc một chiếc váy đã cũ, vừa cười vừa để Giang Nam dắt tay đi.

Nếu bạn nhìn thấy một đôi nam nữ cao cao, quần áo thì đã cũ và thậm chí có lỗ thủng, chúng lại còn vừa đi vừa hát, và người con gái còn nói:

“Không xong rồi!”.

“Sao thế?”.

“Anh phải hôn em rồi em mới đi tiếp cơ, em không đi nổi nữa rồi!”.

Thế là, Giang Nam hôn tôi, chúng tôi lại đi tiếp.

Nếu bạn nhìn thấy hai người như thế trên đường, thì đó chính là tôi và Sở Giang Nam.

Chúng tôi trở về tầng hầm, chẳng có cách gì để tắm, chỉ có thể dùng khí hóa lỏng nấu một ít nước nóng, rồi lấy nước lau lên người, đây là cách duy nhất.

Khi lau, tôi ra lệnh cho anh phải quay lưng lại.

“Được rồi, được rồi!”. Anh nói: “Ôm em bao lần rồi, anh biết rõ từng khớp xương của em như thế nào mà!”.

“Không được, anh quay đầu đi ngay lập tức!”.

“Rồi!”.

Tôi cởi hết quần áo, chỉ mặc áo ngực, sau đó lau người một cách cẩn thận. Tháng tám ở Bắc Kinh, tầng hầm vừa oi bức vừa nóng. Tôi nhìn trộm anh một cái, anh đang đọc sách thật, là cuốn Phong Tự Khải bàn về âm nhạc. Anh rất mê Phong Tự Khải, ngay cả tôi còn mê, nhưng tôi thích những nhà nghệ thuật của châu Âu hơn.

“Vẫn không nhìn em chứ?”. Tôi còn hơi lo lắng, tay vẫn lau.

“Có với tới lưng không? Có cần anh giúp không?”. Anh hỏi.

“Không cần, không cần, em tự làm được”.

“Thôi đừng có giả vờ tài giỏi nữa, tay em đâu có dài thế! Lát nữa đằng nào anh cũng nhờ em làm thế mà, không nhờ là phí đó!”.

“Vâng, thế cũng được!”.

Anh quay lại, giặt khăn rồi nói:

“Hay em cởi áo con ra đi! Anh sẽ lau sạch lưng cho em, em xem ở đây có rôm đấy!”.

Trời quá nóng, lại không có điều hòa, tầng hầm lại ẩm ướt.

“Không, không cởi!”.

“Đồng chí này thật cứng đầu! Tư tưởng không lành mạnh! Anh chỉ lau cho em thôi!”.

“Thôi được, thế, em cởi nhé?”.

Tôi nhẹ nhàng cởi mảnh vải cuối cùng, cơ thể của tôi lần đầu tiên phơi bày trước mắt anh. Anh lau cho tôi từng chút một, tôi cảm nhận sự ấm áp của chiếc khăn, sự run rẩy của cơ thể. Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên chúng tôi ôm nhau trong mùa đông, tôi cũng run như thế. Tay của anh cuối cùng cũng dừng trên eo tôi, tôi nghe thấy tiếng chiếc khăn chạm xuống đất. Tôi nghe thấy anh thở dài:

“Vu Bắc Bắc à, lưng em quá hấp dẫn, đẹp quá, đẹp đến mức làm người ta thở dài đây này”.

Tôi đứng yên không động đậy. Tôi không dám, không dám quay đầu nhìn anh. Trong lòng tôi đang có một đồng lửa nhảy nhót. Anh khẽ khàng ôm lấy tôi, ôm tôi từ đằng sau. Tôi cảm thấy sự run rẩy của anh, cảm thấy hơi thở gấp gáp của tôi. Chúng tôi ôm nhau bao lâu? Có thể là mười giây, có thể là một phút, vào lúc này, thời gian chẳng còn ý nghĩa nữa. Cuối cùng, tôi phải lên tiếng:

“Được rồi, được rồi! Bỏ em ra, em phải đi rửa hoa quả, không ăn là bị nóng đấy, phải ăn hoa quả thôi! Anh quay mặt đi cho em mặc quần áo nào”.

Vài phút sau, chúng tôi ngồi ăn táo dưới ánh đèn.

Ăn chung một quả.

Bắt đầu, anh cắn một miếng, tôi cắn một miếng.

Về sau, anh cắn một miếng rồi mớm cho tôi, tôi cũng cắn một miếng rồi mớm cho anh. Chúng tôi nhìn nhau.

“Sớm muộn sẽ có một ngày, anh sẽ cho em ở Bắc Kinh thật, không ở dưới tầng hầm nữa”.

“Sống cả đời dưới tầng hầm em cũng đồng ý mà”. Tôi nói ngọt ngào.

“...”

Có lẽ, mọi tình yêu đều như nhau, khi yêu thì cái gì cũng đẹp, còn khi không yêu thì cái gì cũng lạnh lẽo.

Vì thế, khi tôi nghe anh hát dưới ánh đèn, tôi chỉ cảm thấy cuộc đời tôi là của anh, gắn chặt với anh. Mỗi bài hát của anh đều là viết tặng cho tôi, giống như mỗi bức tranh của Marc Chagall[1] đều vẽ tặng cho người vợ Bella của ông, giống như Salvador Dali[2] yêu người vợ Gala của ông suốt đời. Nếu như cho tình yêu một kỳ hạn, tôi cảm thấy một vạn năm vẫn ngắn, mà phải là đời đời kiếp kiếp, là cả đời, cả kiếp sau.

[1] Marc Chagall (6/7/1887 – 28/3/1985) là một nghệ sĩ Do Thái Nga Pháp.

[2] Ông được coi như một trong những họa sĩ có ảnh hưởng lớn nhất trong thế kỷ XX với phong cách siêu thực.

Tối hôm đó, chúng tôi vẫn ngủ mỗi đứa một giường.

Đèn tắt, trời rất nóng.

Không khí nóng lan khắp nơi trong phòng.

“Ngủ được không?”. Anh hỏi.

“Không ngủ được”.

“Anh cũng thế. Anh muốn nằm chung giường với em”.

“Không được, phải tự giác”.

“Anh muốn hôn em, hôn một cái rồi lại về giường anh”.

“Không được, đừng có làm thế!”.

...

Đây là cuộc trò chuyện của đêm nào? Tháng này, tôi phải giữ gìn thân mình, tôi không chỉ giữ cho Sở Giang Nam, mà còn phải giữ cho tình yêu trong trắng của chúng tôi. Tôi nghĩ, tôi vừa hiện đại lại vừa truyền thống, vừa cổ điển vừa thời thượng, tôi hy vọng Sở Giang Nam có thể hiểu tôi.

Anh vẫn tới cạnh tôi.

“Ôm em một tí thôi mà! Anh cô đơn lắm. Em biết mà, áp lực của anh lớn thế nào? Thôi học, anh chỉ có một con đường duy nhất là hát, anh phải thành công, nếu không tương lai sẽ thế nào? Anh chỉ biết hát và viết nhạc, còn lại chẳng biết làm gì. Vì thế, anh phải thành công. Bắc Bắc à, có em đi cùng là sự ủng hộ tinh thần lớn nhất của anh”.

“Em sẽ ủng hộ anh cả đời”.

“Nếu cả đời ca hát mà không thành công thì làm thế nào?”.

“Thì em sẽ yêu anh”.

“Em tốt quá!”.

“Em không tốt!”.

“Em tốt mà!”.

“Thật không? Em tốt thật không?”.

“Tốt thật!”.

Chúng tôi im lặng ôm nhau trong thời tiết tháng tám nóng như đổ lửa. Hai cơ thể hâm hấp, dính dính mồ hôi giống như hai chú cá vậy.

“Anh chỉ muốn bơi vào trong tim em”. Anh nói.

“Anh đã ở trong tim em rồi mà. Anh không chỉ bơi vào tim em, mà còn bơi vào trong tâm trí em, tâm hồn em đã thuộc về anh rồi”.

Anh hôn lên cổ tôi, cổ tôi vừa xị nhẹ nước hoa, anh nói:

“Bắc Bắc này, sao chúng mình lại gặp nhau nhỉ?”.

“Là sự sắp xếp của ông trời”.

“Ôi, khát quá!”.

“Khát?”.

“Có biết khát nghĩa là gì không?”.

Tôi phát hiện anh lại đang làm trò, IQ của anh cao lắm. Tôi nói:

“Anh mở một trường học đi, em sẽ làm học trò của anh, cho anh làm hiệu trưởng, làm thầy giáo. Anh hãy giảng cho đứa học trò ngốc của anh đi, vì em chẳng hiểu anh nói gì”.

“Khát tức là anh nhớ em, anh yêu em. Ở nước nào đấy, “tôi khát” tức là “anh yêu em”. Lại dạy em thêm một chiêu mới nhé, ôi, nhớ đi theo thầy mà học thêm nhé!”.

“Vâng, thưa thầy yêu dấu”.

“Không được chỉ gọi là thầy đâu”.

“Vậy phải làm sao?”.

“Hôn thầy một cái đi. Hơi bị nhẹ đấy, thêm cái nữa đi nào!”.

Hôn thêm lần nữa, lập tức bị anh quán chặt lấy, hai người cùng hôn nhau, càng hôn càng mãnh liệt. Tôi chỉ thấy tôi không thể thở, chỉ muốn dùng nước đá vẩy lên đầu vì quá nóng. Cơ thể anh dồn lên tôi, anh gọi tên tôi liên tục:

“Vu Bắc Bắc, Vu Bắc Bắc, Vu Bắc Bắc”.

Nguy quá! Tôi dùng sức đẩy anh ra:

“Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi, đến đây thôi nhé, phải biết khống chế, em muốn uống trà, khát quá đi”.

Phải làm mát cơ thể một chút.

Trà để trong một cái tủ lạnh nhỏ, Bích Loa Xuân lạnh. Tôi ột chút đường phèn, uống còn ngon hơn cả hồng trà lạnh. Nhìn xem, mình rất biết cách sống – tôi tự khen mình.

“Phải rồi, em là vợ ngoan của anh”.

Chúng tôi mớm trà cho nhau uống, khi yêu nhau tới mức này, chẳng thấy ngấy chút nào, chỉ thấy chưa đủ ngấy. Đến tận ba, bốn giờ sáng chúng tôi mới thiếp đi, và ngủ đến tận mười giờ sáng hôm sau. Đàng nào cũng chẳng có mặt trời nên cũng không biết là mấy giờ.

Bữa trưa tôi nấu, còn anh thì viết nhạc.

Thịt xào ớt xanh, trứng sốt cà chua, toàn là món ăn hàng ngày, cơm thì ít nước nên hơi cứng.

“Ngon!”. Anh nói: “Em giỏi thế!”.

“Em giỏi mà! Cái tài của em là trời sinh ra đã biết nấu cơm”.

Khi tôi ăn một miếng mới phát hiện ra, thịt thì xào quá lâu nên bị mặn, ôi, thế mà anh còn khen mình! Hóa ra, kẻ dính vào bùa phép của tình yêu thật hết thuốc chữa.

“Đảm đang, đảm đang lắm!”.

Ăn xong, anh ra lệnh:

“Nương tử, mau rửa mặt thay y phục, rồi đi tìm khách hàng với lão gia ta, bán bài hát này xong, ta sẽ mua trang sức cho nàng!”.

“Thưa vâng!”.

Tôi lập tức đi rửa mặt, bôi bôi trát trát, cũng kẻ lông mày vẽ mắt cơ đấy. Sở Giang Nam nói:

“Thôi được rồi được rồi! Đừng có đẹp quá kéo người khác yêu mất anh sẽ ghen đấy! Nhất là cái cậu Bí Ngô kia, vừa nghe thấy bốn chữ thanh mai trúc mã anh đã nổi da gà rồi, lại còn hứa hôn từ trong bụng mẹ. Anh phản đối chủ nghĩa phong kiến, phản đối cha mẹ đặt đầu con ngồi đấy...”. Nói rồi, anh lại hát, lần này là bình kịch[3]: “Lần trước ở đại hội lao động giỏi, tôi đã yêu một người, tên anh là Triệu Chấn Hoa, anh được bầu làm gương lao động giỏi, ai cũng khen anh, từ hôm đó cứ nhìn thấy anh là tim tôi lại rộn ràng... Ra khỏi nhà, anh lao động, tôi sản xuất, dệt vải, thêu hoa. Chúng tôi học văn hóa, anh giúp tôi, tôi giúp anh, chúng tôi cố gắng trở thành vợ chồng kiểu mẫu...”.

[3] Một loại hình nhạc kịch truyền thống của Trung Quốc.

Anh hát rất đúng kiểu, ngón tay cong cong, như làm sống lại Lưu Xảo Nhi, đúng là thiên tài, tôi khâm phục anh quá! Tôi nói:

“Em ngắt đây!”.

Anh nói:

“Đừng ngắt! Đây là mục tiêu phấn đấu của em, anh là Triệu Chấn Hoa, ra khỏi cửa thì em lao động, anh sản xuất, dệt vải, thêu hoa. Chúng mình học văn hóa. Em giúp anh, anh giúp em, mình cố gắng trở thành vợ chồng kiểu mẫu, được không em?”.

“Yes, sir!”.

Chúng tôi ra khỏi nhà. Chen chúc trên tàu điện ngầm, Giang Nam nói:

“Em yêu, sẽ có một ngày, anh sẽ cho em đếm tiền đến phát mệt, thậm chí phải kêu lên là nghỉ một chút có được không? Mình sẽ mua BMW, mua Mercedes, em sẽ phải lái xe, mình sẽ mua bảy màu, mỗi ngày đổi một chiếc, nghỉ thử xem có thích không?”.

Tôi ngọt ngào nhìn anh, sau đó nói một cách quả quyết:

“Em tin rằng cái gì rồi cũng sẽ có, em tin ông trời sẽ đánh rơi xuống ình một cái bánh to!”.

Khuôn mặt chúng tôi ngập tràn sự âu yếm, đó là cách nói của tôi, còn cách nói của Giang Nam là: “Mặt em rõ là tướng dê xồm, em đang đưa đôi mắt sằm sỡ anh”.

Tôi nói:

“Đó là vì anh có yêu cầu thôi”.

Chúng tôi cứ cười đùa trêu chọc nhau như vậy, tình yêu ngày càng sâu đậm cùng sống qua mùa hè cháy bỏng tình yêu đầu tiên của cuộc đời.

7. Chương 7

Khả Liên: Hương Thầm

Tình yêu câm lặng của tôi giống như một đóa sen đại trong hồ lớn, nở một cách kiêu hãnh, tỏa ra mùi thơm mê hoặc. Chỉ tiếc rằng chỉ có tôi hiểu và chỉ có tôi nhìn thấy.

1

Tôi cảm thấy mình đang thay đổi.

Sự thay đổi đó rất lớn, tôi thậm chí cảm thấy khóe mắt của tôi cũng trở nên đưa đẩy, không, tôi vẫn còn một chút phong trần. Ngày xưa tôi rất ghét con gái mà cứ trang điểm cầu kỳ ra đường, tôi chỉ thích mặc quần áo nam tính, chỉ thích để mặt mộc, nhìn vừa cứng cỏi lại vừa đáng yêu.

Thế mà bây giờ, tôi lại thích son.

Vì, từ đêm đó tôi phát hiện ra đôi môi có màu son đẹp biết nao, sexy biết bao.

Thường thì, chỉ nhờ một thỏi son môi, có thể biến một khuôn mặt mộc trắng nhợt trở nên sinh động hẳn lên, giống như thêm một điểm son trên chiếc màn thầu trắng. Chỉ thoa thêm chút son môi lên mặt mà gương mặt như có hồn, dường như biến cả khuôn mặt thành cảnh đào, đầy khêu gợi.

Đó là một sự mê hoặc đầy hấp dẫn, những màu son như đỏ tươi, hồng nhạt, trong suốt, pha lê hoặc thậm chí là màu đậm, đều là những công cụ hữu hiệu trong việc làm đẹp của phụ nữ, không có người phụ nữ nào kháng cự lại được sức hút của son môi, giống như không thể kháng cự lại tình yêu.

Vì thế, trong túi của tôi bây giờ có tới năm màu son, chống nước, giữ ẩm, tất cả chỉ vì một câu nói của Sách Nhan: “Em thoa son nhìn là lợi lắm, tôi thích sự là lợi ấy”.

Tôi mê mọt cái mùi của Sách Nhan, trên người Sách Nhan có một ma lực khiến người ta chìm đắm. Dù cô ấy có cực đoan, có hống hách, nhưng lại đối xử với tôi mềm mỏng lạ kỳ.

Chưa từng có ai yêu tôi như vậy.

Tình yêu của bố mẹ thật khác, chỉ làm tôi thấy run.

Sách Nhan ở bên tôi, không để cho tôi phải rửa bát, không để tôi phải gọt hoa quả, chỉ sợ làm hỏng bàn tay của tôi, thậm chí đến cả kem đánh răng cũng lấy cho tôi, tất cả đồ dưỡng da đều phải là của Pháp, Sách Nhan chiều chuộng tôi như thế, cô ấy nói: “Tôi chiều quá không khéo làm hư em mất!”.

Thích ai thì sẽ chiều chuộng vô cùng, đó là câu nói của Sách Nhan. Nghe xong mà tôi đau lòng, tôi nghĩ, nếu như Sở Giang Nam nói với tôi như vậy thì tốt biết mấy.

Chúng tôi thường xuyên đi shopping, đi xem phim, đi nghe ca kịch ở nhà hát Bảo Lợi. Tôi thích nhảy hiện đại, nên ở đâu có biểu diễn, Sách Nhan đều mua cho tôi vé hạng tốt nhất.

Cô ấy từng nói: “Em yêu, chúng mình sẽ ở hết những khách sạn năm sao của Bắc Kinh!”.

Tôi thích khách sạn Kempinski, nên Sách Nhan thường xuyên đặt phòng ở đó.

Tôi thích ăn đồ ăn Đức, nên Sách Nhan đặt đồ ăn Đức, hoặc lái xe đến nhà hàng Đức ở rất xa chỉ để ăn bánh mì xúc xích và pho mát.

Chỉ cần tôi thích, thì Sách Nhan sẽ làm. Dù sao cái mà cô ấy có cũng là tiền.

Tôi và cô ấy đều xuất thân trong gia đình giàu có, đều muốn gì được nấy, nhưng Sách Nhan đã nói: “Tình yêu của tôi, mọi thứ tôi đều có thể cho em: tình yêu, thể xác, ham muốn, hội họa, mọi thứ mà em muốn. Đàn ông sẽ không tin rằng chúng mình sẽ dành cho nhau tình yêu mãi mãi”.

Cái tình yêu mãi mãi đó sao mà xa xôi, nhiều lúc chính tôi cũng bần thần, khi mà nghe tiếng mưa xuân bay ngoài trời, tôi bần thần rất lâu, tôi có Sách Nhan yêu tôi thương tôi như thế, nhưng tôi vẫn chưa thỏa mãn.

Chuyện chăn gối giữa tôi và cô ấy cũng trống rỗng và mông lung. Tôi vẫn rên rỉ, nhưng sự rên rỉ của tôi thật trống rỗng, về sau Sách Nhan có nói một câu rằng: Bạn làm thể xác cô ấy thỏa mãn đến mức nào, thì đó là mức cô ấy yêu bạn.

Không đúng – Tôi nghĩ – Cách nói này sao mà trắng trợn thế.

Vì tôi biết, Sách Nhan chỉ là một cọng rơm khô cứu mạng tôi lúc này, khi tôi sắp gục ngã thì cô ấy xuất hiện, thật đúng lúc, chẳng sớm mà cũng chẳng muộn, chỉ có vậy mà thôi.

Sau hết lần này đến lần khác chăn gối với cô ấy, tôi vẫn cảm thấy mình giống như một con cá mắc cạn, tôi khát khao được vùng vẫy trong nước, mà nước lại chính là Sở Giang Nam, chỉ có thể là Sở Giang Nam. Tôi vẫn không thể quên tình yêu đó.

Cho dù mùa hè, tôi và Sách Nhan cùng đăng ký đi châu Âu, hai người đi Paris và Ý nhưng tôi vẫn cảm thấy cô đơn. Không có ai biết được bí mật động trời của tôi, bố mẹ tôi cũng đã từng gặp Sách Nhan, chỉ nói cô ấy rất có duyên, nhưng ai mà ngờ được mối quan hệ giữa tôi và cô ấy?

Sách Nhan bám chặt lấy tôi, rời khỏi tôi một phút thôi đã gào tên tôi rôi: “Em yêu, em yêu, em ở đâu?”.

Tôi đi học, Sách Nhan cũng lái xe tới chờ tôi tan học rồi đón về. Tôi bị người đàn bà đó bao vây đến ngạt thở.

Lúc mới bắt đầu thì ngọt ngào lắm, ngọt như mật ong vì ban đầu đầy ham muốn, nhưng dần dần tôi cũng cảm thấy mệt mỏi và chán nản.

Đây có phải cuộc sống mà tôi mong muốn hay không? Tôi vẫn muốn lén lút đi nhìn Sở Giang Nam, nhưng Sách Nhan nhìn thoáng qua đã hiểu rõ ý đồ của tôi và bảo tôi: “Không cần lén lút làm gì, tôi sẽ hẹn Sở Giang Nam, tổ chức một bữa tiệc, em muốn nhìn bao nhiêu thì nhìn”.

Thế là, tôi đã gặp Sở Giang Nam ở khu 798. Và đương nhiên còn có Vu Bắc Bắc. Vu Bắc Bắc ở cạnh hẳn.

Tôi cảm thấy ngọn lửa vốn sắp tắt trong lòng tôi lại bùng cháy, cháy đến mức đau đớn, cháy hết không khí để thở, cháy khiến cho tôi không chạy thoát. Ánh mắt của Sở Giang Nam chỉ dành cho Vu Bắc Bắc chứ không hề nhìn tôi. Tôi luôn luôn là người ngoài.

Có lúc, tình yêu chỉ là đơn phương mà thôi. Đây là mối tình đơn phương của tôi.

Tình yêu câm lặng của tôi giống như một đóa sen dại trong hồ lớn, nở một cách kiêu hãnh, tỏa ra mùi thơm mê hoặc. Chỉ tiếc rằng chỉ có tôi hiểu, và chỉ có tôi nhìn thấy.

Từ khi yêu Sở Giang Nam, tôi chỉ thích loại con trai na ná như vậy, gầy, trắng, mái tóc hơi xoăn tự nhiên và cười không nhếch khóe miệng. Rất nhiều năm sau đó, tôi cũng chỉ yêu tuýp con trai như vậy.

Tôi khê khàng tiến tới sát hẳn và cảm thấy run rẩy. Có lẽ, càng không có được thì càng thấy quý giá hơn? Sau khi Vu Bắc Bắc đi khỏi, tôi liền cảm thấy cái thế giới xung quanh sao mà nhẹ nhàng hơn, giống như tôi có thể chiếm hữu Sở Giang Nam trong vài phút.

Sách Nhan mời tôi nhảy. Tôi và cô ấy nhảy điệu Tango.

Trong bộ phim Frida, Frida và người đàn bà trong phim cũng nhảy điệu Tango. Khi xem, tôi cảm nhận thấy không khí lúc đó, vì sự hấp dẫn đầy mời gọi của hai người đàn bà, vừa đẹp đẽ vừa trụy lạc khiến ta không thể rời mắt. Xương, eo, đôi chân đẹp như quấn vào nhau, giống như tôi và Sách Nhan lúc này. Tôi và cô ấy nhảy một cách say đắm, cổ cũng chạm vào nhau, cơ thể cũng quấn vào nhau giống như hai con rắn tình tứ mùa xuân. Những người nước ngoài nhìn chúng tôi sững sốt, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy tôi và cô ấy như đang tỏa sáng.

Tôi nhảy cho Sở Giang Nam xem.

Nhưng Sở Giang Nam không đoái hoài.

Sau khi tôi nhảy xong, một người nước ngoài cao cao đã lại gần nói:

“Em đẹp đến mức anh như chết ngạt”.

“Vậy anh chết đi”. Tôi bình thản nói.

“Người trong tim em là ai? Sự lạnh lùng của em làm tim anh đập nhanh quá”.

Tôi châm một điếu thuốc: “Không phải anh”.

Đúng, tôi trả lời một cách lạnh lẽo: “Không phải anh!”.

“Thế là ai?”.

Tôi chỉ vào Sở Giang Nam – người đang vừa đàn vừa hát: “Là hẳn”.

Tôi nhìn Sở Giang Nam, trong lòng lại thấy ghen ngào chua chát. Đúng, là hẳn, là hẳn! Ai đã từng nói, yêu một người chỉ vì một câu nói, một nụ cười, hoặc một lời hỏi thăm. Còn tôi thì chỉ vì một ánh mắt.

Tôi thích ánh mắt đó, vừa lạnh lùng lại phong tình. Ánh mắt ấy, mẹ kiếp, như giết chết tôi, tôi nợ hẳn. Nhưng hẳn không cần tôi, hẳn không thích tôi!

Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc hẳn vẫn còn thích Vu Bắc Bắc. Vu Bắc Bắc là ai chứ? Là nỗi hận, nỗi đau của tôi!

Tôi nhận ra, tôi hận Vu Bắc Bắc không chỉ vì Sở Giang Nam thích Bắc Bắc, mà sau khi đi lại với Sách Nhan, tôi mới biết, tôi cũng thích Vu Bắc Bắc, phải, nhưng từ trước tới nay tôi không phát hiện ra.

Tôi đã từng sợ hãi vì sự lệch lạc giới tính của mình, nhưng bây giờ thì tôi không sợ nữa.

Tại sao lại phải làm bản thân ảm ức chứ? Tại sao? Hai đứa con gái trong Nhịp đập trái tim chẳng phải cũng yêu nhau hay sao? Tôi đứng dậy, bước lại gần Sở Giang Nam, mời hắn nhảy.

Hắn từ chối, từ chối một cách khách sáo:

“Xin lỗi Khả Liên, tôi không biết nhảy”.

Không phải hắn không biết nhảy, mà vì không dám nhảy với tôi.

“Đồ nhát gan”. Tôi cười và mắng hắn.

Hắn không để ý câu mắng mà vẫn tiếp tục đàn hát.

Hắn hát một bài tiếng Anh, Sách Nhan cứ nhìn theo tôi rồi lại kéo tôi ra nhảy. Lần này, tôi và cô ấy nhảy điệu Rumba, dường như càng nóng bỏng hơn. Những tiếng hò hét vang dậy khắp bốn phía, rất nhiều người đang nâng ly uống hết ly này đến ly khác, nào là Chivas, Tequila, Remy Martin... đây đúng là một nơi sa đọa.

Cuối cùng, trong tiếng reo hò của mọi người, tôi và Sách Nhan hôn nhau đắm thiết.

Tôi nhìn thấy nét mặt của Sở Giang Nam.

Đáng kiếp cho Sở Giang Nam!

Tôi đã phản bội chính mình, phản bội những hoài ức tan vỡ. Tôi cảm thấy tim tôi đang dần vỡ ra, vỡ thành hàng ngàn mảnh bạc trên mặt đất, từng mảnh từng mảnh đang lóe sáng và làm cho tôi khóc.

Năm thứ hai đại học bắt đầu đã lâu, Sách Nhan đề nghị tôi chuyển ra ở với cô ấy, nhưng tôi đã khế lác đầu và nói: “Không”.

Đúng, không.

Tôi mệt mỏi lắm rồi. Đây chỉ là một vực thẳm ngày càng sâu.

Sách Nhan cầu xin tôi: “Tôi yêu em, tôi không thể xa em, nhìn thấy em là tim tôi đập nhanh, tôi thích nhìn em giận dữ, nhìn em vui sướng, thích ánh mắt của em nhìn tôi, thậm chí, chỉ cần ngửi thấy mùi của em là tôi đã có thể ngắt đi rồi. Em biết không, chưa từng có ai khiến tôi yêu điên cuồng như thế!”.

Điều đó khiến cho tôi cảm thấy khủng khiếp và sợ hãi.

Tôi yêu Sách Nhan, nhưng cũng sợ cô ấy. Trên người Sách Nhan có một thứ gì đó khiến người ta cảm thấy ma quái, tôi không thể gọi tên đó là gì, nhưng không thể rời đi mà cũng không thể lại gần.

Tôi không thể sống chung với Sách Nhan.

Để mua chuộc tôi, Sách Nhan đưa tôi đi xem nhảy hiện đại.

Tôi thích nhảy hiện đại, những cơ thể đang uốn éo điên cuồng giống như tôi lúc này. Rock hiện đại có một sự kỳ diệu không bờ bến, như sắp nổ tung, tôi thích những người nhảy hiện đại, những cơ thể không ngừng uốn éo, những sinh mệnh đầy sức sống.

Tôi không biết rằng, vận mệnh của tôi sẽ thay đổi chỉ vì buổi biểu diễn này. Nếu biết sau này tôi sẽ trở nên tàn khốc lắm, có lẽ tôi sẽ không đi xem buổi biểu diễn hôm nay. Nhưng có ai biết trước được vận mệnh của mình đâu? Có ai chứ? Tôi không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể bước thấp bước cao đi vào, chỉ có thể đi theo sợi dây của định mệnh dẫn dắt, đến đâu thì đến.

Trong buổi biểu diễn đó, tôi nhìn thấy một người.

Một người con trai đang nhảy điên cuồng trên sân khấu.

Tôi nhìn hắn một lần thôi đã biết: “Thôi xong”.

Thế là đổ rồi.

Thành trì của tôi đang chìm xuống, chỉ vì một cái nhìn.

Chính là cái nhìn đó.

Chẳng sớm mà cũng không muộn, tôi nhìn thấy hắn.

Hắn đang nhảy một cách say mê, nhảy quá hoàn hảo, cả người hắn mặc một cây đen, đen đến u ám, nhưng vẫn toát lên sự cuồng nhiệt như ngọn lửa. Trong lòng hắn đang ôm một cô gái mặc áo trắng, hai người như hòa làm một, hai người đang yêu nhau say đắm.

Khả Liên đã rung động, đã điên rồi, không phải vì người con trai đó nhảy quá đẹp mà vì hắn có một khuôn mặt quá giống Sở Giang Nam. Giống y hệt!

Thậm chí tôi cảm thấy hoảng hốt, vì tưởng đó là Sở Giang Nam và tưởng rằng người con gái mà hắn đang ôm chính là tôi, nhưng rõ ràng không phải. Tôi nhìn một cách ngấu ngiến, mà quên hết mọi thứ xung quanh.

Tôi nghĩ, chỉ sau một khoảnh khắc tôi đã thích hắn.

Đây là lời của Duras: Mỗi lần tôi có dự vọng là tôi có tình yêu.

Bây giờ, tôi phải dốc toàn sức ra mà đi tìm người đó, tôi không tin người nào cũng có thể từ chối tôi một cách dễ dàng như Sở Giang Nam. Cái gì tôi cũng có, sao lại bị từ chối cơ chứ?

Sau khi buổi diễn kết thúc, tôi lấy một điếu thuốc của Sách Nhan và hút. Sách Nhan nhìn tôi, rồi cười nhẹ: “Bé yêu, nhìn em hút thuốc đúng là phong trần quá, lả lơi như Vương Tổ Hiền[1] ấy”.

[1] Nữ diễn viên được trao giải Kim Mã cho vai nữ chính xuất sắc nhất. Thành công này khiến cô thành một thần tượng mới ở Nhật và Hàn Quốc.

“Khả Liên chẳng giống ai, Khả Liên chỉ là Khả Liên thôi”.

“Ừ, em chỉ là em”.

“Đi nào, lên xe thôi, mình về Phòng Lam đi”.

Phòng Lam – căn nhà của Sách Nhan ở khu 798, đây là một văn phòng làm việc rất lớn và cũng rất thời thượng.

“Không đi đâu, mai còn đi học, mệt rồi, cho Khả Liên về đi”.

“Cũng được”. Sách Nhan thở dài: “Haizz, cô bé Khả Liên này quả là cá tính, thôi, không so đo nữa, ai bảo tôi yêu Khả Liên chứ!”.

2

Ba ngày sau, tôi xuất hiện trên đường phố Vũ Hán.

Vũ Hán như một viên minh châu nằm ở nơi giao thoa nước sông Trường Giang và Hán Thủy, hình dạng kool y như một cánh bướm nhiều màu đang múa.

Tôi tìm ra Vũ Hán trên mạng, trước đây, tôi chẳng biết gì về thành phố này. Nhưng bây giờ, tôi háo hức tìm hiểu, Vũ Hán là đâu nhỉ? Thậm chí, hai chữ đó trở nên thân thiết với tôi quá đỗi, Vũ Hán, Vũ Hán...

Vũ Hán thì có liên quan gì với tôi chứ? Nếu không phải Mã Tiểu Vĩ ở đây, thì liệu tôi có tới thành phố này không?

Vừa xuống máy bay, gió nóng đã thổi tới hầm hập, đúng là cái lò lửa. Mới tháng sáu mà thời tiết đã nóng tới mức không thở nổi. Đối với tôi mà nói, đi nghe ngóng về một người chẳng phải là việc khó. Tôi đã nhìn thấy hắn đêm đó, họ Mã tên Tiểu Vĩ, vũ công nam của một đoàn ca múa ở Vũ Hán.

Sau khi biểu diễn xong, cả đoàn đã về Vũ Hán.

Tôi đã mua vé máy bay đuổi theo tới đây.

Tôi cứ như đã đến Vũ Hán từ trước. Lần đầu tới Vũ Hán mà cảm thấy mọi thứ đều thân thuộc, thân thuộc đến mức tưởng như đang ở trước cửa nhà mình, cũng là những phố phường và con ngõ náo nhiệt, cũng có sự ồn ào và yên tĩnh của tình yêu, chỉ khác là, vô cớ có thêm một dòng Trường Giang chảy qua mà thôi.

Trông thấy hai chữ Hán Khẩu, tôi lập tức nhớ tới Hồ Lan Thành[1]. Chàng chạy nạn tới đây, lập tức sa vào cuộc tình với nàng y tá Châu Huấn Đức. Không gian mơ màng ở đây khiến cho chàng quên mất ở Thượng Hai có Trương Ái Linh đang chờ đợi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hai chữ Hán Khẩu, bỗng cảm thấy những ngày xưa cũ đang kéo tới, giống như đang trở về với những năm bốn mươi, thời đại loạn lạc và khói lửa. Tuy ga Hán Khẩu quá lộn xộn, nhưng không khiến người khác khó chịu.

[1] Người chồng đầu tiên của nữ nhà văn Trương Ái Linh.

Tôi làm một bát mì trộn ở cửa ga, bát mì này là thứ tôi đã thèm bấy lâu, bạn bè tôi đã nói mì Thái Lâm Ký là chính tông nhất, nên tôi không chờ được nữa. Vì ba chữ đó quá bay bổng, tôi đã đọc những bài văn miêu tả mì trộn, có năm loại mì nổi tiếng nhất Trung Quốc, đó là mì trộn Vũ Hán này, mì thả của Sơn Tây này, mì Phủ Y của Lương Quảng này, mì trứng Tứ Xuyên này và mì trộn của xứ Bắc nữa.

Người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi, khéo léo nhúng mì vào trong nồi nước sôi sùng sục vài lần, lên xuống vài lần, đổ nước dùng vào, thêm đủ loại gia vị tương mè, bột tôm, hành hoa, củ cải xắt hạt lựu, dầu vừng, giấm rồi trộn lên. Sự thành thực của bà ta khiến tôi thích mê, một bát mì nóng hôi hổi được bê tới, chỉ có hai tệ, tôi ăn, cảm thấy vừa thơm vừa mềm, cảm giác thật khó tả.

Sau đó, tôi lên xe bus số 605 để đi xuyên qua thành phố, tôi đã chuẩn bị sẵn một tệ, nhưng xe bus ở Vũ Hán những một tệ hai, thế là tôi loay hoay, lấy đâu ra hai hào bấy giờ? Nét đẹp của thành phố này là ở những căn nhà cũ kỹ, nhưng tôi cảm thấy thật thân thuộc, cảm giác thân thuộc đó đem tới sự ấm áp. Đến một thành phố lạ, tôi thích ngồi lên xe bus đi chậm chậm từ đầu bến tới cuối bến để ngắm cảnh trên đường.

Chiếc xe bus số 605 quả không làm tôi thất vọng, sau khi đi qua những căn nhà cũ kỹ, tôi lại đi tới một khu phố phồn hoa, và tôi nhìn thấy sông Trường Giang. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy con sông này. Tôi đã từng nhìn trên máy bay, trên tàu, nhưng đây là lần đầu tiên đi xe bus trên cầu bắc qua sông Trường Giang.

Không ai hiểu cảm giác của tôi, tôi dán mắt vào cửa sổ, nhìn dòng nước Trường Giang cuộn cuộn chảy về Đông, trên mặt sông có những con thuyền chở than và chở hàng, hai bên bờ có rất nhiều tòa nhà, tôi đến đây là để tìm một người, vậy chẳng phải ngu ngốc sao? Về mơ màng của thành phố Vũ Hán bỗng khiến cho tôi cảm thấy chua xót.

Người thanh niên tên là Mã Tiểu Vĩ kia liệu có biết trên đời này có một người con gái đến tận đây tìm hân không?

Tôi đứng dưới gốc cây ngô đồng gọi điện cho hân.

“Cô là ai?”. Hân hỏi, đặc giọng Hồ Quảng[2].

[2] Hồ Quảng gồm có Hồ Bắc và Hồ Nam.

Tôi nên nói tôi là ai chứ?

“Tôi là... tôi là fan của anh”. Tôi trả lời thế: “Tôi thích xem anh nhảy”.

“Ồ, thế à?”. Hân cười nhạt.

Đã mười một giờ trưa rồi, hân mới dậy, nói một cách lười biếng:

“Cô chờ dưới nhà nhé, tôi sắp dậy đây”.

Tôi đứng dưới gốc cây, mồ hôi túa ra như tắm vì nóng, quần áo ướt sũng cả, lát nữa phải đi mua vài bộ quần áo mới ở Vũ Hán. Không biết Vũ Hán có hàng xịn không? Tôi không mặc đồ linh tinh.

Một cô gái làng chơi đi ra từ tòa nhà đó rồi bỏ đi rất nhanh. Trang điểm rất đậm, quần áo đen, nhìn rất đáng điếm, tôi nhìn và cảm thấy chị ta rất hợp với cái cửa tòa nhà này.

Tôi được hân gọi lên.

Tầng bốn, hành lang chật và tối, chong chóng đủ thứ linh tinh. Đây là kiểu nhà cũ từ những năm bảy mươi, tối quá đi mất!

Tôi mở cửa, nhìn thấy hân đang lười biếng ngồi trên ghế, ngược sáng, dưới chân ghế còn có bao nhiêu mạng nhện, trên giường vẫn còn quần lót của đàn bà, tôi nhìn thấy bát mì tôm ăn dở trên bàn, nhìn căn phòng bừa bộn không có chỗ mà đi lại. Nhưng trong một góc của căn phòng đó, có một cây piano, nhìn thật đặc biệt và cao quý.

Cái dáng điệu lười biếng của Mã Tiểu Vĩ đã thu hút tôi.

Nhìn hân thật giống A Phi trong A Phi chính truyện[3] nhìn thật hư hỏng và sa đọa, thậm chí căn phòng rách nát đó cũng giống, giống y hệt trong phim.

[3] Là một bộ phim nghệ thuật của Hồng Kông, phát hành năm 1991, đạo diễn Vương Gia Vệ. Đây được xem là một trong những bộ phim kinh điển của Hồng Kông. Phim xếp thứ ba trong danh sách “100 bộ phim Trung Quốc xuất sắc nhất mọi thời đại” do các nhà phê bình phim Hồng Kông bình chọn năm 2005.

Có thể, tôi đã quen sống trong tòa lâu đài trắng lộng lẫy như trong truyện cổ tích, đã quen với căn nhà bên bờ biển mà gió biển thổi bay cả rèm cửa và còn ngửi thấy được cả mùi nước biển, hoặc quen sống với Sách Nhan trong những khách sạn năm sao, nhưng tôi lại cảm thấy căn phòng rách nát này sao mà quen thuộc với tôi.

Phòng bé và nhìn thật trụi lạc, trụi lạc tới thân quen, thật hợp với tính cách tôi.

Tôi tưởng tượng mình đang sống trong đó, không, tôi không chê tạo nào, chỉ cần hân thích tôi là được.

Tôi lại vào vai một cô bé yêu ca nhạc, tôi đứng ở cửa, nhìn thật đáng thương.

Gã đàn ông đối diện ngẩng mặt lên, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang đứng trước cửa nhà hân. Nhà hân luôn luôn có đàn bà lui tới không ngớt, nhưng chẳng ai có phong thái như cô gái kia.

“Cô tìm tôi?”.

“Phải”.

“Yêu tôi à?”.

“Phải”.

“Muốn lên giường?”.

“Phải”.

Đây là đoạn đối thoại đầu tiên của chúng tôi, tôi mãi mãi vẫn nhớ, toàn là những lời thẳng thắn chẳng có chút vòng vo nào, ai khiến cho tôi yêu thẳng đàn ông có khuôn mặt đó chứ, ai khiến tôi yêu hân từ cái nhìn đầu tiên? Ai khiến cho tim tôi như có một đồng lửa, thích bất cứ ai là dâng cho người đó.

“Nào, ngồi xuống cạnh tôi”.

Tôi đi tới, ngồi xuống cạnh hân. Hai người ngồi trên chiếc giường đơn, đối diện là một chiếc quạt cũ kỹ đang chạy phành phạch, trên quạt dính bao nhiêu là dầu đen. Giống trong phim quá, tôi nghĩ, giống phim quá, sao tôi lại tới đây chứ?

“Có biết hôn không?”. Hân hỏi.

“Biết”.

“Nào, hôn tôi đi”.

Tôi và hân bắt đầu như thế. Tôi hôn nhẹ lên môi hân, nhìn thấy hàm răng trắng sáng như vỏ sò, tôi nhìn thấy đôi mắt có hàng lông mi dài. Do dự, tuyệt vọng, đột nhiên tôi cười phá lên, tôi cần người như thế này, đúng thế!

Tôi cười và hân cũng cười, sau đó nói:

“Thôi, không trêu cô nữa. Cô đi vào nhà vệ sinh lấy cho tôi chậu nước, tôi rửa mặt sau đó sẽ đưa cô đi chơi Vũ Hán, đến Hán Khẩu chơi, ở đây rất nhộn nhịp. Vũ Hán có ba thị trấn, nhưng chỉ có ở đây là náo nhiệt nhất. Mà này, cô từ đâu đến?”

“Bắc Kinh”.

“Ừ. Bao nhiêu tuổi?”.

“Hai mươi mốt”.

“Ừ, đang học đại học chứ?”.

“Năm hai rồi”.

“Ừ”.

“Tôi là một thằng đàn ông hư hỏng”. Hần cạo râu: “Tôi mất dạy lắm, tôi không thích nhảy đâu, nhưng không nhảy thì tôi chỉ biết ngủ với đàn bà thôi. Vì thế, chẳng còn cách nào khác, tôi phải nhảy, nếu có một ngày không nhảy được nữa tôi sẽ chẳng biết làm gì”.

“Tôi sẽ nuôi anh”. Tôi bộc phát nói.

“Cô bé đáng yêu lắm. Đi lấy cho tôi một chậu nước đi, xem cái ổ rách này, nhà vệ sinh cũng dùng chung, hết cách chưa. Này, cô có tiền chứ? Tôi thấy cô ăn mặc cũng được lắm”.

“Cũng có”.

“Thế thì tốt, không có tiền thì khó đấy. Từ bé tôi đã chẳng có tiền, đã chịu đủ nỗi cực nhọc rồi, tôi chỉ thích đi lại với phụ nữ lắm tiền thôi”.

“Hiểu”.

“Đúng là cô bé ngoan. Đi đi, đi lấy nước đi”.

Hần rửa mặt, rồi cầm tay tôi lên:

“Đi nhé, tôi đưa cô đi ăn quà Vũ Hán”.

“Tôi ăn mì trộn rồi nhé”.

“Chắc chưa ăn đúng mì Sái Lâm Ký, chưa chuẩn đâu. Cô biết Vũ Hán nổi tiếng nhất là gì không?”.

“Không biết”.

“Ngốc”.

Cái chữ “ngốc” vừa thốt ra, tôi đã cảm thấy tim tôi reo vui. Thật khác với lúc ở cạnh Sách Nhan, tôi và Sách Nhan quá nghệ thuật và quá hoàn hảo, thậm chí chẳng ăn vặt bao giờ. Bọn tôi chỉ đi tới những nhà hàng lớn và những khu mua sắm lớn, chỉ biết vùng tiền như rác. Nhưng còn hẳn, vừa gặp lần đầu tôi đã thấy tôi thích cuộc sống này, thích sự chân thực, sinh động, giản dị, mơ màng, thậm chí, có cả sự quan tâm ấm áp.

Tôi đã bị rung động chỉ vì một chữ “ngốc”. Tình yêu lại có thêm một từ mới, là “ngốc”. Ngốc, ngốc, ngốc, hay!

Tôi được hẳn dắt đi, chẳng lạ lắm chút nào, chẳng xa cách chút nào, tôi bị Sở Giang Nam xa cách lâu quá rồi, giờ tôi mới tìm thấy cảm giác một người con trai dắt tay mình đi, một cảm giác tôi chưa từng có, tôi cứ như bị chữ “ngốc” làm run rẩy tới phát khóc.

Rõ ràng Mã Tiểu Vĩ thích tôi, ít nhất là không ghét tôi.

Tôi xinh đẹp lạnh lùng, dáng người cao, một khuôn mặt như tuyết phẩm điêu khắc, như minh tinh, giống hệt con gái Nga. Hần lại nói thêm:

“Cao quá nhỉ”.

Câu nói đó ấm áp làm sao, hẳn đã chê tôi cao đấy!

Hắn khác với Sở Giang Nam ở chỗ, hắn thấp hơn Sở Giang Nam, chắc giỏi lắm là được một mét bảy mươi lăm, đi cạnh tôi một mét bảy mươi hai, cũng chẳng cao hơn mấy. Nhưng tôi không chê, thậm chí cảm thấy câu nói này thật thân thuộc. Nhớ năm xưa, Hồ Lan Thành cũng chẳng cao đến mét bảy, đứng cạnh Trương Ái Linh, bà còn cao hơn cả ông.

Hai người chen lên xe bus, mùi mồ hôi nóng nồng xộc lên, hắn nói:

“Sau này ta có tiền, mua lấy hai chiếc Passat, một cái để đi một cái để đó chơi”.

Tôi cười, Passat có là gì! Nhưng tôi không muốn để lộ là mình giàu, nếu không, tình yêu sẽ trở thành món hàng.

Thậm chí, tôi nói quần áo của tôi chỉ hơn trăm tệ, nói thể nghe thật oan ức cho bộ quần áo hơn vạn tệ của tôi.

Có một chỗ ngồi, hắn cho tôi ngồi. Hắn đứng cạnh tôi, tựa chặt vào tôi, hỏi nhỏ:

“Thích anh nhảy khúc nào?”.

“Thích hết”.

Hắn vui sướng âm ỉ, mặt ghéch lên trời, có giọt mồ hôi lấp lánh dưới ánh nắng, ngay cả mồ hôi của hắn cũng hấp dẫn chứ, đây không phải yêu thì là gì?

Xuống xe, tôi và hắn đến phố Cát Khánh, tôi đã từng thấy phố Cát Khánh qua tiểu thuyết của Trì Lợi, giờ thấy tận mắt rồi lại càng thích hơn. Vừa náo nhiệt vừa bình dị, tôi xưa nay vốn sống trên mây, bây giờ, tôi mới được bước vào cuộc đời thực.

Hắn giới thiệu với tôi, ai đã từng đến Vũ Hán thì phải ăn đồ ăn vặt ở đây, nào là cơm nồi đất, bánh bao đậu xanh ở chợ, mì bò ở đường Nhị Thất, bánh nướng trên đá ở gần chùa Quy Nguyên, chân giò kho, bánh mì nướng, hamburger của phố Lương Đạo, bánh bao Nam Kinh, cá tươi sông Trường Giang ở chân cầu Vũ Xương, trứng muối trong suốt trộn ớt xanh, bánh mì kẹp thịt, súp, vịt kho nồi đất, xì dầu trộn mỡ lạc “hàng nổi”, cá rán trộn, sủi cảo rán nhân thịt bò, bánh hành mè ngũ vị, bánh hành, bánh bao “hàng nổi”, váng đậu, bánh rán nhân thịt rưới sốt gà, nồi đất, xương bò, lẩu gia tộc, cá lướt sóng, đậu phụ thối và viên ngó sen bọc thịt, bánh bao nhân thịt rán rưới sốt gà, bánh cuộn thịt hun khói, mì hải sản, mì trộn, bánh bí ngô và sủi cảo hấp, thịt chó Hoa Giang, gạo nếp cuộn quẩy, màn thầu xào thịt, phở bò...

Tôi nghe đến đàn mặt ra,

“Trời ơi, sao lắm thứ thế!”.

“Chưa hết đâu, còn đủ cho em ăn cả đời cơ”.

Mã Tiểu Vĩ bỗng nhắc tới “cả đời”. Từ “cả đời” thốt ra trên phố Cát Khánh sao mà cảm động quá! Tôi muốn khóc. Cả đời, cả đời thì tốt quá, tôi sẽ không chơi bởi nữa, không yêu Sách Nhan nữa, tôi muốn đến Vũ Hán, một tuần một lần, đối với tôi, đi máy bay bình thường như đi xe bus thôi, phải, một tuần đến một lần để ăn hết đồ ăn vặt ở Vũ Hán!

Ăn cả đời.

Chúng tôi gọi món bánh bao nhân thịt rán với thịt chó Hoa Giang, tôi đã từng ăn thịt chó Hoa Giang ở Bắc Kinh, ăn ở nhà hàng Quý Châu trước cổng trường Đại học Thanh Hoa, nhìn chẳng ngon bằng ở đây. Ở đó tôi phải trả hơn nghìn tệ, còn ở đây thì chẳng tốn tới trăm tệ.

Vũ Hán đúng là một thành phố hay ho.

Tôi ăn no rồi nhìn Mã Tiểu Vĩ ăn. Hắn ăn rất chăm chú, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Ăn xong, tôi đi trả tiền, hắn chẳng thèm ngăn, tôi chẳng trách hắn, sợ gì chứ, tôi tình nguyện trả mà.

Khi chúng tôi về tới Hán Dương đã mười giờ đêm.

Hắn hỏi:

“Em ở đâu?”.

Tôi nói:

“Ngủ chỗ anh được không?”.

Câu này quá bạo dạn, tôi nghĩ, tôi còn sợ gì nữa. Tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu thời gian rồi, không thể bỏ lỡ thêm nữa.

“Cũng được, đi!”. Hấn kéo tôi lên tầng.

Vừa đóng cửa xong, hấn liền ôm chầm lấy tôi

3

Hấn thuần thực tìm ra đôi môi của tôi. Rồi thò tay vào trong lớp quần áo của tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi để ột thằng đàn ông ôm và hôn. Thật khác với Sách Nhan, hấn thật mạnh mẽ, thật cứng cáp, ngay cả nụ hôn của hấn cũng sắc như kiếm. Hấn cho lưỡi vào trong miệng tôi, mạnh như đâm vào tim tôi vậy, tôi bỗng cảm thấy không còn là mình nữa. Hôm nay là ngày nào? Nghĩ làm gì! Bay lên trời thôi, càng cao càng tốt.

“Được không?”. Hấn hỏi tôi.

“Ừ”. Tôi như đang rên rỉ.

Bộ ngực tròn căng của tôi đang bị tay hấn vò lấy, trước kia đó là hai chú bồ câu, bây giờ, chúng không bay nữa mà ngoan ngoãn nằm im trong bàn tay hấn.

“Em đúng là con cún con”.

Tôi không phải là con cún con, tôi là một đứa con gái kiêu kỳ, tự tôn nhưng đang cam chịu. Tôi tự chạy đi tìm trai, hấn lại là một thằng đàn ông hư hỏng, bây giờ, trên giường hấn vẫn còn quần lót của một con đàn bà khác.

Nhưng, tôi đang cố chấp mà buông thả mình.

Chúng tôi hôn nhau mãnh liệt, không phải đang quấn lấy môi nhau mà như đang cắn nhau, như muốn nuốt người kia vào bên trong.

Hấn và tôi như thú.

Hấn bế tôi lên giường, chiếc giường đơn làm bằng gỗ, sơ sài, cũng làm tôi đau. Trong tháng sáu của Vũ Hán, mặt giường hơi ẩm ướt.

Tôi bị hấn đè xuống dưới.

Tôi nhìn thấy bên ngoài có một vầng trăng đỏ tròn và rất to. Vầng trăng đó vừa tròn, vừa đỏ, vừa ướt, trăng đang nhìn chúng tôi, chúng tôi đang làm tình. Hấn không còn hôn tôi nữa, mà bắt đầu quan hệ, đây chắc là lần đầu tiên của tôi, vì tôi biết, khi quấn vào một thằng đàn ông, tôi chỉ muốn cho thời gian dừng lại, thậm chí, tôi còn quên cả rên.

Bao lâu rồi nhỉ, hấn đã mệt, và phủ lên người tôi.

“Đi rửa đi. Hấn nói”.

Tôi mặc quần áo, bê chậu vào nhà vệ sinh. Đây là lần đầu tiên, tôi đi vào nhà vệ sinh lúc nửa đêm, ở trong nhà vệ sinh công cộng, tôi dùng nước lạnh rửa, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng đỏ.

Không có đèn, nhà vệ sinh tối tăm, tôi lấy một chậu nước, nghe thấy tiếng nước nhỏ xuống tí tách, tôi nhìn thấy trong chậu bắn lên vài giọt nước như là hoa.

Là nước mắt của tôi.

Nước mắt của tôi đang rơi xuống chậu.

Tôi rửa mặt, rồi lại quay về phòng.

Mã Tiểu Vĩ đã mệt nên ngủ rồi, tôi chẳng còn chỗ mà ngủ. Chỉ có một cái giường, tôi đành tìm mấy tờ báo, sau đó phủ xuống đất, nền đất lạnh và ẩm ướt, nhưng cuối cùng đã được ở bên hắn.

Nghĩ như vậy, tôi lại thấy ảm áp.

Tôi nghĩ, tôi là loại con gái gì vậy, muốn trải qua những thứ cuộc đời tôi chưa từng làm, những thứ đó đã kích thích thần kinh tôi tột độ. Từ khi bắt đầu nghe rock, sau đó cố chấp yêu Sở Giang Nam, rồi lại yêu Sách Nhan, đến cuối cùng tôi bỗng sau lần gặp hắn đầu tiên đã chạy tới Vũ Hán, cuối cùng tôi là loại người gì?

Tôi thậm chí thấy sợ mình. Điều làm tôi sợ hơn là, hắn chẳng thèm hỏi tên tôi, ngay cả khi hắn và tôi hôn nhau, làm tình với nhau, hắn cũng chẳng hỏi tên tôi.

Hắn chẳng thèm hỏi tên tôi.

Đúng là bi thảm.

Tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, vàng trắng đã khuất, bầu trời tối dần, gió thốc ra từ chiếc quạt rất nóng, ngày mai, ngày mai phải đi tìm một khách sạn tử tế. Vĩ tôi có thể, vẫn còn năm vạn tệ, tôi định sẽ tiêu sạch, mua cho Mã Tiểu Vĩ vài bộ quần áo tử tế, và cho cả tôi nữa, sau đó thuê phòng khách sạn xịn nhất ở Vũ Hán, sau đó là đặt vé máy bay chiều mai về Bắc Kinh, rồi cuối cùng chia tay Sách Nhan.

Đây là kế hoạch của tôi, tôi nghĩ mãi nghĩ mãi rồi ngủ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau, tôi dậy rất sớm, thấy Tiểu Vĩ vẫn đang ngủ, tướng hắn ngủ chẳng đẹp đẽ gì cho lắm, chẳng đẹp bằng cái tướng lưu manh của hắn, hàng lông mi của hắn thật dài, tôi đang gắng đếm số lông mi của hắn, thấy mình dở hơi chưa từng thấy.

Hắn tỉnh dậy và nhìn thấy tôi:

“Em dậy rồi à?”.

Tôi xoay người đi lấy nước cho hắn, hắn gọi theo:

“Này, em tên gì?”.

Tôi quay đầu lại và cười:

“Khả Liên, em tên Khả Liên”.

“Tên hay quá!”. Hắn cúi đầu xuống và hỏi thêm một câu: “Anh gọi em là Khả Liên nhé!”.

“Vâng”.

Tôi đi lấy nước cho hắn, lúc về, hắn gọi nhầm tên tôi, tôi lại cười:

“Là Khả Liên!”

“Ừ, Khả Liên!”.

Chúng tôi lại nắm tay nhau đi ăn sáng, lần này ăn bánh mì kẹp thịt, đậu phụ thối và viên ngó sen bọc thịt, hắn hỏi:

“Có thích ăn đậu phụ thối không?”.

Tôi gật gật, thực ra chẳng thích ăn tẹo nào.

Hắn nói:

“Con gái xinh là phải thích ăn đậu phụ thối”.

Hắn lại nói:

“Quần áo của em chẳng ra sao, nhìn nam tính quá, em phải mặc đồ hãng Phòng Thiếu Nữ và Nguyên Tố Tự Nhiên, bạn gái cũ của anh thích hai hãng này”.

“Được thôi”. Tôi nói: “Em sẽ đi mua”.

Tôi chẳng thích Phòng Thiếu Nữ, cũng không thích Nguyên Tố Tự Nhiên, nhưng hẳn thích, thế thì làm theo ý hẳn thôi.

Ăn xong, hẳn nói:

“Anh bạn, em tự đi lượn nhé. Ở chỗ Hán Khẩu, có Vương Phủ Tĩnh với bách hóa Đại Dương cũng được đấy, nhưng đồ hơi đắt, em đi ra mấy shop nhỏ ở phố đi bộ cũng được. Anh không đi với em được, anh bạn đi bàn chuyện biểu diễn, được không?”.

“Được thôi. Sau đó thì sao?”.

“Sau đó mình cùng đi ăn trưa rồi em về Bắc Kinh”.

“Sau đó nữa?”. Tôi hỏi hẳn.

Hắn bỗng cười lớn:

“Cô bé ngốc, anh thấy hình như anh hơi yêu em rồi, em hơi ngốc đó, sau đó nữa thì em lại đến Vũ Hán đi, em xem, chúng ta sẽ có lần sau, vì trước nay chưa có ai ở lại qua đêm nhà anh, em là người đầu tiên, em không chê chuyện anh chỉ có một cái giường đơn, chưa có ai từng ngủ dưới đất vì anh cả, em là người đầu tiên đó” .

Nước mắt tôi trong khoảnh khắc rơi lã chã.

“Khóc gì mà khóc, sao mà yếu ớt thế, anh đùa em thôi, anh đã từng ngủ với nhiều đàn bà lắm, em đừng có tưởng thật”.

“Em không tưởng thật”.

“Không tưởng thật thì khóc cái gì, đừng có dọa anh, em tưởng anh tốt nghiệp trường Đại học Khiếp sợ à? Đi đi, tự đi chơi nhé, đừng có cho ai gỡ trò sàm sỡ nhé, em nổi bật lắm đấy”.

“Ừ”.

Chờ hẳn đi khỏi, tôi lên taxi, nước mắt vẫn rơi lã chã.

Tôi yêu hẳn mất rồi.

Phải, đơn giản thế thôi, yêu hẳn mất rồi.

Mọi thứ ngày trước là phù phiếm, còn những gì giữa tôi và hẳn mới là hiện thực. Cùng ăn nằm với nhau, hẳn sợ có kẻ sàm sỡ tôi, tôi đi lấy nước rửa mặt cho hẳn, tôi rửa mặt trong cái nhà vệ sinh công cộng bần thủ, bước qua cái hành lang đồ đạc vung vãi, tôi cảm thấy thân thiết quá, tại sao tôi lại phải sống cái cuộc sống khép kín xa hoa trước đây chứ? Không, tôi chẳng thích.

Gió thổi qua tóc tôi, tôi lại đi qua sông Trường Giang, đến chơi ở Hán Khẩu.

Trên phố đi bộ, tôi tìm thấy tòa nhà Vương Phủ Tĩnh và bách hóa Đại Dương, đồ chẳng đắt gì sất, kém xa so với Bắc Kinh, nhưng nhìn thấy chữ Vương Phủ Tĩnh ở Vũ Hán bất giác tôi thấy thân quen và cảm động.

Trên đại lộ Lâm Giang, tôi nhìn thấy một khách sạn, bỗng thấy cần cá.

Khách sạn “Bên nhau trăm năm”.

“Bên nhau trăm năm”, cái tên hay nhỉ, lần sau tôi sẽ thuê phòng ở đây.

Tôi mua đồ của hai hãng Phòng Thiếu Nữ và Nguyên Tố Tự Nhiên ở Vương Phủ Tĩnh, mặc quần áo mới mà tôi tự cười mình, tôi đã quen mặc đồ kiểu rock và đồ của các hãng Pháp, Ý, đã bao giờ mặc đồ nữ tính đâu, nhìn buồn cười quá đi.

Nhưng, vì hẳn nói thích nên tôi sẽ mặc.

Tôi lựa vài món đồ cho Mã Tiểu Vĩ, hẳn đẹp trai thế, nếu mặc những thứ đó sẽ càng đẹp trai hơn. Dù đã mua quần áo nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên tôi hưng phấn và kích động thế, khi tôi soi gương, tấm gương như hoá thành Mã Tiểu Vĩ. Tôi nhắn tin cho hẳn:

“Em nhớ anh”.

Hắn trả lời:

“Cô bé ngốc, anh nhớ em hơn”.

Tôi lại nhắn:

“Em yêu anh”.

Hắn trả lời:

“Em đáng yêu quá!”. Hắn chẳng hề nói hắn yêu tôi, chỉ nói tôi đáng yêu.

Lát sau, tôi đang thử quần áo, lại có tin nhắn tới, hắn nói:

“Em làm tình kém quá, phải tập luyện nhiều vào”.

Tôi nói:

“Được thôi, sư phụ ơi, em sẽ học một lớp bồi dưỡng, mỗi tuần đi Vũ Hán một lần được chứ?”.

“Được”. Hắn trả lời.

Tôi soi gương và cười, trong gương là một khuôn mặt hồng như cánh đào, tôi đã có tình yêu, đó là tình yêu, hắn chê tôi cao, chê tôi ăn mặc nam tính, kể ra cũng thú vị thật.

Tôi đang cười, bỗng nhận được điện thoại của Sách Nhan.

“Em ở đâu?”.

Tôi chưa bao giờ rời khỏi Sách Nhan đến hai ngày.

“Có việc gì?”. Giọng tôi vừa lạnh lùng vừa xa cách.

“Tôi lo cho em”.

Tim tôi lại chùng xuống, phải rồi, Sách Nhan yêu tôi, thương tôi, lo cho tôi, chiều chuộng tôi, vậy mà tôi lại chạy đi, chạy đi vì một gã trai kỳ quặc không quen không biết.

“Người ta về Hàng Châu”. Tôi nói dối.

“Thế à, về sớm nhé, tôi nhớ em chết mất”.

Ngày trước, tôi thích nghe Sách Nhan nói “Tôi nhớ em chết mất”, nhưng giờ đây, tôi thấy nổi da gà. Tôi thấy, tôi vẫn thích đàn ông hơn, thích tình yêu với đàn ông, đây là việc bình thường, là tính người, vì trời sinh ra tôi là con gái, con gái sinh ra là để dành cho con trai.

“Ừ, được, Khả Liên sẽ về sớm”. Tôi dập máy thật nhanh, sợ người bán hàng nghe tiếng mà biết được bí mật động trời đó.

Tôi gửi quần áo của Tiểu Vĩ về nhà hắn, gọi điện cho hắn thì hắn nói:

“Anh sợ mai mới về được, em về đi”.

Tôi hơi ảm ức, nhưng hắn bận thật mà.

Vậy thì đi thôi.

Trước khi đi, tôi dọn dẹp lại căn phòng hơn chục mét vuông đó, đây là lần đầu tiên tôi làm việc nhà, nhà tôi có tới ba người giúp việc, tôi chưa bao giờ mó tay làm việc nhà nên lóng ngóng làm vỡ đồ, tay chảy máu, nhưng máu ứa ra làm tôi thấy thích thú, ôi, tôi đang dọn phòng cho chàng trai mà tôi yêu, hay nhỉ.

Sau đó tôi có đọc một bài viết, tình yêu là gì, tình yêu là tự hạ thấp mình.

Cũng đúng.

Trên chuyến bay về Bắc Kinh, tôi cứ nghĩ tới Mã Tiểu Vĩ, nhưng tôi nhận thấy, tôi hơi ngốc thì phải, vì tôi quên mất đáng người của hắn rồi.

Ừ nhỉ, dáng của hấn thế nào nhỉ?

Tôi nghĩ mãi, nghĩ mãi, vừa nghĩ vừa cười, rồi tôi cười phá lên.

Tôi lấy di động ra, nhìn cái ảnh dán bên trên, là hình dáng của Sở Giang Nam. Mã Tiểu Vĩ có giống Sở Giang Nam không? Cũng hơi giống, tuy không hoàn toàn giống, tôi dần xé tan cái ảnh đó đi, tạm biệt Sở Giang Nam nhé.

Tôi quyết định lần sau sẽ dán ảnh Mã Tiểu Vĩ, tôi và Mã Tiểu Vĩ, ảnh hai người đang nghiêng đầu vào nhau.

Nghĩ ngợi mãi, lòng tôi thấy thật ngọt ngào.

Hơn hai tiếng bay mà chớp mắt đã tới nơi. Vũ Hán, Vũ Hán thân yêu ơi, lòng tôi thốt lên, tôi cảm thấy tim tôi đang nở hoa, bông hoa đó vừa xinh đẹp vừa phong tình, đã yêu thì sẽ yêu đến cùng! – Tôi nói với chính mình như thế.

4

Tôi về đến trường đã là mười giờ đêm.

Có người đang chờ tôi.

Là Sách Nhan. Chỉ có thể là cô ấy.

Cô ấy đứng trong bóng tối, hình như đã gầy đi rất nhiều, tiêu tụy đi nhiều lắm.

Tôi bỗng thấy thương cô ấy, phải, Sách Nhan yêu tôi, thích tôi, chiều chuộng tôi, thậm chí còn bấm móng tay cho tôi, mát xa cho tôi, chuyện gì mà tiền có thể làm được cô ấy đều làm hết, chuyện gì tiền không làm được cô ấy cũng làm.

Là tôi sai, tôi đã yêu đàn ông.

Trong bóng đêm, Sách Nhan nói bằng giọng u ám:

“Em đi hai ngày, tôi chẳng làm được gì hết. Lẽ ra tôi phải đi London mở một triển lãm tranh, nhưng mà không đi nổi, cứ bần thần cả người. Em nói dối, bố mẹ em gọi cho tôi, hỏi mình đang làm gì, tôi nói em đi học, vì họ gọi cho em mà em lại tắt máy. Nói đi, em đi đâu về?”.

Tôi biết lời nói dối của mình bị lộ rồi, bại lộ rồi.

Tình yêu vốn vẹn trong hai mươi tư tiếng đồng hồ, một ngày một đêm, tôi đã ở cạnh một thằng đàn ông.

Và hấn thì chuyện quên tên tôi.

Nhưng, tôi yêu hấn, tôi yêu hấn chỉ sau hai mươi tư tiếng đồng hồ. Mà có đến hai mươi tư tiếng không? Chỉ sau một giây tôi đã thích hấn, đúng, là một giây!

Người trên sân khấu, người bên dưới.

Hấn ở trên, tôi ở dưới sân khấu. Ngay khoảnh khắc đó, tôi đã yêu hấn.

Đó là tình yêu của tôi và hấn. Tôi gặp tiếng sét ái tình, tôi nghe thấy sấm sét ở trong lòng, tôi nhìn thấy hai bờ Trường Giang, tôi ở bờ này, hấn ở bờ bên kia.

Sự kích thích và vui sướng khi ở cạnh Mã Tiểu Vĩ là điều mà Sách Nhan không thể cho tôi, đó là sự khác nhau cao như núi, là sự cuồng điên, Tiểu Vĩ chính là một cơn lốc đến với tôi, tình yêu là cơn lốc sao?

Tôi tình nguyện bị hủy hoại.

“Tôi cô đơn lắm”. Sách Nhan nói: “Em về 798 với tôi nhé! Ở bên tôi nhé”.

“Khả Liên mệt”. Tôi lạnh nhạt nói: “Mai được không?”.

“Không được”. Sách Nhan kiên quyết.

“Nhưng người ta rất mệt”.

“Còn tôi thì rất cô đơn”.

Chúng tôi giằng co nhau trong bóng tối, có vài nhóm học sinh đi qua, Sách Nhan dùng tay kéo tôi, muốn kéo tôi lên xe. Tôi chống cự lại, hai người cứ thế giằng co nhau, không ai nói câu nào, một người muốn kéo người kia đi, một người thì cứ muốn đứng lại chỗ cũ.

Cuối cùng, tôi dùng hết sức mình giằng tay Sách Nhan ra:

“Chị làm trò gì thế? Thế này thì quá đáng lắm!”.

“Thế cái gì thì không quá đáng? Phản bội đúng không? Em đi với trai thì em không quá đáng phải không?”.

“Phải phải phải!”. Cũng không biết dùng khí ở đâu ra, tôi hét to.

“Chát!”. Tiếng một cái tát rất mạnh vang lên trong không gian, Sách Nhan đã tát tôi.

Tôi rất bình tĩnh, có mở màn thì cũng phải có hạ màn, chuyện này chẳng chóng thì chày, ngay từ đầu đã không nên yêu nhau, nhưng ai mà hiểu được tại sao hồi đó lại yêu nhau!

“Xin lỗi”. Tôi nói: “Tôi không muốn ở bên chị nữa”.

“Xin lỗi? Xin lỗi bao nhiêu tiền một câu? Cô tưởng cô là ai? Muốn đá thì đá, muốn vứt thì vứt, tôi nói cho cô biết, không có đường lui đâu! Cô là của tôi! Không ai cướp đi được hết!”.

“Tôi không phải của chị!”. Tôi chống lại.

“Phải!”.

Tôi quay người bỏ đi, cô ta càng lằng nhằng, tôi càng thấy buồn nôn. Đàn bà mà lằng nhằng quá thế! Chia tay thì thôi, chứ có gì mà phải níu kéo, đúng là ghét không chịu được! Hồi đầu là tôi sai, tôi muốn bám vào một cọng rơm khô để cứu vớt đời mình, nhưng bây giờ, Sách Nhan cứ dính chặt lấy tôi.

“Đừng đi!”.

Tôi không để vào tai, cứ đi về phía trước.

“Nếu cô dám đi, tôi sẽ chết!”.

Tôi nghĩ, cô ta đã nói chết hàng nghìn lần rồi, có người suốt ngày đòi chết mà có chết lần nào đâu, có người chưa nói lần nào thì lại chết.

Tôi lên tầng, nằm trên giường của mình, trong đầu chỉ có Mã Tiểu Vĩ và Vũ Hán, tôi mơ màng, cảm thấy tôi đang nhớ nhung điên cuồng, tôi không thể tiếp tục với Sách Nhan được nữa, tuyệt đối không.

Tôi sợ Sách Nhan làm phiền nên tắt di động.

Cái gã Mã Tiểu Vĩ này, sao chẳng thêm hỏi tôi đã về tới Bắc Kinh chưa? Hắn không nhớ tôi sao? Ngắn quá, có hai mươi tư giờ đồng hồ, tình yêu thiêu đốt tôi, tôi là người như vậy, đã yêu là lòng như có ngọn lửa cứ cháy mãi, cháy mãi. Cháy vì ai nhỉ, đã từng vì Sở Giang Nam, nhưng Sở Giang Nam không thêm nhận, từng vì Sách Nhan, lòng hai người đều có lửa nên thiêu đốt cả người kia, bây giờ, tôi cháy vì Mã Tiểu Vĩ, dành cho Mã Tiểu Vĩ là đúng nhất. Chỉ có hắn thôi.

Nhạc tin nhắn vang lên.

Tôi bật dậy, tưởng là Mã Tiểu Vĩ.

Nhưng lại là Sách Nhan.

“Em quên rồi sao? Em yêu, đừng tin đàn ông, tôi sẽ yêu em cả đời! Tôi đã từng bị đàn ông làm đau đớn, nên tôi không bao giờ yêu đàn ông nữa, đừng đi vào vết xe đổ của tôi, được không? Tôi không trách em, ai cũng có thể phạm sai lầm, tôi không thể sống thiếu em, em yêu, về đi, về với tôi đi!”.

Tôi nhấn trả lời Sách Nhan:

“Không được nữa rồi!”.

Bốn chữ đó khiến Sách Nhan cáu điên:

“Không được nữa rồi? Cái gì không được? Hồi đầu cô nói thế nào, chẳng phải nói là yêu tôi cả đời sao? Cô nói xa tôi cô không sống nổi còn gì!”.

Thật là trẻ con không chịu được! Tôi cáu tiết, cái con mụ điên này, tự nhiên đi hỏi như thế, hồi đầu mới yêu nhau thì ai chả nói những lời ngọt ngào tình tứ, đầu óc u mê nói cái gì chẳng được, nhưng, nói rồi thì sao?

Tôi tắt luôn máy, xem ra Mã Tiểu Vĩ cũng chẳng thêm để ý tới tôi.

Nhưng tắt máy rồi tôi lại bắt đầu lo cho Sách Nhan.

Rốt cuộc đó là Sách Nhan, là người tình của tôi, là chị tôi.

“Cô không đến với tôi, tôi sẽ chết”. Tin nhắn lại tới.

“Đừng có chết”. Tôi trả lời cô ta.

“Tôi sẽ chết”.

“Đừng chết được không? Chúng ta như thế này là không bình thường, chị Sách Nhan, tôi vẫn thích đàn ông hơn.”

Tôi gọi Sách Nhan là chị.

“Mẹ kiếp! Cô nói cô hận đàn ông, giờ lại yêu đàn ông?”.

Tôi chẳng nói lại được. Phải rồi, tôi từng nói như thế, tôi nói tôi hận đàn ông, thực ra gã đàn ông đó là Sở Giang Nam thôi, tôi chỉ muốn giết hắn, hắn đã chà đạp lên lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của tôi, hắn khiến cho tôi chẳng có chỗ chui, tôi hận đàn ông là vì hận Sở Giang Nam.

Nhưng lúc này, tôi không hận nữa.

Tôi bắt đầu thích đàn ông, thích một gã đàn ông như một tên lưu manh. Tôi không thể cho hắn biết tôi có rất nhiều tiền, cứ cho là nhà khá giả bình thường thôi là được, nếu không động cơ của hắn sẽ không đơn thuần nữa. Mã Tiểu Vĩ khác với Sách Nhan, Sách Nhan là con nhà giàu, không có khái niệm về tiền, còn Mã Tiểu Vĩ lần đầu tiên gặp tôi đã hỏi: “Cô có tiền không? Tôi không có tiền mời con gái ăn đâu”.

“Tôi sắp chết rồi”. Hai giờ sáng, Sách Nhan lại nhắn tin tới.

“Chị làm gì rồi? Chị làm việc gì ngu ngốc thế?”. Tôi gọi điện cho cô ta.

“Tôi đã nuốt một gói kim, một gói, hết một gói. Tôi muốn thử cảm giác kim đâm vào tim, để cho gói kim đâm chết tôi đi, tôi muốn biết tim đau thì đau tới mức nào”.

Tôi cảm thấy đầu mình vang lên một tiếng “ầm”.

Thôi xong!

Xong rồi!

Tôi dậy, run run gọi 120, rồi tôi cũng ý thức được gọi điện cho Sở Giang Nam và Vu Bắc Bắc, may mà gọi được.

Sở Giang Nam lúc đó đang thêm giai điệu ột mẫu tin trên báo.

Vu Bắc Bắc vừa pha một cốc trà Bích Loa Xuân cho anh, anh đang hát cho Bắc Bắc nghe.

Điện thoại kêu.

“Là tôi, là tôi!”. Tôi sợ hãi hét lên: “Sách Nhan đã nuốt một gói kim, tôi vừa gọi 120, hai người mau tới đi!”.

Bắc Bắc nghe rõ ràng, Khả Liên gọi là “hai người”.

“Được, bọn tôi đi ngay!”.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi gọi cho nhau, lại chính vào lúc hỗn loạn nhất, tôi nghĩ tới Vu Bắc Bắc và Sở Giang Nam, nhớ tới những người bạn thân thiết nhất mà xa xôi nhất ở Bắc Kinh của tôi.

Tôi đang hoảng hốt tới quên cả đường. Tôi đang gặp phải vấn đề khó khăn nhất trong đời.

Sách Nhan đã tự sát, sắp chết, cô ta đã nuốt kim!

Họ gần như tới bệnh viện cùng lúc, tôi nhào tới, nhìn thấy Sách Nhan vẫn đang cười, mặt cô ta trắng bệch, bác sĩ nói:

“Không có cách nào khác, phẫu thuật sẽ để lại vết thương, kim đã nuốt vào rồi sẽ được thải ra ngoài từng cây một, mỗi ngày phải ăn nhiều chất xơ, như rau họ, rau cần”.

Sách Nhan cười:

“Khả Liên à, em có đau lòng không?”.

Nước mắt của tôi rơi từng giọt rất lớn trên áo. Tôi đau đớn, phải, tôi đau, người đàn bà này đã từng má ập môi kề với tôi, sao tôi lại không đau? Sao lại không?

Tôi nắm tay Sách Nhan:

“Sao chị ngốc thế!”.

Sách Nhan quay nghiêng mặt đi:

“Em đau lòng là được rồi, cuối cùng em cũng thương tôi, em cuối cùng cũng thương tôi rồi”.

Vu Bắc Bắc và Sở Giang Nam đứng bên thềm ở một bên, chuyện này biết giúp thế nào. Cuối cùng phải nói gì, nói ai? Lâu lắm rồi không gặp nhau. Bắc Bắc nhận ra Khả Liên xinh hơn trước nhiều, không còn là một cô gái để mặt mộc nữa mà gương mặt phẳng phất ánh hồng, có lẽ mọi cô gái đang yêu đều thay đổi như thế?

Họ ở bên cạnh Sách Nhan cả đêm.

Sách Nhan đau đớn đến mức mồ hôi ra ướt hết cả áo cả chăn, nuốt cả một gói kim cơ mà.

Bác sĩ nói, nếu thuận lợi thì hơn chục ngày là sẽ thải ra hết, còn nếu không thì mấy tháng cũng không ra hết.

Thử nghĩ mà xem, từng ấy cây kim sẽ đâm vào dạ dày, sau đó đâm thủng dạ dày, rồi lại đâm vào ruột non, đâm lung tung khắp nơi. Không phải một cây, mà là một gói, cả một gói kim.

“Có Khả Liên đây”. Tôi nói: “Sách Nhan yên tâm, Khả Liên sẽ ở đây, bên cạnh Sách Nhan”.

Hai người nắm tay nhau, tôi nhìn người phụ nữ trước mặt mình, cảm thấy vừa gần vừa xa. Cách làm này chỉ khiến tôi đau đớn thôi, nhưng không giữ được trái tim tôi. Vì tim tôi đã ở Vũ Hán rồi, ở trong căn phòng rộng mười sáu mét vuông và không có nhà vệ sinh, ở trên người gã đàn ông tên là Mã Tiểu Vĩ kia. Gã đàn ông đó nói, chưa từng có ai ngủ lại trong phòng với hắn, tôi là người duy nhất.

Tôi là người duy nhất, ngủ trên nền nhà bằng xi măng.

Sách Nhan vẫn đau đớn, đau tới mức cơ thể cong cả lên, tôi nhìn thấy người con gái xinh đẹp tuyệt trần lúc này giống như một con cừu non đáng thương. Tôi nói khẽ:

“Tha thứ cho Khả Liên, do Khả Liên sai, do Khả Liên sai...”.

Trời sáng, Sách Nhan uống vài viên thuốc an thần rồi ngủ thiếp đi. Tôi đến bên cửa sổ và thấy mặt trời đang lên, nhìn chiếc váy Phòng Thiệu Nữ đang mặc, tôi biết, mọi thứ càng ngày càng sai. Giống như bỗng nhiên tôi mặc bộ đồ nữ tính này, chỉ để lấy lòng một gã đàn ông. Vậy, đã sai thì cho sai luôn. Đó là tính cách của tôi, tôi không có cách nào khác, cũng không thể trốn tránh được.

Tôi thở dài một tiếng, rút một liều thuốc.

Tôi hít mạnh một hơi, thấy dạ dày đau quặn lên.

Tôi phải đau cùng với Sách Nhan, cùng sai thì sẽ cùng đau với nhau.

8. Chương 8

Vu Bắc Bắc: Nốt ruồi son

Những người những việc bạn đã trải qua, người bạn đã từng yêu và từng thương của thuở thanh xuân rồi sẽ trở thành nốt ruồi son trong cuộc đời bạn.

1

Tôi và Sở Giang Nam nhận được điện thoại của Khả Liên lúc hai giờ sáng.

“Là Khả Liên”. Sở Giang Nam nói: “Sao cô ấy lại gọi cho anh nhỉ”.

“Nghe đi!”. Tôi nói: “Chắc có chuyện gì rồi”.

Vì từ trước tới nay nó không hề gọi cho anh, càng không gọi cho tôi, nó hận cả tôi và Sở Giang Nam, tôi biết rõ điều đó. Nhưng khi nó gọi điện tới, tôi lại có một cảm giác ấm áp, chắc chắn nó đang tuyệt vọng, chắc là do nó không tìm thấy ai thân thiết nữa.

Đêm đó, tôi đã nhìn thấy sự hoang mang và vô vọng của nó, đúng, chuyện như thế này làm sao mà nói cho người nhà được, nó sà vào lòng của Sách Nhan, ôm chị ta mà khóc.

Haizz, tình duyên là gì chứ?

Ai mà ngờ lương duyên lại là ác duyên.

Ngày hôm sau, Sở Giang Nam gọi cho tôi:

“Anh tới bệnh viện trước, em tan học thì đến nhé!”.

Tôi nói:

“Vâng, anh mua chút đồ ăn nhé, chắc Khả Liên đói cả đêm rồi, em nghỉ cần người trông thay cho nó một lúc”.

Tôi nghĩ, tôi hiểu nó, Khả Liên bây giờ đang khó xử lắm, tuy không thèm nhìn tôi, ánh mắt nó vẫn đầy thù hận, nhưng mà tôi vẫn thương nó vô cùng.

Tan học, tôi chạy ngay tới bệnh viện. Khi tôi vừa xuống thang máy, tôi bỗng nhìn thấy một chuyện đau lòng.

Sở Giang Nam đang ôm Khả Liên.

Không sai, anh đang ôm nó!

Khả Liên gục trên vai anh mà khóc, tôi đứng sững người nhìn.

Thế này là thế nào? Chuyện này là thế nào? Lẽ nào đàn ông là thế, bắt cả hai tay? Lẽ nào những lời âu yếm Sở Giang Nam nói với tôi chỉ là giả dối? Lẽ nào anh cũng tiếc nuối vì đã từ chối Khả Liên? Lẽ nào là như thế?

Tôi lại lên thang máy, lòng tôi như có muôn vàn mũi kim châm vào, tôi nhắn tin cho Sở Giang Nam:

“Chiều có tiết học, em không đến nữa”.

“Cũng được”. Anh trả lời.

Anh lại còn nói là “cũng được” nữa chứ! Vì tôi đang tạo điều kiện cho anh và Khả Liên mà! Ôm Khả Liên thì chắc thích lắm! Chắc là thích hơn ôm tôi nhiều nhỉ!

Tôi thì gầy gò và chẳng sexy gì cả, mỗi lần tôi đứng trước Khả Liên, tôi đều cảm thấy tự ti, Khả Liên như một nàng công chúa muốn gì được nấy, còn tôi chỉ là cô bé Lọ Lem thôi.

Bây giờ, anh đang ôm nó.

Nó đang ở trong lòng anh, đang khóc âm ứ.

Tôi là gì? Tôi là cái gì? Tại sao đàn ông lại thế? Bắt cả hai tay? Tại sao? Tôi vừa phẫn nộ, vừa đau đớn, vừa tuyệt vọng.

Tôi cứ thế đi lung tung trên đường, chẳng biết đang đi tới đâu.

Điện thoại kêu.

Không nghe, có xin lỗi cũng không nghe.

Không nghe, nhất quyết không nghe!

Điện thoại kêu không ngớt, tôi nhìn, ồ, hóa ra là Bí Ngô.

“Sao thế?”. Tôi hỏi không mấy thiện cảm.

“Khoai tây, sao lại cáu kỉnh thế? Em rể trên em à? Đừng có xả lên người anh trai đấy, hôm nay là sinh nhật anh, có thời gian không? Qua chúc thọ anh nhá”.

“Có đấy”.

“Hay quá, tớ qua đón ấy đây, đang ở đâu thế?”.

“Phố Trường An”.

“Một mình đi đến phố Trường An làm gì? Phố Trường An lại không có vẻ gì là tiểu tư sản, chờ tớ ở cổng công viên Trung Sơn nhé, tớ đón, rồi mình đi ăn bào ngư”.

“Không ăn bào ngư đâu, địa chủ mới ăn bào ngư, ấy nói chuyện cứ như địa chủ ấy”.

“Ừ ừ, ấy thích ăn gì thì ăn nấy, còn có một nhóm bạn đại học của tớ nữa, chờ tớ nhá, đừng có chạy lung tung”.

Sau khi Bí Ngô đánh xe qua đón tôi, việc đầu tiên tôi làm là tắt di động, cho chết nhá Giang Nam, cứ ở đó mà ôm Khả Liên đi, muốn ôm ấp đứa nào thì ôm!

“Sao thế?”. Bí Ngô hỏi: “Sao lại giống cô vợ bé nhỏ bị ức hiếp thế? Ai làm ấy giận đó? Để tớ đánh ột trận”.

“Thôi thôi, đừng có thêm dầu vào lửa, đi đâu ăn sinh nhật đấy?”.

“Một khu nhà nghệ thuật dưới chân Trường Thành, kool lắm nhé, cái hội Hồng Hoảng hay đi đâu chơi nhỉ?”.

“Hồng Hoảng là ai?”.

“Sao ấy cứ như người trên trời rơi xuống thế, ai trên trái đất chẳng biết, vợ cũ của Trần Khải Ca đấy, cái bà mà rồi việc nhất ấy, tớ hơi bị khoái bà ta, vì bà ta rất oách”.

“Chết vì gái đẹp”.

Tôi vừa nói xong, Bí Ngô bật cười khanh khách. Cậu ta nói:

“Ấy đừng có nói với ai mình là bạn thời thơ ấu nhé, người ta cười cho thói mũi, nhưng mà Hồng Hoảng chẳng xinh bằng ấy đâu”.

“Thế à?”. Tôi ngây thơ hỏi. Cậu ta lại trả lời:

“Cậu chẳng xinh bằng Hồng Hoảng đâu”.

Sau khi tới khu nhà mà Bí Ngô nói, bắt chước cách nói như vậy, họ lại cười phá lên, tôi biết, tôi lại bị cậu ta trên rồi.

Căn phòng đó được bày biện rất nghệ thuật, ở đâu cũng tràn ngập hoa hồng, tôi nói:

“Ấy có xót tiền không thế, đàn ông gì mà mua lắm hoa thế!”.

Bí Ngô quay lại nói:

“Mua cho ấy mà, ấy không thích màn này sao?”.

Tôi nói:

“Thôi được rồi, được rồi, đừng có làm người ta xót rưng rưng, tớ thích gì đâu, từ bé đã ghét hoa rồi, thấy hoa hoét giả tạo lắm, thà tớ làm một ngọn cỏ dại còn hơn”.

Có người mở Champagne, người bật bia, còn có ban nhạc tới biểu diễn, tôi nói: “Có tiền sướng thế, muốn lãng mạn thế nào cũng xong, lại nhớ tới sinh nhật của mình, một mình ngồi chén mì tôm, thật là đáng thương”.

Ai cũng có quà cho Bí Ngô, đúng là trò chơi của người giàu, món nào cũng không dưới nghìn tệ. Tôi nói với Bí Ngô:

“Một, tớ không biết sinh nhật ấy, hai là, dù có biết, tớ cũng không mua nổi những món đắt như vậy đâu”.

Cậu ta cười:

“Thực ra món quà của ấy là quan trọng nhất đấy, ấy tới đây là món quà lớn nhất cho tớ, ấy còn nhớ những gì ấy nói hồi bé không?”.

“Tớ nói gì? Chắc tớ không nói rằng lớn lên tớ sẽ lấy ấy đâu nhỉ, nếu có chắc hồi ấy mắt tớ bị mù rồi”.

“Không không, nhưng ấy nói, ấy sẽ tặng tớ món quà quý nhất”.

“Nhưng tớ không biết món quà quý nhất là gì”.

“Có thể hôn tớ không?”.

Tôi lặng người đi.

Mọi người xung quanh bắt đầu hò reo:

“Hôn đi, hôn đi!”.

Mặt tôi đỏ bừng lên, thật quá đáng quá.

“Đừng sợ, tớ không bắt ấy hôn môi đâu, hôn trán được không? Hôm nay tớ chính thức thu nạp ấy làm em gái, giờ là lúc làm lễ kết nghĩa rồi, được không?”.

“Phải đấy!”. Mọi người lại hò reo.

“Được thôi! Hôn thì hôn!”. Tôi nghĩ tới việc Sở Giang Nam đã làm với Khả Liên, hôn trán thì có là gì, hôn nữa, lại là kết nghĩa anh em, em gái hôn anh trai thì có gì là bất thường chứ? “Mang rượu tới đây!”.

Bí Ngô cười:

“Phải rượu à, cần rượu để lấy dũng khí hả?”.

Tôi rót một ly Chivas to, uống một hơi, rồi chỉ tay vào Bí Ngô và nói:

“Nhà người, lại đây, cho ta hôn một cái!”.

Chắc tôi làm cũng chẳng được hoành tráng như tôi nói, nhưng cũng phải làm trò tỵ.

Cậu ta ngoan ngoãn lại gần.

Tôi hôn lên trán cậu ta, ánh đèn flash lóe sáng, lại còn có cả quay phim, nhưng tôi nào có để ý, dẫu sao cũng chỉ là trêu đùa thôi, mọi người ở đó đều gào lên thích thú, bữa tiệc bắt đầu, đám bạn nhí nhố của cậu ta bắt đầu nhảy múa, tôi bị Bí Ngô kéo vào nhảy.

“Thế là tớ bị ấy sàm sỡ rồi, ấy phải chịu trách nhiệm với tớ đấy nhé”.

“Ồ”. Tôi hơi say: “Sau này tớ sẽ chịu trách nhiệm với ấy, nếu như sau này có đứa con gái nào muốn chiếm ấy, hoặc muốn cưới ấy, nhớ nói với tớ, tớ sẽ cho chúng một trận”.

Tôi say quá rồi, vừa uống vừa muốn khóc, Sở Giang Nam ơi, anh dám ôm Khả Liên, thì em cũng dám hôn Bí Ngô thôi!?

Chúng tôi chơi bởi đến nửa đêm mới tàn cuộc, Bí Ngô dìu tôi vào xe, tôi còn hát:

Anh đón gió và hát

Nước sương đọng trên tóc

Kết thành muôn vằn nỗi buồn trong veo

Đây là lần đầu tiên em mê muội...

Tôi đón gió, tôi hát, tôi uống nhiều quá rồi, say khướt trong chiếc Jeep của Bí Ngô. Tôi vừa hát lại còn hoa chân múa tay, cảm giác lúc say cũng hay ho thật.

Khi xe chạy tới phố Trường An, tôi khóc.

Phố Trường An ơi, Trường An của tôi, Trường An của tôi và Sở Giang Nam, Trường An của tình yêu!

Sau này, khi tôi rời khỏi Bắc Kinh, mỗi lần tôi vô tình nhìn thấy ba chữ “phố Trường An”, mặt tôi lại thấm đẫm nước mắt. Đó là con phố Trường An của thuở thanh xuân của tôi, là con phố mãi mãi không già của tôi.

Tôi đòi xuống xe giữa đường.

Uống quá nhiều, tôi nôn, như nôn cả mặt. Bí Ngô ôm lấy tôi từ phía sau, nếu không tôi không đứng vững nữa.

Vừa ôm tôi, Bí Ngô vừa nói:

“Đây là lần đầu tiên tớ ôm con gái, ấy cũng nặng phết nhỉ”.

Nào tôi còn để ý tới cậu ta, tôi lại nôn lần nữa, nôn hết lên người cậu ta, cậu ta nói:

“Được đấy, cậu còn đóng dấu lên người tớ nữa, về mà giặt quần áo đền tớ nha”.

Tôi vừa đi vừa nôn, phải dừng xe tới năm, sáu lần, Bí Ngô đưa tôi về cái ổ chó của cậu ta, tôi toàn gọi đây là cái ổ chó, rất xa xỉ nhưng cũng rất lộn xộn, nhìn là thấy không có bàn tay con gái dọn dẹp. Xa xỉ là vì một tấm ga đã mấy nghìn tệ, nói theo kiểu của cậu ta, toàn là mua của hãng Dorset đấy, chứ hãng khác là không thêm để mắt tới đâu. Cái sự khoe khoang của người có tiền làm tôi ghét, tôi mắng cậu ta mấy lần:

“Ấy tưởng có mấy đồng tiền ghê mà lên mặt à, sau này mà còn nhắc tới Lufthansa với Dorset tớ đánh cho đấy”.

“Phải đó”. Thái độ cậu ta hết sức khiêm tốn: “Có vài đồng tiền ghê có đáng gì đâu! Sau này, ấy giúp tớ tiêu bớt tiền cho đỡ khổ nhé”.

“Tớ không giúp”. Tôi nói: “Tớ không phải là Lôi Phong”.

“Tiêu tiền mà cũng không biết à?”.

“Còn phải xem là tiêu tiền của ai chứ, tiêu tiền của người yêu mình còn được, ngoài người đó ra, tớ chẳng tiêu tiền của thằng con trai nào khác, đây là vấn đề của tự trọng”.

“Đúng là tự trọng, những cô gái quanh tớ quá vật chất, chẳng có ai giống cậu, Vu Bắc Bắc ơi là Vu Bắc Bắc, cậu vẫn khác người y như ngày bé”.

“Tớ khác người đấy!”.

“Tớ thích người khác người!”.

“Đi, đi ra chỗ khác chơi!”.

Câu mà tôi và Bí Ngô nói nhiều nhất là: “Đi, đi ra chỗ khác chơi”. Tôi chẳng quan tâm cậu ta có tiền hay không, tiền cũng là tiền của cậu ta, chẳng liên quan gì tới tôi. Sở Giang Nam có tiền, tôi mới có thể giấu võ giương oai, đàn ông khác có tiền, liên quan gì tới tôi.

Nhưng tối nay, tôi uống nhiều quá.

Tôi uống quá nhiều, nên không còn nhận ra đông tây nam bắc nữa. Tôi cũng không nhận ra cả cửa nhà vệ sinh, nôn hết cả mặt ra ngoài, rồi khóc hu hu.

Bí Ngô luôn ngồi bên cạnh và vỗ lưng cho tôi:

“Vu Bắc Bắc ơi, sao lại buồn thế? Nói cho anh trai đi”.

Tôi sà vào lòng cậu ta, và càng khóc to hơn.

Cậu ta giống như một người anh lớn, vỗ về tôi, ôm lấy tôi, rồi đặt tôi lên giường và đắp chăn cho tôi. Cậu ta nhìn tôi, và khẽ thở một hơi dài.

Tôi ngủ thiếp đi, còn mơ thấy mình cãi nhau với Sở Giang Nam. Tôi nói, sao anh lại ôm Khả Liên? Anh đã nói, trong những người con gái trên thế gian, anh chỉ ôm mình em thôi mà? Anh đã nói, nếu anh ôm người con gái khác thì anh là con chó mà?

Tôi nghĩ, tôi muốn trả thù anh nên mới làm thế với Bí Ngô.

Tôi phải làm anh điên lên.

Trời sáng, tôi thấy Bí Ngô đã làm xong bữa sáng, là sandwich, trứng rán, sữa, cậu ấy giống như một người đàn ông của gia đình.

“Hôm qua ấy nôn kinh quá, nào, ăn gì đi! Nhìn ấy kìa, nhìn khổ thân quá, chắc lại cãi nhau với Sở Giang Nam phải không, giận nhau chứ gì? Hôm qua là một cơ hội rõ tốt, tớ có thể nhân lúc ấy say mà hôn ấy, nhưng mà lại không dám, ôi, tớ rõ là quân tử, nếu làm việc nhân lúc người ta thất thế thì tớ chẳng làm, tớ phải chờ đến một ngày ấy...”.

“Chẳng có ngày đó đâu”. Miệng lưỡi đã trở về với tôi, tôi lại kiêu ngạo nói “Đừng có mơ!”.

“Đừng có cứng mồm! Ấy với tớ hứa hôn trong bụng mẹ đấy nhá”.

“Xi!”.

Cậu ta cười ha ha và phết bơ cho tôi:

“Xem Sở Giang Nam nhà ấy nuôi ấy thế nào này! Thế này mà gọi là yêu à? Nhìn rõ là gầy gò, cứ như là nạn dân của Somalia ấy”.

Cậu ta đã nói như vậy, tim tôi đau nhói, suýt nữa lại khóc. Cái tình yêu đầy sóng gió của tôi, đã phải trải qua bao chông gai xa cách, cuối cùng thì thế nào đây? Ôi!

“Tớ đi đây”. Tôi nói: “Còn phải đi học nữa”.

“Tớ đưa đi nhé”.

“Thôi, tớ quen chen chúc trên xe bus với tàu điện rồi, không quen ngồi xe riêng. Ấy để cho tớ sống tự do đi, cảm ơn ấy hôm qua chưa làm gì tớ, Bí Ngô à, rồi ấy sẽ tìm thấy tình yêu của mình”.

“Tình yêu của tớ là ấy”.

“Thôi thôi, mới sáng ra đừng có nhầm nhọt, tớ đi đây”.

Ra khỏi đó, tôi liền mở điện thoại. Tin nhắn ập tới, toàn là của Sở Giang Nam.

“Em muốn làm anh lo chết phải không? Em đi đâu rồi?”.

“Em đi đâu thế?”.

“Tại sao em lại mất tích thế? Tìm anh đau lắm, đau lắm!”.

“Em đừng có chạy lung tung nhé, em không biết đường mà”.

...

Trái tim tôi lại mềm nhũn, tôi trả lời anh bằng một câu: “Em khỏe”.

Anh gọi lại ngay lập tức cho tôi, tiếng chuông này là anh đặt cho tôi: “Anh chỉ yêu em, chỉ yêu em, yêu em, yêu em, yêu chết thôi!”.

Mỗi lần anh gọi tới, những người xung quanh tôi lại cười ha hả, tôi cũng đỏ mặt cười theo, “yêu em, yêu em, yêu chết thôi”, thật là, quá phô trương, chẳng ý tứ gì cả! Nhưng lần này, tôi không cười nổi.

“Sao?”. Tôi bình tĩnh nói: “Có việc gì?”.

“Em đi đâu vậy?”.

“Đến chỗ Bí Ngô”.

“Em đến chỗ Bí Ngô? Em làm anh lo đến chết, anh tìm em suốt đêm, tưởng em bị làm sao!”.

“Anh còn biết lo cho tôi à? Anh đi mà ôm ấp hôn hít Khả Liên ấy! Đừng có tưởng là con gái trên thế giới này đều là đồ ngu! Nói cho anh biết nhé, Sở Giang Nam, tôi ghét nhất cái thể loại bắt cả hai tay, tôi đã biết anh thích Khả Liên từ lâu rồi, nó lẳng lơ hơn tôi, giỏi hơn tôi, xinh hơn tôi, tôi có là cái gì đâu?”.

“Không phải đâu, không phải! Tôi qua Khả Liên cãi nhau với Sách Nhan rất nghiêm trọng, Sách Nhan nói muốn chết nữa, nếu không có Khả Liên bên cạnh thì không sống được nữa nên Khả Liên mới điên cuồng chạy ào ra ngoài, cuối cùng va phải anh. Anh nghĩ, Khả Liên lúc đó đang rất điên dại, ai nhìn thấy lúc ấy cũng sẽ ôm cô ấy thôi, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra!”.

“Tôi không quan tâm!”.

“Thôi mà, thôi mà! Đừng ghen nữa, cứ như là đã ăn cả hũ giấm[1] ấy! Nếu mà thích Khả Liên, thì anh đang làm gì đây? Em cũng biết những gì cô ấy đã làm mà, cô ấy và Sách Nhan yêu đồng tính, anh sao yêu cô ấy được! Em ngốc ă, toàn làm anh lo lắng thôi, anh vừa yêu vừa ghét em ấy. Đừng giận nữa, cả đêm qua anh không ngủ, mắt anh đỏ lừ rồi này. Không thấy anh đáng thương à? Anh tìm em suốt đêm đó, em lại còn chạy đến với Bí Ngô, em bảo anh phải nghĩ sao đây?”.

[1] Người Trung Quốc ví ghen với ăn giấm.

“Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi không quan tâm”.

“Anh xin em, đừng cãi nhau nữa, từ hôm qua đến giờ anh còn chưa ăn gì đâu, mua cho anh bát mì bò được không?”.

“Em còn phải đi học”. Giọng tôi đã mềm hơn. Ôi, đúng là oan gia!

Tôi mua túi bánh bao và mì bò, bắt taxi về cái tổ chim của chúng tôi ở dưới đất, vừa trông thấy anh, tim tôi bỗng đau thắt.

Anh không ngủ cả đêm, mặt sạm đi, râu cũng mọc lia chia, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đã cũ đến mức ố vàng và đang tự giặt quần bò.

“Sở Giang Nam...”. Tôi gọi khẽ.

“Đây, anh giặt xong thì ăn”.

Tôi ôm lấy anh từ phía sau, nước mắt lại đầm đìa. Anh đã phải chịu nhiều áp lực quá, anh rất giỏi, nhưng mãi chưa có tiếng tăm gì, một bài hát bán chẳng được mấy trăm tệ, anh đã từ bỏ quá nhiều thứ vì âm nhạc, chính nghĩa, lương thiện, bao dung, còn tôi lại giả trò trẻ con, cãi nhau với anh, nếu như Khả Liên va vào tôi thì tôi cũng sẽ ôm lấy nó thôi mà.

“Đừng khóc nữa, ngốc, là anh sai rồi”.

“Là em sai”.

Chúng tôi lại tranh nhau nhận lỗi, cuối cùng hôn nhau thắm thiết, nụ hôn lẫn với nước mắt, xen với mùi hôi trong miệng vào sáng sớm, anh nói:

“Anh chưa đánh răng đâu!”.

“Chẳng cần đánh!”. Tôi nói: “Em thích thế”.

Anh bắt đầu ăn, còn tôi thì giặt quần hộ anh.

Tôi lại trốn học, chỉ cần được ở cạnh Sở Giang Nam thôi, chỉ cần được ở cạnh anh, mỗi giây mỗi phút đều khiến cho tôi hạnh phúc, trốn tiết cũng chẳng có gì to tát.

Ôi, đó là tình yêu của thời thanh xuân!

Sách Nhan xuất viện.

Sau một tháng, chị ta đã thả ra gần hết kim trong người, còn một cây cuối cùng thì đâm quá sâu nên vẫn găm lại trong người.

Bác sĩ nói phải phẫu thuật, nhưng Sách Nhan từ chối, chị ta muốn nó cứ đâm sâu trong cơ thể mình. Chị ta lúc nào cũng thích làm theo ý mình, mặt chị ta trở nên trắng bệch bất thường, người gầy đi đến mức chẳng còn nổi bốn mươi lăm cân. Chúng tôi đón chị ta về nhà, chị ta nhìn căn phòng nhỏ màu xanh và nói:

“Căn phòng này có mùi của Khả Liên, tôi không ở đâu, mà tôi cũng sắp ra nước ngoài rồi, căn phòng này hai người ở đi”.

“Không, không”. Tôi nói: “Bọn em không cần”.

“Đây là căn phòng sáng tác tôi tặng cho Giang Nam, hãy hiểu cho nỗi lòng của tôi, Giang Nam nhất định sẽ nổi tiếng, giọng của cậu rất khá. Tôi nghĩ, tôi chưa từng nghe thấy giọng hát hay thế bao giờ. Quan trọng nhất là cậu có một phong độ thoải mái phi thường, phong độ này không phải nam ca sĩ nào cũng có, tài năng của cậu không kém bất cứ người làm âm nhạc nào, đừng có ở dưới đất nữa, nhìn mặt cậu bùng lắm”.

“Cảm ơn chị!”. Tôi và Giang Nam cùng nói.

Trải qua bao cơn sống chết, Sách Nhan đã muốn ra đi, di cư đến Canada. Bố mẹ chị ta đã chuyển tới đó lâu rồi, chị ta không nỡ rời xa đám chiến hữu ở Trung Quốc, hơn nữa sau đó còn có Khả Liên, chị ta thấy Khả Liên giống như món quà mà Thượng đế ban tặng, nên chỉ muốn ở cạnh Khả Liên mà thôi.

Dù cả thế giới có phủ định, không thừa nhận chị ta, chỉ cần thích là chị ta làm.

Có lý do nào xác đáng hơn việc làm điều mình thích?

Nhân vật nữ Juliet trong bộ phim Lam có hỏi một cô gái điểm trẻ tuổi rằng: Tại sao em lại muốn làm đi?

Câu trả lời của cô ta rất đơn giản: Em thích thế.

Em thích, thế là đủ.

Giống như chị ta thích Khả Liên, tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, yêu vô cùng. Sự sexy, sự chân thành, sự cá tính, sự phóng túng, sự ngang tàng của nó... tất tần tật, chị ta đều thích.

Nhưng giờ đây, Khả Liên không còn thích chị ta nữa, mà đi thích một gã đàn ông tên Mã Tiểu Vĩ, chị ta níu kéo đến chết cũng không nổi, chị ta đã nhận ra, Khả Liên đã điên rồi, đã trúng phải bùa mê rồi, chị ta vẫn giữ lại cây kim cuối cùng trong người mình, đâm chính mình, cây kim đó chính là Khả Liên.

Sách Nhan nói: “Em có biết không, sau khi đã trải qua tất cả sóng gió, rồi em mới nhận ra, trên thế giới này, quả thực có một người đang chờ đợi em, sau khi yêu rất nhiều người rồi em mới nhận ra, mọi tình yêu trên đời này đều là giả tạo cả, chỉ có một người mới yêu mình thật lòng, cảm giác của chị với Khả Liên chính là cảm giác đó, nhưng Khả Liên không cần chị nữa, không cần chị nữa...”.

Tôi và Giang Nam im lặng.

Nhận chìa khóa xong, chúng tôi gọi cho Khả Liên, hẹn nó ra ngoài.

Đây là lần tiếp xúc đầu tiên của tôi và Khả Liên từ sau khi đến Bắc Kinh. Đã từng là bạn thân của nhau, ngày nào cũng ở cạnh nhau, tôi còn nhớ tôi ở bên khi nó khóc, còn nhớ, nó hay bất ngờ xuất hiện làm cho tôi giật mình chơi, còn nhớ việc chúng tôi cùng nhau đi tìm Giang Nam, nhớ từng chi tiết giữa chúng tôi. Rất nhiều việc đã khắc ghi trong tâm can mà tôi không thể quên được, không thể quên, tôi nghĩ, chúng tôi giống nhau lắm, giống ở cái tính ngựa non háu đá, nhưng cũng nhạy cảm và yếu đuối, trọng tình cảm, nên khi nhìn thấy nó, tôi cảm thấy rất đau lòng.

Nó gầy đi nhiều.

Nó không nhìn tôi.

Nó đang hận tôi.

Đúng, nó đang rất hận. Vì nó nghĩ tôi cướp Sở Giang Nam của nó, nhưng nó nên biết, tình yêu không phải cướp mà được, tình yêu thuộc về ai thì sẽ là của người đó.

Những ký ức thuở xưa ơi, chúng tôi ngày xưa đều ngây thơ quá, giống như hai vì sao xanh trên bầu trời đêm, vì hiểu nhau mà ở cạnh nhau, rồi lại vì hiểu lầm mà xa nhau.

Nhưng, Khả Liên ạ, cuối cùng mày vẫn là nỗi đau trong tim tao.

Tôi im lặng nhìn nó, tôi đã chọn một quán rượu ở Hậu Hải. Sau đó Sở Giang Nam lấy ra chiếc chìa khóa mà Sách Nhan đưa cho chúng tôi.

“Chị ấy sắp đi rồi, di cư tới Canada”. Sở Giang Nam nói.

Khả Liên im lặng.

“Chị ấy sắp đi rồi”. Tôi nói lại lần nữa.

Khả Liên cúi đầu xuống, rồi lại ngẩng lên, trong chớp mắt, mặt nó toát nước:

“Tôi có lỗi với cô ấy”.

“Trong người chị ấy vẫn còn một cây kim”. Sở Giang Nam nói.

Sắc mặt của Khả Liên biến đổi rất nhanh:

“Trong tim tôi cũng có một cây kim, một cây kim vô hình, còn đau đớn hơn của cô ta. Tôi nghĩ, hai người hiểu điều đó nhất”.

Khi Khả Liên hét lên, mặt nó méo đi, tôi nhìn nó, lòng tôi tràn ngập nỗi đau. Nó đã không thể quên chuyện đó, thực ra mục đích chúng tôi gặp nó chỉ là muốn nó cùng đi tiễn Sách Nhan.

“Không đi đâu”. Nó nói: “Tôi không muốn gặp cô ta nữa, người cũ không nên gặp lại nhau”.

“Nhưng lần này Sách Nhan đi thì sẽ không quay lại nữa, cả đời này chắc cũng không gặp được nữa!”.

“Thì chẳng nào cũng không gặp, tôi sẽ đi Vũ Hán, không gặp hai người nữa đâu. Cảm ơn lòng tốt của cả hai, nhưng đến đây thôi nhé. Còn nữa, tiện thì nói thêm, không những không muốn đi gặp cô ta, tôi còn không muốn gặp lại cả hai người nữa, tốt nhất, cả đời này đừng gặp lại nhau nữa”.

Nói xong, nó xách ba lô lên vai và bỏ đi. Tôi và Sở Giang Nam nhìn nhau, thất vọng vô cùng, ảm ức vô cùng.

Khả Liên ơi, bao giờ chúng ta mới lại được như ngày xưa?

Giang Nam như hiểu được tâm sự của tôi:

“Bắc Bắc, có một số việc, có một số người, qua rồi thì sẽ trôi đi mãi mãi, không bao giờ quay lại nữa”.

Tôi khe khẽ lắc đầu, không, những người những việc bạn đã trải qua, người bạn đã từng yêu và từng thương của thuở thanh xuân, rồi sẽ trở thành nốt ruồi son trong cuộc đời bạn.

Khi nói như thế, tim tôi đau lắm. Tôi cảm thấy có một ngày tôi và Khả Liên sẽ gặp lại nhau và sẽ không xa nhau như thế này nữa. Lúc này đây, nó đang chìm đắm trong tình yêu xa xôi mà không tự thoát ra được, còn tôi và Sở Giang Nam thì chuẩn bị chuyển tới căn nhà của Sách Nhan, tôi có nằm mơ cũng không thể tin nổi căn nhà đẹp đẽ đó sẽ thuộc về tôi. Khi tự tay tôi quét bụi, lại còn đặt thêm ít cây xanh vào góc phòng, tim tôi như nở ra những bông hoa nhỏ, giống như tôi là nữ chủ nhân của căn nhà, những giỏ lan văn trúc, những cây đa cảnh, những bông hoa nhỏ không biết tên, làm cho căn phòng trở nên ấm áp.

Tôi thay rèm cửa thành màu trắng hoa xanh, khi gió thổi trong đêm, Giang Nam nói, nhìn giống như giấc mộng, giống như bầu trời sao của Arles – thành phố của Van Gogh.

Chúng tôi định sẽ chuyển nhà sau khi Sách Nhan đi.

Cuối cùng Sách Nhan cũng đi.

Sân bay quốc tế Bắc Kinh, chúng tôi nhìn Sách Nhan đi qua chỗ kiểm tra an ninh, chị ta mặc bộ quần áo đen như một tu sĩ, màu đen kết hợp với sắc trắng bệch trên mặt nhìn thật đau thương, Lần này đi, sẽ khó gặp lại lắm, có thể chị ta sẽ không về nữa. Khi khẽ ôm chị ta, mắt tôi lại ướt sũng, chị ta nói:

“Hãy giữ chặt lấy tình yêu. Sở Giang Nam là người con trai hiếm có, chúc phúc cho hai em”.

“Cảm ơn chị Sách Nhan!”.

Chị ta lại dặn dò Sở Giang Nam:

“Vu Bắc Bắc là một cô bé hiếm có, người cùng nếm cay đắng với em chỉ có Bắc Bắc thôi. Bắc Bắc có nhiều phẩm chất đáng quý, Sở Giang Nam à, em đừng đánh mất cô bé nhé!”.

“Vâng, tuân lệnh!”. Sở Giang Nam cố gắng làm thay đổi không khí.

Sách Nhan vẫy tay chào chúng tôi, chúng tôi cũng vẫy tay chào chị ta. Sở Giang Nam ôm lấy tôi, tôi lại khóc. Bóng Sách Nhan nhìn sao mà cô đơn quá, giống như cánh bướm cô đơn vẫn đang tìm kiếm tình yêu, vẫn đang bay một cách cô độc, nhưng mà cuối cùng, đôi cánh ấy cũng bị thương.

Vì, hướng bay không đúng.

Nó đã bay ngược gió.

Sách Nhan là một người phụ nữ khiến người ta đau lòng.

Khi chúng tôi đi ra ngoài, bỗng nhìn thấy một bóng người.

Là Khả Liên!

Nó đã tới.

Nhưng, nó chỉ đứng trong bóng tối, nơi người ta không phát hiện ra. Tôi định gọi nó, nhưng Sở Giang Nam ngăn tôi lại:

“Đừng, đừng gọi nữa, cô ấy không thích bị làm phiền đâu, không thích bị phát hiện đâu!”.

Ôi, tình cảm trên thế gian này rốt cuộc là cái gì? Sau bao nhiêu thay đổi, anh bỏ lỡ em, em bỏ lỡ anh, anh yêu nhầm em, em yêu nhầm anh, phải chăng tình yêu là một cơn bão làm tim ta tan nát.

Chúng tôi cũng không ngoại lệ, cũng đắm say bởi sức mạnh đó.

Khả Liên nhìn thấy chúng tôi, nhưng nó không thềm chào. Trong gió mùa thu, nó để lộ đôi chân thon dài, mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, đeo kính râm. Chúng tôi không nhìn thấy sắc mặt nó, nhưng tôi cảm thấy nỗi đau của nó. Người từng yêu đã đi xa, sao mà không đau cho được?

Sở Giang Nam nắm chặt tay tôi:

“Vu Bắc Bắc, mình mãi yêu nhau em nhé!”

Tôi gật đầu.

Lần đầu tiên tôi và Sở Giang Nam nếm hương vị cuộc sống vợ chồng sớm tối có nhau.

Đi được đến bước này chẳng dễ dàng gì, tôi phải biết trân trọng. Tuy anh chưa có gì trong tay, nhưng, ai đó đã nói, người đàn ông của cuộc đời ta chỉ có một mà thôi!

Vậy thì, Sở Giang Nam à, anh là người đàn ông của cuộc đời em.

Giống như Mã Tiểu Vĩ là dành cho cuộc đời của Khả Liên. Mặc dù hẳn thật hư hỏng, thậm chí đối với hẳn, tình yêu, có hay không cũng không quan trọng, thậm chí hẳn đã yêu nhiều vô kể, nhưng, Khả Liên vẫn lao vào như một con thiêu thân mà chẳng do dự gì.

9. Chương 9

Khả Liên: Rơi xuống bụi trần

Hắn ôm tôi trên ghế sofa, bộ sofa màu trắng, còn hắn và tôi đều vận đồ đen trông cứ như một điểm nhấn trên đó, hai bộ quần áo đặt cạnh nhau.

1

Tôi nghĩ, tôi điên thật rồi.

Lần này, đúng là điên thật rồi.

Làm sao mà lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ tới Mã Tiểu Vĩ? Dù tôi nhắn tin cho hắn mười lần, hắn cũng chỉ trả lời tôi có một lần, rồi thì lười nhác hỏi tôi: “Nhớ anh rồi à?”. Ngay cả tin nhắn của hắn cũng đầy mê hoặc và gợi cảm đến thế, nếu như là trước đây thì tôi đã cảm thấy rất ám ức, tôi gửi mười tin, còn người ta chỉ trả lời có một tin.

Bây giờ thì không.

Tôi chỉ thấy hấp dẫn, nhìn xem, tôi thích loại đàn ông hấp dẫn.

Thậm chí, tôi còn nghĩ rằng đôi môi mỏng của hắn sẽ rất lắm lời, loại rung động như vậy phải bắt nguồn từ nội tâm, có người từng nói, đàn ông môi mỏng sẽ rất bạc phước, chắc chắn hắn thuộc loại bạc phước.

Bởi vì, hắn gần như gọi nhầm cả tên tôi.

Có một đêm, tôi nhớ hắn mà không biết phải làm sao.

Vậy là, tôi gọi điện thoại cho hắn.

“Ai đấy?”. Hắn hỏi.

Lòng tôi đã rối như tơ vò rồi, vậy mà hắn chỉ lười nhác hỏi: “Ai đấy?”.

Có chút gì đó làm tôi đau lòng, nhưng tôi không trách hắn, ai bảo tôi tự nguyện, ai bảo tôi thích loại đàn ông như vậy?

“Là em, Khả Liên!”.

“Anh đang ngồi uống rượu một mình”.

“Anh làm em đau lòng đấy”. Tôi tiện miệng nói ra như vậy. Đúng thế, đó là một không gian chật hẹp, ở đó không có nhà vệ sinh riêng, hành lang rất hẹp, hắn thì chỉ có một mình, một mình mà thôi.

“Đừng uống nữa”, tôi nói: “Em nhớ anh!”.

“Vì thế mà em gọi điện cho anh à? Có phải là em nhớ đến giọng nói của anh không, bọn họ đều bảo giọng nói của anh nghe rất hay phải vậy không?”.

“Đúng thế, không chỉ có giọng nói đâu, em còn nhớ tất cả những gì thuộc về anh nữa”. Tôi gần như không thể tin vào những lời bản thân mình nói ra, tôi chẳng phải là một cô công chúa kiêu kỳ đó sao? Chẳng phải là có thể kiêu kỳ cả đời à? Chẳng phải là tôi rất tự phụ sao?

“Vậy em đến đây với anh đi, rồi cùng anh uống rượu”.

“Luôn bây giờ sao?”.

“Ừ, luôn lúc này”.

Đến ngay cả tôi cũng không dám tin việc mình gần như ngay lập tức thu xếp hành lý, phóng như điên ra sân bay. Bắt xe đến sân bay mất khoảng bốn mươi phút, xe đi rất nhanh, tim tôi như đang bay vậy. Tôi không hề nói với Mã Tiểu Vĩ là tôi sẽ đến, lúc qua cửa kiểm tra an ninh sân bay, tim tôi đập thành thịch, đập một cách điên cuồng. Tôi thích kiểu bồn ba như thế này, chỉ cần một lời nói mà tôi có thể lên đường ngay được.

Đó chính là tình yêu!

Trên máy bay, tôi hầu như dành hết thời gian để soi gương.

Đã quá nửa đêm rồi, tôi tự ngắm mình trong gương, khuôn mặt hơi ửng hồng, bàn tay thì hơi lạnh, sao tôi lại thích hần nhỉ? Tại sao lại như vậy?

Ai biết được rõ ràng, ai biết được vì sao cơ chứ?

Có ai biết vì sao tình yêu lại được gọi là tình yêu không?

Xuống máy bay, tôi gần như chạy thật nhanh ra taxi, lúc này tôi phải cảm ơn đồng tiền, cảm ơn ông bố nhiều tiền của tôi, cho tôi có thể tiêu tiền như nước, ngồi máy bay cũng chẳng qua như ngồi một chuyến xe bus mà thôi.

Tôi dường như nói địa chỉ nơi Mã Tiểu Vĩ ở một cách đầy hưng phấn, số bao nhiêu ngõ bao nhiêu của phố Hoa Lầu. Nghe mà xem, phố Hoa Lầu, nghe thôi mà cũng thấy cái tên này có cái gì đó rất là diêm dúa.

Mùa thu ở Vũ Hán có chút gì đó của mùa hè, không khí hơi khó chịu, tôi gần như chạy lên lầu, sau đó mở cửa nơi ở của Mã Tiểu Vĩ.

“Ai?”.

“Là em”.

Giọng tôi có vẻ rất hưng phấn nhưng vẫn có chút gì đó hụt hơi, toàn thân đổ mồ hôi, quần áo hơi ướt, bởi vì muốn gặp hần ngay lập tức nên không còn đủ thời gian để thay quần áo khác. Xong, quần áo của tôi làm gì có cái gì cũ, mỗi chiếc cũng phải mấy nghìn tệ, toàn là hàng hiệu nước ngoài, tôi thích loại hàng độc và không muốn đụng hàng với bất kỳ ai, huống hồ tôi thuộc thể loại chân dài.

Hôm nay, tôi mặc một chiếc áo gió màu đen, bên trong là một chiếc sơ mi màu xám của Hàn Quốc, rất khôu gọi nhưng cũng rất kín đáo.

Mã Tiểu Vĩ ra mở cửa.

Giây phút nhìn thấy hần, tôi gần như không chịu được nữa rồi.

Hần nhìn thấy tôi mà chẳng thấy có gì là khấn trương, chẳng có gì là vồn vã mà còn có cái gì đó trông thật sa đọa chẳng có chút tinh thần nào cả, hần nhìn tôi một cái: “Em rơi từ đâu xuống vậy, đến thật đấy à?”.

“Em đến rồi”. Tôi nói rất nhẹ.

“Em bị ngốc à”. Hần nói với tôi.

Câu nói này có gì đó vừa tĩ tê lại vừa xót thương, có sự quan tâm và rất hiền từ, tôi bật khóc, tôi nói: “Đúng là em bị ngốc”.

Câu nói này quả thực nghe rất ích kỷ: “Đúng là em bị ngốc”.

Đúng vậy, tôi thích hần, thích theo kiểu chẳng có lý lẽ gì cả, thật giống với tính cách của tôi, vừa thuần túy lại vừa phức tạp, vừa cố chấp lại vừa dứt khoát. Tôi nhìn hần rồi nói rất nhỏ: “Không chào đón em à?”.

“Anh bị bật khỏi hội rồi”.

“Thật sao?”.

“Tại sao?”.

Hần cười cười: “Chẳng sao cả, từ lâu đã không muốn nhảy nữa rồi, mà muốn cũng không nhảy được nữa và còn các nguyên nhân rồi rắm khác nữa. Tóm lại, nói một cách không rõ ràng là hiện nay anh thất nghiệp rồi, ngoài việc nhảy ra thì anh chẳng còn biết làm gì cả”.

“Không sao đâu”.

“Em còn nói là không sao được à?”.

“Đúng thế, kiểu gì chẳng có cách”.

“Hội con gái chạy hết cả rồi”.

“Bọn nào cơ?”.

“Bọn con gái hay quây quanh anh ấy, chạy hết rồi, chỉ có mỗi em ngốc nghếch chạy đến đây, anh cứ tưởng là em cũng chạy rồi, phải đến hai tháng không gặp em rồi nhỉ”.

“Ồ Bắc Kinh em có chút việc”. Tôi không nói về Sách Nhan, không nói về chuyện Sách Nhan tự sát. Đúng vậy, tôi không thể nói, đây là bí mật trong sâu thẳm lòng tôi. Tôi không để ý đến chuyện Mã Tiểu Vĩ có việc làm hay không, cũng chẳng để ý đến việc hắn bị khai trừ khỏi hội, tôi chỉ quan tâm đến chuyện hắn có thích tôi không mà thôi.

Trong phòng vẫn chật chội như thế, vẫn y nguyên như trước, không có nổi chiếc giường lớn, xung quanh toàn là vỏ mì ăn liền, rồi các loại tạp chí cũ và vỏ chai rượu, tôi nhìn một lượt rồi nói, em uống rượu cùng anh nhé?

Chúng tôi ngồi bệt xuống đất và trên mặt đất chỉ rải vài tờ báo.

Bia rất dở, chỉ có ba tệ một chai, hai đứa nhìn nhau một cái, Mã Tiểu Vĩ đột nhiên cười và nói: “Khả Liên, hình như anh hơi thích em một chút rồi đây”.

“Vậy thì anh thích em thêm một chút nữa đi”.

“Nào, chúng ta uống”.

Tôi bay đến đây để ngồi uống với hắn, thì phải ngồi uống với hắn đến cùng.

Chúng tôi uống hết sạch đồng bia để trên sàn nhà, tôi có cảm giác mình như đang phiêu bồng, Mã Tiểu Vĩ bế tôi lên và đặt nhẹ xuống giường.

Hắn nói: “Lần này, em ngủ trên giường, anh ngủ dưới đất”.

Tôi nghiêng mặt đi khóc.

Đêm đó, hai đứa ngủ rất yên tĩnh. Cũng có thể là do uống nhiều quá, mà cũng có thể là do mệt rồi, hắn không quay lại để ôm tôi, cũng chẳng có ý định làm tình với tôi, chúng tôi ngủ mê mệt. Tôi rất ít khi ngủ say như vậy, nhưng lần này, tôi như được trở về nhà vậy, ngủ một cách say sưa.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi thấy trên bàn có bát mì nóng và cốc nước đậu nành.

Người con trai đối diện nhìn tôi và nói: “Em ăn sáng nhé, anh chạy ra ngoài có chút việc với bạn”.

“Không”. Tôi nói một cách cố chấp.

“Ngoan nào”.

“Không”. Tôi kiên quyết nói.

“Vậy thì làm gì bây giờ?”.

“Anh chơi với em, em không thể thiếu anh, em không đợi, em cần anh ở bên cạnh”.

Hắn đột nhiên cười cười, nụ cười của hắn có gì đó đều đều: “Anh còn phải đi kiếm tiền, còn phải ăn cơm, anh không thể sống cả đời ở phố Hoa Lâu này được”.

“Sẽ có nhà lớn để ở”.

“Đừng nói với anh là em là con gái tỷ phú đấy nhé, anh không tin cái ý tưởng đó của em đâu”.

Tôi ngập ngừng một chút: “Không phải, nhưng em có ít tiền bố mẹ cho và còn ít tiền em đi làm gia sư kiếm được nữa, ít ra là có thể ứng phó được một thời gian”. Tôi nói dối hắn vì tôi sợ rằng hắn vì tiền mà yêu tôi.

Tôi móc ra một cái thẻ ngân hàng, “Đây, trong này có năm vạn tệ, có thể đủ dùng ấy tháng chứ?”.

Hắn chẳng từ chối, cười và đưa tay nhận lấy: “Em thật tốt với anh”.

Hắn thích tiền, tôi nhìn ra điều đó, thích tiền thì có gì không tốt chứ? Chỉ cần hắn thích là tôi thấy đúng, chỉ cần Mã Tiểu Vĩ thích là được rồi.

“Hôm nay chúng mình ở khách sạn “Bên nhau trăm năm” được không? Em thích mấy từ đó”.

“Đương nhiên rồi em yêu”. Hắn bước qua chỗ tôi rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi: “Khả Liên, anh không phải người tốt, em hãy suy nghĩ cho kỹ, anh thấy em là người tốt, do vậy anh nói trước là anh không nhẫn tâm muốn hại em, em phải nghĩ cho kỹ khi đi theo anh, năm vạn tệ này, anh cảm ơn...”.

“Em sẽ theo anh”. Tôi nói cứng.

“Em đừng có hối hận”.

“Em không hối hận”.

“Anh không phải thằng đàn ông tốt... Anh dễ có mới nói cũ lắm đấy, không biết chừng có ngày anh bán cả em. Anh bắt đầu yêu từ năm mười ba tuổi, đã qua lại với biết bao người con gái, vì thế anh không nhẫn tâm hại em, bởi vì anh thấy em gốc thực sự chứ không phải giả vờ gốc...”.

Lúc Mã Tiểu Vĩ nói những lời đó còn đưa tay ra xoa đầu tôi. Cái xoa đầu này làm tôi giật bắn, tôi như bị một luồng điện cao thế chạy qua người. Đúng vậy đấy, đúng là thứ tôi cần, tôi cần một cảm giác run rẩy không tên như thế, chỉ bị hắn xoa đầu một cái thôi mà tôi cứ như không phải chính mình vậy, tôi yêu hắn đến chết chỉ vì cái cảm giác mơ hồ đó.

“Anh hôn em đi”. Tôi nói.

Hắn ôm lấy tôi, cúi đầu xuống hôn tôi, như diễn vậy.

“Không được”. Tôi nói: “Anh không nghiêm túc, phải hôn mạnh”.

Hắn ra sức hôn tôi, đưa lưỡi vào trong miệng tôi, tôi liền cắn hắn một cái, hắn kêu: “Ai da, em ăn thịt người đấy à!”.

“Em ăn thịt anh!”. Tôi nói một cách ích kỷ: “Về sau, cứ mười ngày là em lại bay đến đây một chuyến, em phải giám sát anh, em sẽ không để anh yêu đứa con gái nào khác, không có tiền thì em đi xin tiền, bố em có một xưởng sản xuất nhỏ, có một ít tiền để dùng”.

Tôi không nói ra bố tôi là một đại gia bất động sản, chỉ nói rằng bố tôi có một xưởng sản xuất nhỏ.

“Coi như anh gặp vận may rồi, đi nào, anh đưa em đi phố Hán Chính”.

Hắn nắm tay tôi, tôi cứ như con chim dựa vào người hắn, đi đường mà cứ nhảy tung tung, như trẻ con vậy. Đúng thế, như đứa trẻ con đang yêu vậy, còn có tình yêu nào thật hơn thế được không?

“Muốn ăn gì thì cứ gọi, anh trả tiền”.

Hắn có năm vạn tệ, hình như là có khí phách hơn, tôi nhìn dáng vẻ hắn mà buồn cười, tôi chỉ gọi ngô sen chua cay, kim chi xào thịt thái chỉ, không quá ba mươi tệ. Tôi từng ăn những bữa lên đến vài nghìn tệ, do đó cơ bản là không nghĩ đến chuyện này, cái tôi cần là cảm giác, tôi thích người con trai này, cầm tay nhau đi dạo, cùng nhau ăn cơm, thế là đủ rồi.

Ăn xong, tôi làm nũng: “Em muốn đi ngủ”.

Tôi nói thẳng như vậy, không vòng vo gì cả: “Em muốn đi ngủ”.

Hắn vuốt mũi tôi: “Bây giờ mấy giờ?”.

“Không cần biết mấy giờ”.

“Được, đi ngủ thì đi ngủ”.

Tôi không ngờ rằng, tình yêu bây giờ thật dung dị, thực tế, ăn cơm, đi ngủ. “Chúng mình đến khách sạn “Bên nhau trăm năm””. Tôi nói.

“Ok, đến “Bên nhau trăm năm””.

Chúng tôi bắt taxi. Trong xe, tôi lúc nào cũng nắm tay hắn, chỉ sợ rời tay một cái là không thấy hắn đâu nữa. Tôi tựa đầu vào vai hắn, rồi hát khẽ:

Có ai nói cho anh biết rằng em yêu anh,

Vì thế mà em mới yêu cái màu hồng của thành phố này,

Có ai nói với anh rằng, em rất quan tâm anh,

Quan tâm đến cảnh đẹp của thành phố này?

...

Hắn nghiêng mặt nhìn sang tôi và biết rằng tôi là đứa con gái ích kỷ.

Tôi thật ngốc, tôi nghĩ vậy. Hắn lợi dụng tôi, bởi vì tôi thực sự ngốc nghếch. Tôi đã yêu một cách bất lực từ lâu, là dục vọng chứ không phải tình yêu, tình yêu và dục vọng là hai chuyện khác nhau.

Hắn nhận năm vạn tệ một cách chẳng hề do dự, hắn biết rõ tôi cần điều gì, một đứa sinh viên ngây thơ ngờ nghệch như vậy bị lừa thì cũng đúng thôi, cũng chỉ bởi vì tin tưởng vào tình yêu.

Tình yêu là cái gì? Tin được hay không? Tình yêu như một yêu nữ ngồi hát trên biển, khiến cho tàu bè đi lại trên biển lật hết mới thôi.

Nhưng, kịch, hắn biết diễn kịch. Vì vậy, vừa vào đến khách sạn “Bên nhau trăm năm” làm xong thủ tục là hắn liền bắt đầu tán tỉnh tôi.

Chỉ cần dùng ánh mắt là được.

Ánh mắt hắn sắc như dao, có thể làm tôi lùi bước. Mắt hắn như một thước đo vậy, có thể soi xét tôi rất rõ ràng tường tận.

Hắn nhẹ nhàng vòng tay qua eo tôi, rồi nhẹ nhàng bóp chặt lấy vòng eo thon thả của tôi. Động tác của hắn rất dịu dàng nhưng cũng rất dứt khoát, hắn biết cơ thể phụ nữ chỗ nào nhạy cảm, hắn nhẹ nhàng thổi luồng khí ấm vào cổ tôi: “Khả Liên, em là cô gái ngốc nghếch”.

Mã Tiểu Vĩ biết rõ về đứa con gái ích kỷ là tôi, chỉ cần dùng một câu nói thôi là có thể khuất phục tôi ngay.

“Em tình nguyện ngốc nghếch”. Tôi nói mà hơi thở như có mùi hoa lan.

“Cô ta thật ngốc”. Hắn nghĩ.

Sau đó, hắn cởi quần áo của tôi rất nhanh, rồi cắn tôi một cái rất đau.

2

“Đau!”. Tôi kêu lên.

Đau. Đúng thế, đau. Đau một cách sung sướng, nỗi đau rất cụ thể, đau xé lòng, đau một cách cam tâm tình nguyện, đau như trăm hoa đua nở. Cái đau này là tôi, là sự thích thú, là ngay lúc này, là tình yêu.

“Đau không?”. Hắn nhỏ nhẹ.

“Ừ”. Tôi nói: “Đau lắm”.

Chúng tôi hôn hít nhau, cứ như là hai con cá trên bờ, vừa thích thú vừa giãy giụa.

Hắn thì ra sức, tôi thì thấy rất xấu hổ. Đúng vậy, rất xấu hổ, tôi gơ tay ra tắt đèn, trong bóng tối, tôi rên rỉ, giống như một chú chim nhỏ đang hót một cách đứt hơi vậy.

Đây chính là một buổi chiều tình yêu giữa tôi và hắn.

Làm tình đến tận nửa đêm, chúng tôi ăn hết cả đồng mì ăn liền trong khách sạn, tôi liền chạy xuống tầng dưới, gọi hai bát mì nóng lên, rồi... tiếp tục.

Vẫn chưa dừng lại.

Hắn vẫn đang dành hết sức cho tình dục, còn tôi, tôi hoàn toàn chìm đắm.

Trong tình yêu có lúc cần phải chìm đắm.

Tôi ước nguyện là con thuyền được chìm đắm trong biển cả của hắn.

Nhưng, hắn đùa cợt với tôi: “Em yêu, hình như em không biết làm tình”.

“Đúng, em không biết”. Tôi ngượng ngịu.

“Bái anh làm sư phụ đi”. Hắn châm một điếu thuốc, nhả khói vào mặt tôi: “Anh nhận em làm đồ đệ, song em phải trả phí”.

“Được, em bái anh làm sư phụ”.

Hắn giữ người tôi, hôn một cái: “Em yêu, em thật ngốc nghếch”.

Hắn nói với tôi nhiều nhất là cái câu: “Em yêu, em thật ngốc nghếch”.

Tôi tình nguyện chìm vào sự ngốc nghếch mà không muốn thoát ra.

Sáng sớm ngày kế tiếp, tôi bay về Bắc Kinh, ba ngày sau đó, tôi lại trở lại Vũ Hán. Ban đầu tôi nói mười ngày tôi sẽ đến đây một lần, nhưng tôi không chịu được, ba ngày cứ như ba mươi năm vậy, dài đằng đẳng.

Trên máy bay, tôi gặp lại một người cùng chuyến bay với tôi lần trước, người con trai đó hỏi tôi: “Bạn có người yêu ở Vũ Hán phải không?”.

Tôi hiểu rằng, tình yêu và cũng chỉ có tình yêu mới làm cho con người ta kích động đến vậy.

Tôi muốn hắn thay đổi chỗ ở, không cần ở căn phòng rách nát đó nữa, bởi vì khu vực đó chuẩn bị dỡ bỏ rồi, tôi xót hắn nên quan tâm tới hắn.

Ba ngày sau tôi xuất hiện trước mặt hắn, Mã Tiểu Vĩ vẫn nói câu: “Em thật là ngốc nghếch. Đi theo anh, em chỉ có hối hận mà thôi”.

“Không, không hối hận”. Tôi nói.

Bảy ngày sau, tôi lại quay lại Vũ Hán, lại đến phố Hoa Lầu, phố Hoa Lầu đang tiến hành tháo dỡ, tôi chạy đến bên dưới lầu hắn ở thì nhìn thấy hắn đang đánh nhau với mấy người tham gia tháo dỡ, hắn bị người ta đánh, máu me be bét trên mặt. Tôi liền phi qua, tay cầm xẻng đánh vào mấy người đó, bọn họ như đờ người ra vì tôi là một đứa con gái, điên thật.

Có người đứng chặn, cuối cùng thì cũng giải tán.

Máu vẫn chảy trên mặt Mã Tiểu Vĩ.

“Đau không?”. Tôi xót xa hỏi hắn.

“Không đau”. Hắn cười cười: “Anh chảy máu vẫn gọi cảm như trước đúng không nào, từ nhỏ anh đã rất thích đánh nhau, một thằng đàn ông không biết đánh nhau thì không phải đàn ông”.

“Thật là hay”. Tôi nói. Ngay cả đánh nhau mà hắn cũng đầy lời cuốn đến thế.

“Chúng ta đến trạm y tế băng bó nhé”. Tôi nắm tay hắn kéo đi.

“Không cần, anh không sợ đau, hơn nữa, đối với một thằng đàn ông thì có gì đâu”. Nói xong, hắn kéo tôi đi lên lầu: “Tòa nhà chúng ta ở toàn là lũ vứt đi, chỉ có anh dám xông ra đánh nhau, mà chúng dựa vào cái gì mà dỡ bỏ nhà người ta chứ”.

“Tòa nhà này có từ những năm sáu mươi do chuyên gia Liên Xô xây, tốt vậy sao phải dỡ bỏ, hơn nữa, dỡ đi thì anh biết đi đâu”.

Đột nhiên giữa tôi và Mã Tiểu Vĩ như có cảm giác của một đôi vợ chồng nghèo khổ vậy. Cảm giác này vừa xuất hiện thì lòng tôi cảm thấy xót xa, tôi xót xa cho hắn, hắn không có chỗ ở, không được, hắn không có tiền, vậy thì tôi sẽ cho hắn hết.

“Để em tìm chỗ ở cho anh, anh không phải lo”.

“Em?”.

Tôi nói: “Em thì làm sao, em có cách để kiếm ra tiền, anh yên tâm”. Tôi tựa vào vai hắn: “Chỉ cần anh thích em là được rồi, anh phải thích em mãi mãi”.

“Mãi mãi?”.

“Mãi mãi!”.

“Thích đến già?”.

“Không, thích đến chết!”.

“Được, vậy thì đến chết”. Mã Tiểu Vĩ nghĩ: “Cô ta thật là ngốc nghếch, sao lại tin vào tình yêu như vậy chứ, tình yêu như một con quỷ vậy, nếu tin tưởng thì cũng rất dễ bị dọa cho đến chết, bản tính trời sinh của mình là không tin vào tình yêu, không phải vì đã từng trải qua vô số đàn bà mà ngay từ đầu mình đã vậy rồi, mình cho rằng ngay một trận gió thoảng cũng chẳng phải tình yêu, theo mình thì tình yêu là tình dục, là lợi dụng, chỉ có vậy mà thôi”.

Nhưng bỗng nhiên hắn đến với đứa con gái mà theo hắn nghĩ là ngốc nghếch này, cô ta mơ tưởng vào cái gì đó, mười ngày bay một chuyến đến Vũ Hán, xem ra thì bố cô ta kiếm được bao nhiêu đều cho cô ta tiêu xài hết thì phải.

Ngốc nghếch như cô ta, không lợi dụng thì có mà phí đi? Mà cô ta tự chạy đến đây đây chứ.

Hắn là cao thủ tình trường, biết nên nói cái gì và không nên nói cái gì, vì thế hắn nhẹ nhàng xoa đầu tôi và nói: “Ngốc à, ngốc của anh”.

Mấy từ đó thôi mà cứ như giết chết tôi vậy, tôi liền quấn vào hắn: “Anh công em lên nhà đi”.

Hắn công tôi lên.

Vừa công vừa hát: “Anh nhớ em nhớ đến gầy người, cho dù có uống bát mỡ thơm cũng chẳng béo lên được”.

Tôi phủ phục lên lưng hắn, nước mắt rơi tí tách.

Đến cửa, tôi quấn quanh người hắn: “Anh ôm em đi, hôn em đi, em muốn làm con nít”.

“Làm con gái anh nhé”.

“Ừ”. Tôi nói: “Vậy em làm con gái anh”.

Hai đứa ôm lấy nhau, trời tối, có gì đó thật ẩm ướt, thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi tanh của máu trên mặt hắn, nhàn nhạt rồi thì mẩn mẩn, một sự thích thú không rõ ràng.

Chúng tôi làm tình ngay trên nền bê tông lạnh lẽo, rồi thì trên chiếc giường đơn cũ kỹ, sau đó, hắn bế tôi lên bệ cửa sổ, hôn tôi. Tôi rên rỉ cứ như một con cừu vậy.

“Em thích quá, thích quá anh ơi!”.

Thích điên lên như một đứa trẻ vậy.

Nhưng tất cả những lời nói từ miệng hắn đều là đang diễn kịch.

Tôi nghĩ, tôi sẽ mua một căn hộ cho hắn, nhưng không được quá rộng, sợ hắn phát hiện ra nhà tôi giàu có, vậy thì nói là đi thuê vậy. Về đến Bắc Kinh, việc đầu tiên của tôi là xin tiền bố, nói với bố rằng tôi cần mua một căn hộ ở Bắc Kinh vì ở trong trường loạn lắm.

Bố tôi chỉ hơi do dự một chút, rồi liền đưa cho tôi một trăm vạn tệ. Tôi thuê một căn hộ ở Bắc Kinh và mua một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách ở Vũ Hán, số tiền còn lại, tôi sẽ để cho Mã Tiểu Vĩ. Hắn thích nước hoa của Versace và Chanel, thích ví và thắt lưng hàng hiệu, những thứ này chắc chắn phải dùng đến tiền rồi.

Tất cả những việc này tôi giải quyết xong xuôi trong một tháng.

Sau đó, tôi trở lại Vũ Hán.

Vũ Hán, Vũ Hán thân thiết của tôi.

Tôi giao chìa khóa cho Mã Tiểu Vĩ: “Đây là căn hộ em thuê cho anh ở Vũ Hán, anh có thể ở thoải mái, ở đến hết đời cũng được. Ngay gần cầu Trường Giang thứ hai, nhà rộng chín mươi mét vuông, phòng ngủ rất lớn, đồ đạc trong nhà đều mới tinh hết, là em tự tay mua ở trung tâm đồ gia dụng ở Vũ Hán đây, trong phòng là sự kết hợp giữa hai màu đen trắng, nhìn cho mát mắt.

Tôi còn phóng to bức ảnh của mình như người thật rồi treo ở đầu giường.

Đương nhiên là còn những bức ảnh chụp kiểu Hàn Quốc giữa tôi và Mã Tiểu Vĩ, chúng tôi như dính vào nhau, tôi nhìn hấn như thất thần, sao mà ngọt ngào đến vậy. Tình yêu chính là sự ngọt ngào, ngọt ngào đến mức có thể làm tổn thương nhau, ngọt ngào đến mức chẳng còn biết gì nữa.

Tôi tự tay chọn mua rèm cửa sổ, mua đồ bếp rồi thì các vật dụng cần dùng khác, tôi tự nguyện làm tất cả vì tình yêu.

Làm xong tất cả, tôi nhìn lại căn phòng một lượt, cảm giác mình như dâu mới về nhà chồng vậy, tôi giống như người vợ bé nhỏ của hấn. Tất cả mọi việc, tôi làm xong trong vòng nửa tháng, mở rèm cửa sổ là có thể nhìn thấy sông Trường Giang, buổi tối lúc đi ngủ có thể nghe thấy dòng nước Trường Giang dập dềnh trôi. Tôi nghĩ, đây chính là tình yêu của tôi, cũng giống như dòng Trường Giang không có điểm kết thúc vậy.

Đúng thế, không có điểm kết thúc, kéo dài, nóng bỏng đến khi chết.

Làm sao mà tôi có thể hoang tưởng đến vậy chứ?

Cũng là bởi vì yêu.

Tôi nghĩ: Chỉ có thể là vì yêu!

Lúc giao chìa khóa cho Mã Tiểu Vĩ, lòng tôi như có chút run rẩy, xót xa. Vì yêu là dám làm mọi thứ, dám chấp nhận mọi điều, như một cánh bướm đêm vậy, rất kiên quyết lao vào đồng lửa, không sợ bị đốt cháy.

Tất cả, là do tôi cam tâm tình nguyện.

Ngốc à, ngốc của anh.

Tôi không nói cho Mã Tiểu Vĩ biết về việc tôi điền tên hấn vào quyền sở hữu căn hộ này, tôi sợ hấn sẽ đắc ý. Đàn ông không nên quá đắc ý, tôi phải dùng tình yêu của mình để dần dần chinh phục hấn, cũng giống như việc bảo quản trái cây vậy, dần dần ủ trái cây xanh thành quả ngọt. Tôi hy vọng tình yêu của mình cũng như vậy.

Mã Tiểu Vĩ làm sao mà không biết được việc tôi mua căn hộ này cơ chứ. Nếu thuê thì có cần tốn kém và mất công đến vậy không? Thêm nữa, đồ đạc trong nhà vẫn còn nguyên mùi sơn.

Hấn sẽ học được cách hưởng thụ tất cả những gì mà người con gái này mang đến.

Cho dù hấn rất dễ dàng chán nản.

Nhưng, hiện tại thì không.

Hấn thích được phụ nữ cưng chiều như vậy. Bởi vì, hấn có vốn để người khác phải cưng chiều hấn, lông mi hấn rất dài và hơi rủ xuống, nhưng lại rất gợi cảm; môi mỏng có vẻ trầm cảm, ngay cả những ngón tay đang kẹp điều thuốc sao mà cũng thon thả gợi cảm; tóc hấn xoăn xoăn, ánh mắt lơ đãng trông lười biếng, nói chung là vẻ bề ngoài của hấn rất cuốn hút. Tôi nghĩ rằng tôi đã bị trúng bùa mê thuốc lú của hấn rồi. Hơn nữa, càng chìm vào càng không thể thoát ra được. Cứ nghĩ đến hấn là toàn thân tôi lại phát run lên.

Vừa mở cửa phòng, hai đứa lại ôm nhau rất lâu. Tôi hiểu rằng, một đứa con gái yêu say mê mà thuần túy như tôi, nhiều lúc chỉ cần một cái ôm đơn giản như vậy là đủ lắm rồi.

Hấn nói: “Ngốc à, có khi em làm hư anh đấy”.

Tôi nói: “Em muốn chiều chuộng anh”.

Hấn bế tôi lên ghé sofa, bộ sofa màu trắng. Tôi và hấn thì cùng mặc đồ đen nên giống như một điểm nhấn lớn trên nền trắng vậy, hai đứa quấn lấy nhau trên ghế, hai bộ quần áo đặt ở cạnh nhau.

Hấn nói: “Quần áo của anh và quần áo của em đang làm tình kia”.

Mặt tôi ngượng đỏ, trông sinh động như trái táo chín vậy, đây là lần đầu tiên chúng tôi cùng ở trên ghế, tất nhiên là hơn hẳn cái sàn nhà lạnh lẽo trước đây rồi, rất mềm mại và êm ái, hắn thì thầm bên tai tôi: “Ngốc à, ngốc của anh, anh muốn làm tình với em ở mọi nơi, mọi góc ngách trong căn phòng này, kể cả phòng bếp, nhà vệ sinh”.

Nhà vệ sinh có màu hồng, chúng tôi cùng nhau tắm, cơ thể tôi rất hoàn mỹ, cứ như được đúc ra vậy, cơ thể hắn cũng rất hoàn mỹ, nước đang nhấn chìm chúng tôi, hắn ôm tôi từ phía sau, tôi ngẩng mặt lên, nước mắt rơi xuống nước bồn tắm, nhưng hắn không nhìn thấy.

Cũng chẳng cần hắn nhìn thấy, tôi nguyện được hưởng thụ sự say mê này.

Tôi học làm việc nội trợ, nấu cơm thì cơm sống, xào rau thì rau cháy, có lần làm thịt kho tàu, cuối cùng thì thành thịt rang cháy cạnh. Không phải là tôi không có tiền, nhưng tôi muốn được tự tay nấu cơm cho hắn ăn, tôi mặc chiếc váy maxi, đi một đôi dép màu hồng rồi bưng một tách trà cho hắn. Hắn thích chơi game Truyền Kỳ, Trinh Đồ, mỗi lần hắn chơi tôi thường rúc vào hắn, xem hắn chơi một cách mơ hồ, vì tôi chẳng hiểu gì về game cả, nhưng quan trọng là tôi thích được ở bên cạnh hắn.

Tàn thuốc của hắn rơi vào quần áo tôi, tôi tiếc nên chẳng muốn phủi đi.

Vì, tàn thuốc đó cũng có mùi vị của hắn.

Có lúc hắn ngồi trên sofa xem ti vi rồi đứng dậy đi vệ sinh, tôi liền nhìn vào nơi hắn vừa ngồi thì thấy có những vết lõm tròn tròn trên ghế, tôi lấy tay xoa những vết lõm đó, thấy vẫn còn âm ẩm, lòng tôi cũng như ẩm hơn vậy, ngay cả những vết lõm như thế mà cũng đủ làm tôi rung động.

Mười ngày một chuyến, tôi bay đi bay về, vì tình yêu của mình mà tôi không quản ngại奔波. Những chuyến bay như vậy, chỉ mình tôi hiểu có bao nhiêu nỗi khổ sở, ngu ngốc và si mê.

Nhưng, tôi cam tâm như vậy.

Hai chữ Vũ Hán giống như một hình xăm khắc vào trong tim tôi vậy. Vũ Hán, Vũ Hán, Vũ Hán thân yêu, Vũ Hán hồ loạn, Vũ Hán khói lửa, chúng tôi nắm tay nhau đi hết các con phố lớn đến ngõ nhỏ nơi đây. Tôi học được cách xào rau, rán thịt, nấu cơm không còn sống nữa, vì việc này mà những ngón tay tôi cũng thô hơn trước, lúc về nhà ăn Tết, mẹ tôi còn không tin đó là tay của tôi nữa vì ở nhà có đến ba người giúp việc.

Tình yêu làm cho con người ta trở nên ngốc nghếch, nhưng sự ngốc nghếch ở đây thật chất phác đáng yêu.

Tôi thậm chí không thích ngày Tết. Mỗi năm Tết đến, cả gia đình tôi lại bay đến Vịnh Á Long ở Hải Khẩu, hết Tết rồi mới quay trở về, nhưng Tết này, tôi không thể đợi nữa.

Tôi phải đi Vũ Hán.

Một Vũ Hán đang còn rất lạnh.

Tôi nhắn tin cho hắn: “Anh yêu, có nhớ em không?”.

Hắn nhắn lại: “Anh nhớ em đến chết được”.

Câu này đối với tôi là quá đủ rồi.

Tôi nói dối bố mẹ, sau đó mua vé máy bay đến Vũ Hán và ngay lập tức chạy đến căn hộ của chúng tôi.

Trong nhà không có ai cả.

Hắn đi ra ngoài rồi.

Trong nhà loạn xạ, khắp nơi bừa bộn, trước nay chưa bao giờ làm việc nhà thì nay tôi phải thay quần áo để dọn dẹp, tôi vừa hát vừa dọn. Sau hai tiếng đồng hồ, nhà cửa lại tinh tươm như mới. Tôi đi xuống lầu và đến siêu thị gần nhà mua ít đồ để làm vài món hắn thích ăn, sau đó, ngồi đợi hắn về.

Đợi mãi cũng chẳng thấy hắn về.

Đêm muộn lắm rồi, thức ăn thì cũng nguội hết cả, hắn thì vẫn không thấy tăm hơi đâu cả.

Cuối cùng, tôi cũng nghe thấy tiếng chìa khóa.

Tôi bật đèn, lao về phía cửa thì nhìn thấy hai người.

Một là Mã Tiểu Vĩ, một là đứa con gái rất quyến rũ.

3

Tôi ngẩn người một hồi.

Chính xác là lạng hăn đi.

Đây là căn hộ của tôi và hăn, vì thế mừng một Tết tôi đã chạy đến đây rồi, nhưng điều mà tôi nhìn thấy lại là một màn như vậy. Một buổi chiều, trọn một buổi chiều tôi dọn dẹp, lau nhà, rửa rau nấu cơm... nhưng điều mà tôi chờ đợi lại là việc hăn dẫn gái về nhà.

Lúc này nước mắt tôi giàn giụa.

Tôi không nói một câu nào, cầm túi xách và đi luôn, bắt xe đi nhanh ra sân bay.

Hăn còn chẳng thèm đuổi theo tôi.

Chẳng thèm đuổi theo!

Mua được vé về Hải Khẩu, thế là ngay trong ngày tôi về đến nhà.

Mẹ hỏi tôi, sao lại về rồi con? Nước mắt tôi lại rơi, mẹ xoa nhẹ vào vai tôi: “Con gái à, con đúng là từ nhỏ đã không giống ai”.

Cả đợt Tết, tôi đóng rèm không nói chuyện với ai, rất hiếm hoi mới mở miệng được một câu, một mình đối diện với biển để rồi lạng lạng thình ngậy người.

Rằm tháng Giêng tôi trở về trường, nói chung là đến đâu cũng thấy cô quạnh, cô quạnh đến tầng tầng lớp lớp. Tôi cảm giác vết thương lòng rất sâu, làm sao lại như vậy chứ? Chẳng nhẽ tôi đối với hăn vẫn chưa đủ tốt hay sao? Tại sao hăn lại đối xử với tôi như thế?

Đây là lần lâu nhất tôi không gặp Mã Tiểu Vĩ.

Tôi tắt máy, rất đau lòng. Tôi khóc suốt ngày, khóc nhiều đến mức mắt sưng húp hết cả. Tôi yêu hăn nhiều đến vậy, sâu đậm đến vậy, nhưng vì sao hăn còn yêu người con gái khác? Tôi bao lần bôn ba vì hăn, hết lần này đến lần khác, cứ như loài bướm đêm bay về phía hăn. Tôi hận hăn, nhưng lại không quên được hăn. Hận cũng là một loại tình yêu, tôi vẫn không thể buông được hăn. Nhớ đến ánh mắt hăn, nhớ cái dáng lúc hăn hút thuốc, rồi thì lúc hăn chơi game, tìm tôi lại đập lên từng hồi. Tôi nợ hăn thì phải. Việc này thật sự hết cách rồi.

Tôi bật máy, nhưng không có tin nhắn.

Tôi ngỡ là sẽ có một đồng tin nhắn đầy ắp, vì hăn ít ra cũng phải xin lỗi hay giải thích gì đó với tôi chứ, nhưng không. Con người hăn quá tuyệt tình, tôi gần như không thể nào tha thứ cho hăn được.

Sao lại như vậy được chứ, sao lại như thế?

Nửa tháng trôi qua, chẳng có tin nhắn nào cả, tôi ném điện thoại vào một góc bàn rồi ngẩn ngơ. Tôi gầy đi nhiều, quần áo trước đây giờ rộng hết cả, càng ít nói hơn, tôi và bạn cùng phòng trước nay quan hệ vốn bình thường, lần này tôi định chuyển ra ngoài ở luôn.

Tôi thấy hơi nhớ Sách Nhan. Sách Nhan đối với tôi rất tốt.

Giống với sự chiều chuộng của tôi dành cho Mã Tiểu Vĩ, tôi cũng từng được Sách Nhan chiều chuộng như thế. Hóa ra tình yêu là như vậy, người này mắc nợ người kia. Tôi nhẫn nại, không gửi tin nhắn cho Mã Tiểu Vĩ, mà quả thực tôi rất muốn hỏi thăm xem hăn sống có tốt không? Ăn cơm có đầy đủ không? Tôi quả thực chẳng ra gì, sao lại rề rúng thế không biết.

Tôi quyết tâm không gửi tin nhắn cho hăn.

Tôi nghĩ, để qua ba ngày nữa xem sao, nếu sau ba ngày không có tin tức của Mã Tiểu Vĩ thì tôi sẽ gửi tin nhắn hỏi thăm hăn.

Ngày cuối cùng trong hạn định ba ngày của tôi, tôi đeo chiếc túi Thạch Thảo Đường, mặc một chiếc áo màu đen với váy hồng và đang bước đi thật nhanh.

Đột nhiên có người chặn đường tôi. Tôi ngẩng đầu lên, hóa ra là Mã Tiểu Vĩ.

Mã Tiểu Vĩ cười cười, rồi gọi tôi: “Ngốc à, ngốc của anh!”.

Nước mắt, cứ như chuẩn bị phun ra vậy.

Tôi khóc ròng trong lòng mà không thể bật ra thành tiếng, muốn nói một điều gì đó nhưng lại không thể nói ra, nhưng chỉ vài lời của hắn thôi mà cứ như giết chết tôi vậy, hắn bước qua và cầm túi xách cho tôi: “Em xem, em gầy đi rồi, anh cũng vậy, cũng gầy đi rồi”.

Sau đó hắn còn nói thêm gì đó nhưng căn bản là không giải thích gì cả, chỉ nói là hắn cũng gầy đi. Đúng là hắn cũng gầy đi nhiều, râu mọc dài ra, tôi đưa tay lên sờ râu hắn: “Râu của anh trông thật là đẹp”. Tôi vẫn cứ si mê như vậy.

Trên đường người rất đông, vậy mà hắn vẫn hôn tôi.

Tôi cũng không quan tâm đến chuyện người đông, tôi đáp trả nụ hôn của hắn, rồi thì hai đứa quấn lấy nhau, túi xách rơi xuống đường, có vài người bạn đi qua đồng thanh hô to: “Hôn đi, hôn đi”. Tôi bị hắn nắm tay kéo chạy đi, hắn nói, hắn chưa từng học đại học, do đó vừa vào đến cửa liền cảm thấy rất bó buộc, đi, chúng ta đi ăn thịt hầm ở Tiền Môn, anh mời em.

Tôi không ngờ Mã Tiểu Vĩ đến tìm tôi, việc này thật quá sức tưởng tượng của tôi. Quả đúng như vậy, sự việc vừa kinh ngạc vừa vui mừng như vậy làm tim tôi đập thình thịch, đập rất nhanh, mồ hôi còn toát ra.

Hắn thì chẳng bao giờ để ý đến tôi, trong tình yêu tôi hoàn toàn bị động trước Mã Tiểu Vĩ, toàn tự mình bước đi mà không nghĩ đến lối thoát cho bản thân, thật là rẻ rúng. Quả đúng như vậy, tôi chẳng có cách gì cả.

Nhưng, hắn đến tìm tôi.

Hắn nói, em xem, em gầy đi rồi, anh cũng thế, cũng gầy đi rồi.

Hắn chẳng thèm nói nhớ tôi, cũng chẳng thèm nói hắn hối hận, hắn chỉ nói em gầy đi rồi, anh cũng gầy đi rồi.

Gầy thì gầy thôi.

Gầy đi chính là tương tư.

Trước sau hắn vẫn nắm tay tôi, còn tôi ngoan ngoãn như một đứa trẻ vậy, cứ bước theo sau hắn một cách thận trọng, thậm chí còn cảm thấy hài lòng.

Tôi cũng chẳng thèm hỏi hắn về đứa con gái bữa trước như bọn con gái ghê gớm hay truy đòi đến cùng, để rồi bắt hắn phải xin lỗi, không, tôi không làm vậy vì hắn đến đây đã là tốt lắm rồi. Hắn cũng nói là hắn gầy đi rồi, râu hắn còn mọc dài rồi.

Chúng tôi ngồi ăn dạ dày tái tại một cửa hiệu lâu đời ở Tiền Môn, Mã Tiểu Vĩ vừa ăn vừa nói: “Ngon, anh muốn ăn nữa”.

“Gọi thêm à?”.

“Ừ, gọi thêm”.

Hắn ngồi máy bay đến đây, hắn nói: “Anh dùng tiền của em”.

Tôi có chút không vui với câu nói đó: “Cái gì là của anh cái gì là của em cơ chứ, chỉ cần anh thích là được rồi, em sẽ đưa thêm cho anh, chứ đừng đi tàu mất mười mấy tiếng đồng hồ mệt lắm, lần sau cứ ngồi máy bay đến tìm em, hai đứa lại đi ăn dạ dày tái nhé”.

“Anh vẫn thích em đến tìm anh hơn, vì Vũ Hán rất đẹp, còn Bắc Kinh thì rộng lớn quá, Vũ Hán giống như một làng quê nhỏ mọn mơ vậy, như thế hay hơn”.

“Được, em sẽ đi tìm anh”. Tôi chống cằm ngồi ngắm người con trai trước mặt, tôi quả không hiểu làm sao mà tôi yêu hắn nhiều thế cơ chứ, yêu đến ngu người, tôi thật là ngu ngốc! Nhìn hắn ăn thôi mà tôi cũng thấy rất gợi cảm, thế nghĩa là sao?

Ăn xong, hắn vẫn cầm tay tôi, kéo tôi đến tiệm bán đồ lạnh, hắn bỏ ra ba tệ để mua một que kem cho tôi: “Này, ăn đi”.

Lời của hắn trước nay cứ cụt ngủn một cách đầy gợi cảm vậy đấy, cũng chẳng cần nịnh nọt gì: “Này, ăn đi”.

Tôi giơ tay nhận lấy, nở một nụ cười ngọt ngào.

Gió rất lạnh, nhưng tôi vẫn ăn chiếc kem một cách ngon lành.

Chúng tôi đến một con phố ở Tiền Môn, đó là một con phố rất cũ nát và không có người qua lại.

Đối diện là trung tâm tư vấn, trước đây từng là trung tâm thương mại rất sầm uất, nhưng bây giờ thì trông rất rách nát, hình như từng bị cháy vì vẫn nhìn thấy những vết tích, trông rất tạp nham và xấu xí. Chúng tôi ngồi ở đối diện ngắm cái trung tâm tư vấn rách nát đó.

Hắn nói: “Thời kỳ dân quốc, đây từng là trung tâm thương mại phồn hoa náo nhiệt nhất. Thương gia vùng Sơn Tây hay mua tơ lụa ở đây để làm quà cho người đẹp, còn cả những cửa hàng nhạc cụ, vậy mà bây giờ tiêu điều thế này, phồn hoa đến mấy rồi cũng sẽ điêu tàn”.

Tôi quay sang nhìn hắn thì phát hiện ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào phía đối diện với sự thương cảm và xót xa, tôi nhẹ nhàng dựa vào vai hắn rồi thưởng thức que kem.

Hôm nay trời rất lạnh. Miệng tôi như tê dại.

Tôi nói: “Em lạnh”.

Hắn liền hôn tôi, hôn hết cả vết kem còn dính trên môi tôi, thật ngọt ngào. Hắn cười và nói: “Thật ngọt”. Ừ, thật hay. Hắn lúc nào cũng vậy, rất kiệm lời nhưng lại cho tôi sự ngọt ngào dài lâu.

Kết quả là buổi tối hôm đó tôi bị đau bụng, chạy hết lần này đến lần khác ra nhà vệ sinh. Trong căn hộ tôi thuê ở Bắc Kinh, hắn ngủ rất say, tôi chạy vào nhà vệ sinh tìm thuốc, nhưng không có, thế là tôi đành khoác áo chạy xuống nhà tìm mua thuốc, về đến nơi thì bị cảm lạnh, đến sáng phát sốt. Lúc hắn tỉnh dậy cũng chẳng hỏi thăm tôi được một câu mà chỉ nói: “Đói rồi!”. Lúc đó tôi cảm thấy rất ảm ức.

Chưa từng có một ai đối xử với tôi như vậy, thật ảm ức quá.

Hắn thật bá đạo và ích kỷ, hình như trong mắt hắn chẳng có ai cả. Nhưng tôi chỉ ảm ức được có một lúc là đã chạy đi mua cho hắn quấy và sữa đậu nành, mũi thò lò, đầu nóng, mặt đỏ ửng, tôi nghĩ: “Ai bảo tôi thích hắn chứ, do tôi nợ hắn”.

Lên đến nơi, hắn liền ôm tôi nói: “Em giống như vợ của anh vậy”.

Tôi nuốt nước mắt vào trong, câu nói này làm tôi buồn nhất: “Em giống như vợ của anh vậy!”.

Tôi hắt hơi một cái rồi giục hắn: “Ăn nhanh đi, nguội mất bây giờ”.

Hắn đi đánh răng, vừa đánh răng hắn vừa tự soi mình trong gương rồi hỏi tôi: “Có phải anh rất đẹp trai không?”.

“Ừ”. Tôi đáp. Tôi ôm hắn từ phía sau, hắn đánh răng và ngắm tôi qua gương, người tôi nóng rùng rục làm cho hắn ảm áp. Hắn xoay người lại ôm tôi, hơi thở của hắn thật thơm tho, rồi hắn hôn tôi, bẹn tôi lại quần vào nhau. Hắn giống như một con cá đang bơi trong biển, nhiệt độ cơ thể tôi làm hắn nóng hổi, Mã Tiểu Vĩ cảm thấy sự kích thích khác lạ, kiểu kích thích khiến hắn không tự chủ được, cứ dính chặt vào người tôi. Tôi nghĩ: “Không biết có phải do sự quần quít về thể xác mà tôi không rời được hắn không? Điều hắn dành cho tôi đương nhiên là tốt mà cũng là sự đau đớn tột cùng, hắn như một con cá bơi vào tim tôi vậy”.

Sau đó tôi phát hiện ra không phải như thế.

Tôi mê mẩn đôi mắt mong manh với ánh mắt lười biếng của hắn, mê mẩn giọng nói của hắn, thậm chí còn mê mẩn cả sự bất cần của hắn nữa.

Đúng là hết thuốc chữa.

Chẳng có cách nào cả.

Khi Mã Tiểu Vĩ đi, tôi đã mua cho hắn vé máy bay, vịt quay Bắc Kinh, hoa quả và một loạt các đồ ăn khác, còn mua cho hắn một bộ vest Italy ở Yến Sa, tôi cứ như là chị của hắn vậy tuy hắn còn hơn tôi mấy tuổi.

“Lúc nào đến chỗ anh?”. Hắn hỏi tôi.

“Sớm thôi”.

“Ừ”.

Hắn vừa lên máy bay là tôi đã bắt đầu nhớ hắn rồi. Tôi đứng lại sân bay để nhìn máy bay cất cánh, nước mắt rùng rùng. Hóa ra tình yêu làm cho con người ta u sầu đến thế, làm con người ta tan nát cõi lòng, làm con người ta không thể dừng lại.

Tôi không về trường nữa mà ngồi chuyển bay đến Vũ Hán hai tiếng sau đó.

Tôi và hắn đến Vũ Hán chỉ hơn kém nhau hai tiếng đồng hồ.

Tôi nghĩ, tôi bị điên rồi, vì chỉ có điên thì mới như vậy. Lúc tôi xuất hiện bên sông Trường Giang nơi mà tôi mua căn hộ cho Mã Tiểu Vĩ, tôi tự cười bản thân, khi ấy tôi vẫn đang sốt, đây không phải điên thì gọi là gì nữa.

Tôi cầm một chậu Thủy Tiên mua bên đường, một chậu hoa Thủy Tiên rất đẹp, mới chỉ hé nở. Tôi bê chậu Thủy Tiên lên lầu, cũng có thể là Mã Tiểu Vĩ mới về đến nơi, cũng có thể hắn đang nhớ về tôi.

Mở cửa ra, tôi không nhìn thấy Mã Tiểu Vĩ.

Nhưng tôi không giận gì cả.

Tôi nhắn tin cho hắn: “Em đang ở tổ của chúng mình, anh về nhanh nhé”.

Hắn trả lời tin nhắn của tôi: “Em là một con điên, một con ngốc”. Khẩu khí ra chiều cứng nung.

Nửa tiếng sau hắn về, nhìn thấy nhà cửa được dọn dẹp sạch sẽ, trong phòng thoang thoảng mùi hoa Thủy Tiên, còn tôi mặc một bộ đồ trắng, cứ như nàng tiên đang đứng chờ ở đó vậy.

“Em à”. Hắn nói.

Tôi liền chạy đến, hơi ngượng ngùng và nói: “Em đây, em đây...”.

10. Chương 10

Vu Bắc Bắc: Cuối cùng cũng phải chia lìa

Tình yêu giữa tôi và Sở Giang Nam giống như một đoàn tàu đang tăng tốc, chạy không ngừng nghỉ về đích, những tưởng đích đến cuối cùng là hạnh phúc, nhưng khi mọi thứ đến đích, tôi mới phát hiện ra rằng, cái đích cuối cùng hóa ra chẳng có gì cả.

1

Chúng tôi ở tại căn phòng cạnh căn phòng của Sách Nhan.

Có lẽ căn phòng này tràn ngập sự đàng điếm, chúng tôi không nên sống ở đây, nhưng, chúng tôi không thể không chế bản thân nữa. Tình yêu giữa tôi và Sở Giang Nam giống như một đoàn tàu đang tăng tốc, chạy không ngừng nghỉ về đích, những tưởng đích đến cuối cùng là hạnh phúc, nhưng khi mọi thứ đến đích, tôi mới phát hiện ra rằng, cái đích cuối cùng hóa ra chẳng có gì cả.

Ngày chuyển nhà, chúng tôi đưa nhau cũng hơn hờ vui mừng.

Sở Giang Nam cất tiếng hát: “Tạm biệt nhé căn phòng dưới tầng hầm, tạm biệt nhé, tạm biệt nhé. Vợ à, từ nay về sau chúng ta đóng quân tại đây, sinh lão bệnh tử, sinh con đẻ cái. Nếu như có ngày phát tài, thì sẽ biến nơi này thành nhà kỉ niệm tình yêu giữa Sở Giang Nam và Vu Bắc Bắc, anh sẽ bán vé, em sẽ là người thu vé, chúng mình cùng tổ chức ca nhạc, tiền bán vé cũng chẳng kém tiền bán vé của Olympic bao nhiêu đâu”.

“Anh chém gió kinh quá rồi đấy”.

Sở Giang Nam nhìn tôi: “Vu Bắc Bắc, anh có một chuyện muốn hỏi em”.

“Nói đi”. Tôi ra vẻ đặc ý và gật đầu.

“Có hỏi thì phải có trả lời?”.

“Có hỏi có trả lời!”.

“Sao em lại có thể quyến rũ như vậy nhỉ? Sao lại làm cho người khác dễ bị hút hồn như thế nhỉ? Lúc nào anh có thể trở thành chính thức của em? Ý anh muốn nói là lúc nào có thể chính thức trở thành chồng của em được? Sau khi em tốt nghiệp chúng mình kết hôn nhé”.

Tôi trả lời: “Thứ nhất, em không có chút nào quyến rũ như anh nói cả, từ sau khi nhận lời yêu anh đến nay em đã trở nên hờ hững nhiều, trên phương diện tình yêu thì anh là thầy của em, em mới chỉ ở trình độ cấp ba, còn anh thì tốt nghiệp đại học từ lâu rồi. Thứ hai, muốn chính thức là chồng của em cũng không dễ dàng như anh tưởng đâu, ít nhất cũng phải có đăng ký kết hôn hoặc chụp ảnh cưới chứ. Thứ ba, vừa tốt nghiệp đã kết hôn mọi người cười vào mặt cho, ít nhất là hai năm sau nhé”.

Đối với những câu trả lời của tôi, Sở Giang Nam tỏ ra không mấy hài lòng, anh nhìn tôi trừng trừng: “Đừng có mà thử anh đấy, đàn ông không thích bị thử đâu”.

Tôi trả lời: “Đồng chí à, sắt thép cũng phải tôi luyện như thế đó”.

Ngày chuyển nhà, chúng tôi mệt thở không ra hơi. Có trời biết là tôi làm được nhiều việc đến thế, tôi đích thực là làm được quá nhiều việc cùng lúc, tôi lau hết sàn nhà và các cửa sổ kính, còn bài trí rất nhiều hoa trong phòng.

“Được rồi, chúng mình thuê quét dọn đi, cũng chẳng tốn bao nhiêu đâu”.

“Không, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đấy”.

“Vợ anh thật đảm đang tháo vát, thế này thì cứ vô tư mà sống thôi”.

“Đương nhiên, về sau chưa biết chừng em còn nuôi cả anh, anh chăm chỉ sáng tác bài hát vào, anh có nhìn thấy đạo diễn Lý An chưa, vợ ông ta cũng phải nuôi ông ta bao nhiêu năm, kết quả thế nào thì anh biết rồi đấy? Ông ấy trở thành một đạo diễn lớn, quay bộ phim nào là “hot” bộ phim đó, nên em sẽ nuôi anh, anh cố viết bài nào thật “hot” bài đó nhé, khi ấy em ngồi đếm tiền không khéo còn bị chuột rút tay ấy chứ”.

“Đúng, mà em không đếm cũng không được”.

“Đến lúc đó thì các ca sĩ tên tuổi phải cầu cạnh anh viết nhạc cho họ, bọn họ người nào dung mạo cũng như hoa, tiền nhiều vô cùng, anh liệu có chịu nổi không?”.

“Chịu được chứ, ngay cả Khả Liên anh còn không làm sao, huống chi bọn họ”.

“Anh lại nhắc đến nó!”.

“Được rồi, được rồi, không nhắc đến nữa, nào, hôn anh một cái”.

“Em hôn cho anh chết!”. Tôi lao qua chỗ anh cứ như hổ đói vồ mồi vậy, anh né tôi: “Trời ạ, Vu Bắc Bắc, em thật sung sức, chúng mình phải dọn nhà mất mấy ngày rồi đấy? Có cái tổ riêng dành cho hạnh phúc hai đứa mình thì em cũng không cần sướng như phát điên vậy đâu?”.

Hai chúng tôi ôm hôn nhau.

Lưỡi của Sở Giang Nam đưa sâu vào trong miệng tôi, tôi cảm thấy như đang chiến đấu.

Tôi đẩy Sở Giang Nam ra và chạy vào nhà vệ sinh, Sở Giang Nam đuổi theo tôi, không được, anh mà gây sự với em là phải chịu trách nhiệm đấy. Chúng tôi quần lầy nhau ngay trước gương, Sở Giang Nam vỗ lấy tôi, hai đứa giống như đôi bướm quần quýt bên nhau, trong gương đang là hai khuôn mặt trẻ trung đầy nét xuân tình.

“Anh yêu em bao lâu?”. Tôi hỏi.

“Suốt đời”.

“Ngắn quá”.

“Cả kiếp sau”.

“Vẫn chưa đủ”.

“Đời đời kiếp kiếp”. Sở Giang Nam trả lời.

Tôi ôm chặt Sở Giang Nam.

Ôi, mọi thứ thật đẹp.

Lúc này tôi đang hơi hỗn loạn, còn tay anh thì đang tìm đến những nơi nhạy cảm trên cơ thể tôi, nhưng đến phút cuối tôi đẩy anh ra một cách lạnh lùng và lấy cớ đi chợ mua đồ. Bên dưới là siêu thị tên Mặt Trời Đỏ, cái gì cũng có. Sở Giang Nam mắng tôi: “Em thật quá đáng với anh”.

Không thể không quá đáng được.

Lần đầu tiên của người con gái là quan trọng nhất.

Tôi cũng không hiểu rõ bản thân nữa, càng yêu tôi càng không muốn dễ dàng trao thân cho Giang Nam.

Sống chết có nhau, lời thề đã trao. Nắm lấy tay nhau, sống đến đầu bạc răng long. Đây là chuyện của cả một đời người, làm sao có thể gấp gáp như vậy được. Cần phải thử anh. Ài, quả thực thì tôi cũng thấy ứ chề, lúc anh hôn tôi giống như cả một đàn chuột con chạy vào tim vậy, rất kích động, dù gì thì tôi cũng là con người bình thường mà.

Tôi mua mì ăn liền và ít rau, chọn một quả cà tím to, anh chàng của tôi thích ăn cà tím xào nên tôi mua về cho Sở Giang Nam ăn.

Trang 109 sách dạy nấu ăn viết: bao nhiêu gam muối, bao nhiêu gam mì chính, bao nhiêu gam dầu, tôi hỏi Sở Giang Nam lúc anh đang sáng tác nhạc: “Một gam là bao nhiêu?”.

Anh đáp: “Nước miếng lúc anh hôn em chắc cũng khoảng một gam”.

“Ồ lưu manh!”. Tôi mắng anh.

Tôi đổ dầu vào nồi, nhưng không để ý trong nồi có ít nước nên bị bắn dầu nóng vào tay, tôi hét lên vì bỏng. Anh liền phi như bay vào bếp: “Làm sao thế?”. Tôi ầm ục trả lời: “Xem tay em này”.

Trên tay toàn là nốt đỏ.

“Dán urgo vào, nhanh lên”.

“Không sao đâu”. Tôi nói: “Chỉ cần anh không chê là được, còn may là không bị bắn vào mặt”.

“Anh không chê, cho dù toàn thân em mụn nhọt nổi đầy anh cũng không chê đâu”. Anh làm mặt xấu rồi nói: “Vợ à, em nấu mì cho anh là được rồi, đừng giả vờ là đau bếp siêu sao nữa, anh biết tống rồi”.

Sự thực chứng minh tài nghệ bếp núc của tôi rất bình thường, lúc xào cà tím tôi cho quá nhiều đường, ít muối, nên rất ngấy.

Về sau, dần dần thì tôi cũng biết cách xào cà tím, trong các loại rau củ, thì tôi biết chế biến cà tím nhất, bất luận là cá xào cà tím, hay là cà tím chế biến đơn thuần thì cà tím luôn là món tôi làm ngon nhất, bởi vì, Sở Giang Nam thích ăn cà tím nhất.

Buổi sáng tôi đi học, đến tối hầu hết thời gian tôi ở đây, chúng tôi mỗi đứa một phòng. Sở Giang Nam nói: “Đây không phải là căn phòng của những người đang yêu, mà đây là nhà tù”, hàng ngày anh sang phòng tôi đến rất muộn mới chịu về, còn tôi những lúc quan trọng nhất thì kiên quyết đuổi anh về phòng.

Nửa tháng sau, Sở Giang Nam đợi tôi ở cửa lớp học.

Rất nhiều nữ sinh ngắm nhìn anh.

Anh chàng này rất đẹp trai, nên đi đâu đứng đâu đều có hàng loạt các em xin chết.

Trong tay anh là một bó hoa bách hợp, rồi trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu con mắt, anh trao tặng tôi.

Là sao? Chẳng phải ngày kỷ niệm tự nhiên tặng hoa cho người ta, mà hoa lại đắt nữa. Rất đông người vây quanh chúng tôi hô hào, mấy đứa con gái khác ở trong ký túc xá còn nói: “Trời đất ạ, đây chẳng phải là Sở Giang Nam trong truyền thuyết đó sao?”.

Sở Giang Nam cười nói: “Tôi chính là chàng rể trong truyền thuyết của Vu Bắc Bắc”.

Tôi có một chút đắc ý, hỏi anh: “Anh làm cái gì thế?”.

“Cầu xin em một việc?”.

“Rất long trọng phải không?”

“Rất long trọng”.

“Anh đừng có mà cầu hôn em bây giờ đây, vẫn còn một năm nữa em mới tốt nghiệp, không thể kết hôn lúc này được. Tuy bây giờ sinh viên có thể kết hôn, nhưng em vẫn thấy bây giờ không được, có gì thì anh mau nói, muốn ăn cà tím xào thì cứ nói thẳng ra xem nào”.

“Dung tục quá”. Sở Giang Nam nói vậy với tôi: “Thật dung tục, chỉ biết có ăn và ăn”.

“Anh bảo em học thuộc thơ đã thuộc chưa? Em xem, người xưa viết thơ tình hay biết bao: Bước vào cánh cửa tương tư, là biết nỗi khổ tương tư thế nào, tương tư ơi hỡi tương tư, tương tư cùng cực em thời biết chăng? Còn em ấy, suốt ngày chỉ biết ăn.”

Tôi nói nho nhỏ, “Em cũng tương tư mừ!”.

Anh vuốt mũi tôi rồi nói: “Đi, đi cùng trẫm làm một việc”.

“Việc gì thế?”.

“Chụp ảnh cưới”.

“Cái gì cơ?”.

Hai mắt tôi tròn xoe: “Anh định làm cái gì vậy?”.

“Làm gì? Anh định quay MTV, trong đó có dùng đến ảnh cưới một nam một nữ, anh nghĩ, dùng ai thì cũng là dùng, chi bằng dùng chính bản thân hai đứa mình là tốt hơn cả, dù gì thì trước sau chúng mình cũng phải chụp ảnh cưới, thế nên bây giờ chụp cũng được chứ sao”.

Lòng tôi vui mừng, kỳ thực thì tôi ghét nhất chụp ảnh cưới, nó cứ kiểu gì ấy, nhưng trong lòng tôi lúc này đây ấp niềm vui và sự sung sướng. Tôi, Vu Bắc Bắc chuẩn bị được chụp ảnh cưới với người tôi yêu thương nhất. Nghĩ thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi, hơn nữa đây là một sự hạnh phúc quá đối xứng sướng.

“Em không có thời gian, mai và ngày kia em đều có tiết, như vậy đi, để cuối tuần này đi chụp được không?”.

“Nhưng đến cuối tuần anh phải đi Hải Nam quay MTV mất rồi, một công ty muốn ký hợp đồng với anh, vì họ cho rằng giọng anh từ xưa đến nay không ai được như vậy, có thể so sánh với Miêu Vương năm xưa”.

“Miêu Vương cũng thường thôi mà”. Tôi nói.

“Trời ạ, đồng chí Vu Bắc Bắc, Miêu Vương còn thường à, em hơi bị khủng bố đấy”.

“Xin nghỉ đi”, anh nói: “Anh đang rất vui, nhân lúc đang có khuôn mặt rạng ngời xuân sắc thế này thì đi chụp luôn thôi, đến lúc anh trở về từ Hải Nam là cần dùng luôn rồi”.

“Thôi được”. Tôi nói.

Thế là tôi trốn học, vì người con trai tôi yêu mà tôi trốn học để đi chụp ảnh cưới, đương nhiên trong tay tôi là bó hoa bách hợp, hóa ra bó hoa này anh mua để làm đạo cụ chụp ảnh, anh nói: “Em chính là cô bé Bách Hợp của anh”.

Lúc chúng tôi trang điểm, cả hai đứa đều cười vì hai khuôn mặt tô son trát phấn trông rất giả, hai đứa bị trang điểm giống như công chúa và hoàng tử vậy, nhìn qua rất không thật, như diễn kịch trên sân khấu ấy. Chúng tôi chụp tại một ảnh viện có tên là Mùa xuân Paris và liên tục dùng những ánh mắt tình tứ nhìn nhau, tóm lại là hai đứa nỗ lực một cách tối đa để thể hiện hai đứa yêu nhau nhiều đến nhường nào, có ông trời biết tình yêu được bày tỏ ra ngoài thú vị biết bao, và trong quá trình chụp ảnh, tôi phát hiện tôi và Sở Giang Nam đúng là một đôi trai tài gái sắc.

Anh gọi tôi là nương tử, còn tôi gọi anh là quan nhân, sau khi thay một bộ trang phục cổ trang, tôi hỏi anh: “Nếu như trong đêm tân hôn mới biết diện mạo đối phương như thế nào, anh nói xem liệu chúng mình có trúng tiếng sét ái tình được không?”.

“Chắc chắn”.

Nhìn xem, lúc nào anh cũng khẳng định chắc chắn như vậy, như lời anh nói với tôi là: “Tình yêu anh dành cho em sâu sắc đến độ từ xưa đến nay chưa từng có bao giờ và tới tận mai sau cũng sẽ không bao giờ có nữa”.

Anh hỏi tôi là tôi yêu anh như thế nào?

Tôi nói: “Cuồn cuộn như dòng sông, miên man không dứt”.

Từ khi hai đứa nhận lời yêu nhau, những tế bào tự kỷêu không ngừng được nhân bản, anh tự cho rằng anh thông minh, còn tôi nghĩ rằng tôi cũng chẳng ngốc hơn anh bao nhiêu.

Cuối cùng, anh đề nghị thợ chụp ảnh chụp cho hai đứa một tấm ảnh thể.

“Để làm gì thể?”.

“Để khi đăng ký kết hôn thì dùng”.

Anh nói một cách không hề ngại ngùng, sau đó nắm tay tôi rất chặt. Mắt tôi ươn ướt, hai bàn tay đan vào nhau, đứa nào đứa nấy ra sức nắm chặt tay đối phương.

Chúng tôi đi tẩy trang, hai đứa đều mặc sơ mi trắng, quần bò và ngồi vào vị trí.

Tôi không cười.

Anh cũng vậy.

Hai đứa nhìn thẳng vào ống kính một cách rất nghiêm túc, vì đây sẽ là tấm hình hai đứa dùng khi đăng ký kết hôn, do đó cần phải trang trọng, chụp xong, cả hai chạy đến chỗ thợ chụp ảnh đề nghị xem lại các tấm hình.

Chúng tôi nhìn thấy hình của nhau, đứa nào trông cũng rất căng thẳng, rất mất tự nhiên nhưng đều hạnh phúc.

“Từ hôm nay, em đã là vợ của anh”. Giang Nam nói như vậy.

“Vâng...”. Tôi trả lời rất ngọt ngào.

Nhoáng cái đã nửa đêm, chúng tôi ra ngoài bắt taxi, lúc này gió rất to, anh luôn cầm tay tôi và đề nghị đi ăn ở quán “Mì yêu mì”.

Ở Tiền Môn có một quán.

Anh thích cái tên đó – “Mì yêu mì”. Sở Giang Nam nói “Mì yêu mì” chính là anh yêu em.

Chúng tôi gọi đến mấy bát mì, ngon nhất chính là bát có tên “Mì yêu mì”. Hai đứa bón cho nhau ăn, không thèm để ý đến sự khó chịu của người khác, ngày hôm nay là ngày chúng tôi chụp ảnh cưới, là ngày chụp ảnh đăng ký kết hôn, làm sao mà không vui cho được cơ chứ?

Chúng tôi gọi hai chai bia Yến Kinh, mỗi đứa một chai, uống hết lại gọi tiếp, hai đứa vừa ăn mì vừa uống bia, cuối cùng thì uống cũng nhiều.

Hai đứa uống tương đối nhiều, rồi sau đó dựa vào nhau cùng đi bộ trên phố, tôi biết Giang Nam hát hay nhưng tôi không cho anh hát, tôi bảo anh nghe tôi hát:

Ngày xưa hoa lạ cũng như nhung, ngày nay liễu rủ trước hiên nhà.

Đợi chờ trong khuê lâu sâu thẳm, biển vẫn như thế từ bao đời.

Khuyên cửa khê rung như tin báo về, lời nói gió thoảng cuộc đời đổi thay

Sao bước đi mà bật vô âm tín?

Không màng đến sự đau đớn của lòng em!

Rốt cuộc đời trai lắm gian nan, những mong được công thành danh toại;

Lời nói ngọt ngào làm say đắm, ai biết đó là giả ân giả nghĩa hay không.

“Đêm nay, anh đã gặp được một nửa của mình”. Anh xoa nhẹ vào mắt tôi.

Tôi bắt đầu nôn, vì uống nhiều quá.

Anh vỗ nhẹ vào lưng tôi, sau đó bế tôi lên taxi.

Về nhà, anh nói với tài xế, đưa chúng tôi về nhà.

Tôi về nhà bằng cách nào, quên mất rồi, làm thế nào tôi vào được phòng mình, cũng quên mất rồi, mà làm sao tôi cởi được quần áo, tôi không nhớ nổi nữa. Nhưng tôi còn nhớ một việc là Sở Giang Nam ngủ lại phòng tôi. Anh hôn tôi, tôi đáp lại, hai đứa đều không nói gì, như hai con cá giẫy giụa trên bờ, hai đứa hôn nhau không ngừng, rất rung động, rất lưu luyến.

Tôi nói:

“Thấm chi trời đất dài lâu, Giận này dằng dặc dễ hầu có người”.

Anh nói:

“Xin kết nguyện chim trời liền cánh, Xin làm cây cành nhánh liền nhau[1]”.

[1] Bốn câu trong tác phẩm Trường hận ca của nhà thơ Bạch Cư Dị, bản dịch của Tấn Đà.

Tôi ngửi thấy mùi vị tình yêu trong không khí, đúng vậy, tôi không giẫy giụa nữa, hai đứa đã chụp ảnh cưới, ngay cả ảnh dùng đăng ký kết hôn cũng chụp cả rồi.

“Vu Bắc Bắc”. Anh gọi tôi.

“Em ở đây”.

“Vu Bắc Bắc, Vu Bắc Bắc, Vu Bắc Bắc”. Anh cứ gọi tên tôi mãi, thanh âm như một con thú, rất trầm nhưng ấm áp.

Tôi nhẹ nhàng phủ ấm người anh, là nhụy, là hoa, là tình yêu không ngừng nghỉ. Tôi nhẹ nhàng nói vào tai anh: “Nguyện cho em là sao, anh là trăng, đêm đêm được soi sáng nơi nơi”.

Lần này, anh không buông tha cho tôi nữa.

Còn tôi, tôi cam tâm được làm một nửa của anh.

Tôi tình nguyện để anh sở hữu tôi, làm người đồng hành với anh đời này kiếp này không rời xa.

Hai ngày sau, Sở Giang Nam đi Hải Nam.

Tôi đi tiễn, lúc nào cũng níu tay anh.

“Làm gì thế em”, anh cười tôi, “Sao giống sinh ly tử biệt thế! Đừng như thế, thời đại Quỳnh Dao đã qua rồi, chúng mình không như vậy, chúng ta phải sống thật tốt, con cháu đầy đàn”.

“Nỡm”.

Anh tựa đầu vào vai tôi và nói: “Anh chỉ đi có hai tháng thôi mà, đi viết nhạc ột ca sĩ, người ta trả cũng không tệ, đủ để hai đứa tiêu pha một thời gian đấy. Về sau, nếu em không học cách tiêu tiền hay học cách mua quần áo đắt hơn một trăm tệ là không xong với anh đâu đấy”.

Không biết vì sao, nước mắt tôi cứ rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi vào tay anh.

“Được rồi, được rồi em yêu, đúng hai tháng sau anh về, đến lúc đó phải tổ chức tiệc chào đón anh hoành tráng vào đấy nhé, học thêm hai mươi cách chế biến cà tím, cả đời này chúng ta sẽ ăn cà tím nhé”.

“Anh đi nhanh rồi về nhé, anh không ở đây, một mình em sẽ không ở căn phòng đó đâu, em về ở ký túc xá trong trường”.

“Được, viết xong nhạc cho người ta là anh lập tức về ngay”.

Tôi còn ra sức bóp tay anh, anh được thể làm nũng: “Em yêu ơi, em yêu à, em phải có trách nhiệm với anh đấy, em nghĩ mà xem, anh đã là người của em rồi, gạo đã nấu thành cơm rồi đấy”.

Rốt cuộc tôi cũng cười, cười khanh khách, anh chàng này, sao mà nói năng duyên thế chứ.

“Được thôi, em sẽ có trách nhiệm với anh, bây giờ em ra lệnh, hôn em đi”.

“Đừng đừng, đây là nơi công cộng đông người mà”.

“Không được. Nhất định phải hôn”.

Anh nhìn trước nhìn sau một cái, rồi hôn tôi một cái thoáng qua như cánh chuồn chuồn chạm nước.

“Không được, gượng gạo quá”.

Tôi nghĩ anh không dám, anh trừng mắt nhìn tôi, nói to một tiếng “Yêu tinh”, sau đó hôn tôi rất mãnh liệt, lúc đó chúng tôi đang ở sảnh chính của sân bay, một nụ hôn như bắt tận, rất nhiều người đi bên cạnh nhìn cảnh này bằng ánh mắt đổ kỵ.

Rốt cuộc thì anh cũng phải lên đường, chuẩn bị qua cửa kiểm tra an ninh, còn tôi cứ như nữ chính trong phim, lưu luyến không rời.

“Được rồi, được rồi, đây không phải là quay phim đâu, đừng có mà qua lại với cái tên Bí Ngô ấy, nếu không anh sẽ đánh gãy chân anh ta”.

“Anh cũng đừng có mà lăng nhăng gì với các người đẹp ở Hải Nam đấy, càng không được để mấy mụ trung niên có tiền bao, nếu không em sẽ khiến anh chết rất thê thảm, không tin thì cứ thử mà xem”.

...

Cuối cùng, hai đứa vẫn cứ lằng ngoằng như thế, đến mức nhân viên an ninh còn nói, có kiểm tra không, không kiểm tra thì đứng qua một bên mà nói chuyện.

Tôi vẫy vẫy tay, anh nói: “Về mà đi xem ảnh cưới của chúng mình, cái nào đẹp thì phóng to ra, phóng to bằng người thật rồi treo ở phòng mới”.

“Em không đi”. Tôi nói: “Đợi khi anh về, xem anh thích cái nào thì phóng cái đó”.

Xem, tôi ngốc nghếch như vậy đó, bất luận việc gì cũng muốn chia sẻ với anh.

Hai tháng, sáu mươi ngày sao mà dài đằng đặc. Những ngày này sống thế nào đây?

Tôi dọn về ở trong trường. Mấy ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Bí Ngô, cậu ta nói: “Vu Bắc Bắc, cậu có ra ngoài được không? Tổ có chuyện muốn nói với cậu”.

“Chuyện gì? Nói qua điện thoại đi.”

“Không, gặp nhau mới nói được”.

“Sao vậy? Bị dọa sợ rồi à, hay ấy bị bệnh hiểm nghèo gì?”.

“Có mà ấy bị bệnh hiểm nghèo thì có, tớ đến đón ấy, chúng mình đi ăn đồ ăn Hàng Châu, trà ở đó cũng ngon lắm, trà Minh Tiền rất chuẩn, vừa ăn vừa nói chuyện”.

“Không được hay cho lắm nhỉ?”. Tôi nói: “Sở Giang Nam mới đi mấy hôm”.

“Liên quan gì đến anh ta chứ? Đừng có làm như thể là liệt nữ trinh tiết như thế, ấy cho bây giờ là thời đại nào rồi, vẫn còn kiểu nam nữ thụ thụ bất thân à, mà tớ cũng chẳng có ý gì với ấy đâu, ấy giống như củ khoai tây vậy, trong khi xung quanh tớ gái đẹp đầy rẫy, tớ thực sự có việc cần bàn với ấy”.

“Thôi được”. Tôi đồng ý với cậu ta.

Một tiếng sau, chúng tôi ngồi ở nhà hàng Thiên Ngoại Thiên ăn đồ Hàng Châu, trà ở đây quả thật rất ngon, phục vụ ở đây đều mặc đồ gấm, ai cũng cao ráo xinh xắn, tôi nhìn Bí Ngô và nói: “Không đủ mắt để ngắm gái đẹp rồi phải không? Bọn con trai đứa nào cũng thế”.

“Gi cơ? Nhìn ấy thì ấy không cho? Lại còn nói tớ lưu manh”.

“Nói đi, có việc gì?”. Tôi gấp một miếng bánh trôi xanh.

“Tớ sắp đi Mỹ”.

“Hả?”.

Tôi rất ngạc nhiên: “Ấy chuẩn bị đi du học à? Sao lại đột ngột thế?”.

“Chẳng có gì cả, đến Mỹ để thay đổi môi trường một tí, vả lại tớ cũng đã nhận được học bổng rồi, bố mẹ tớ cũng muốn tớ ra ngoài va chạm để rèn luyện bản thân, tớ muốn xem chủ nghĩa đế quốc Mỹ hủ bại, tha hóa đến thể nào, rồi tìm cách đánh bại họ”.

“Bao giờ đi?”.

“Đang làm thủ tục, phải mất mấy tháng, cũng nhanh thôi, đến lúc đó hy vọng là ấy nhớ tớ một chút!”.

“Nhớ luôn ba chút”.

Không biết vì sao khi Bí Ngô nói sắp đi, lòng tôi có chút gì đó nhói đau. Đúng thế, cậu ta sắp đi, tôi sao lại không biết cậu ta thích tôi? Chúng tôi không chỉ là thanh mai trúc mã, hai nhà còn thân thiết vô cùng, mới tiếp xúc qua thì cảm giác cậu ta rất quây, nhưng con người cậu ta thực ra lại rất tốt, rất chất phác.

“Tớ mua cho ấy một món quà, nhưng đừng nói là không nhận nhé, đừng cho là vật đính ước gì cả, chỉ là nhìn thấy đẹp và cảm thấy hợp với ấy nên tớ mua thôi”.

“Cái gì?”.

Cậu ta lấy ra, đó là một sợi dây chuyền pha lê.

“Không, không, tớ không nhận đâu”. Tôi kiên quyết cự tuyệt.

“Không dám đúng không? Tớ đâu có tặng nhẫn cho ấy, cũng chẳng phải vật đính ước gì cả. Sợi dây chuyền này tớ mua lúc qua Pháp, lúc đó chỉ nghĩ nó rất hợp với ấy, nhưng bao lâu rồi không dám tặng, bây giờ tớ quyết tâm đi Mỹ rồi, không biết sau này còn gặp lại nhau nữa không, cũng không biết là có trở lại nữa không, vì thế lần này tớ mặt dày tặng ấy thôi. Hi hi, dây chuyền là đại diện cho lòng tớ”.

Mắt tôi có gì đó cay cay.

Cậu ta bước qua, đeo cho tôi, còn tôi thì ngồi yên không nói gì cả.

Cổ tôi rất cao, tôi mặc bộ váy đen trắng, chiếc dây chuyền này rất hợp với bộ váy này, tôi nên từ chối mới đúng, nhưng lại bất lực, tôi sợ làm tổn thương cậu ta.

Tay của cậu ta dừng lại ở lưng tôi.

“Vu Bắc Bắc, tớ muốn nói với ấy một câu”.

“Nói đi”.

“Người con gái tớ yêu chỉ có một người”.

“Tớ biết”.

“Ấy không biết!”.

“Tớ biết”.

“Tớ đứng trước mặt vậy mà cô ấy không biết người tớ yêu chính là cô ấy”.

“Tớ biết”.

Hai đứa im lặng một lúc lâu, tôi cảm nhận được từng giọt nước mắt đang rơi xuống lưng tôi: “Có cô gái xinh đẹp, gặp rồi là không thể quên, một ngày không được gặp em, về nhà nhớ em phát điên”. Cậu ấy nhẹ nhàng ngân nga.

Tôi nói khẽ: “Bí Ngô, cậu cũng biết đó, mỗi người chỉ có một trái tim, tình yêu chỉ có thể thuộc về một người”.

“Tớ biết”.

“Tớ xin lỗi”. Tôi nói.

“Tớ biết”.

“Nếu như có kiếp sau... mà không, nếu có kiếp sau thì tớ vẫn yêu Sở Giang Nam”.

“Tớ biết”.

Bữa cơm diễn ra trong buồn bã, đến cuối cùng, tôi nói: “Bí Ngô, tớ nhận ấy làm anh tớ nhé, sau này ấy có một người em gái là tớ”.

Cậu ta cười khổ một tiếng: “Trong một hoàn cảnh nào đó, làm anh cũng giống như xuống địa ngục vậy, không có chút hy vọng nào, nhưng tớ vẫn luôn mong ấy được hạnh phúc, ấy chuyển lời đến em nhé, nếu như nó đối đãi không tốt với ấy hoặc như không chung thủy với tình yêu của ấy thì bảo nó cứ liệu hồn”.

Tôi cảm động mà vẫn phải cười.

Về đến ký túc, tôi gửi tin nhắn cho Sở Giang Nam: “Quan nhân, có nhớ em không?”.

“Nhớ”.

“Nhớ nhiều không?”.

“Nhớ đến mức xương đóng lại còn muốn mở ra”.

“Hải Nam đẹp không?”.

“Đẹp, anh ở ngay vịnh Á Long, nhưng không đẹp bằng em, chẳng ai đẹp bằng em hết”.

“Thôi xin!”.

“Mà anh phải nghĩ đến em lúc ngủ đấy, nếu không cho anh gặp ác mộng luôn”.

“Làm sao anh dám không nghĩ đến em, hàng ngày đi dạo trên bãi biển, các tế bào như chết hết vậy, chẳng nghĩ ra được cái gì, nếu như có em ở đây thì tốt quá, để anh nói với sếp xem sao, rằng em đến giúp anh viết nhạc, chỉ cần em đến thì anh sẽ có hứng phấn để viết”.

Tôi cảm giác nhắn tin không đủ làm tôi thỏa mãn, lập tức gọi điện cho anh, anh nhắc máy, nói rất khẽ: “Sếp anh đang ở đây, em đừng loạn lên đấy”.

“Em muốn nghe giọng của anh”. Tôi làm nũng.

“Được được, em còn được nghe cả đời, không muốn nghe cũng không được, anh viết được ba bài rồi, viết đủ mười bài để cô ấy thu một đĩa là anh sẽ về”.

“Chủ của anh là nữ?”.

“Ừ, là nữ”.

“Có đẹp không?”.

“Xấu chết được, kém em khoảng tám trăm lần”.

“Nói linh tinh, chắc chắn là xinh”.

“Không xinh, nhưng có rất nhiều tiền. Người ta được bố đầu tư cho, thuê anh viết nhạc, một bài một vạn tệ, với cái giá ấy ngu gì mà không viết”.

“Nhưng anh đừng có trúng kế của địch đấy, đừng có mà hiến thân cho giặc”.

“Cái này thì em yên tâm, không được em cho phép anh nào dám hiến thân”.

“Lẳng nhăng, đi đi, đừng có mà ở cạnh cô ta đấy, dù sao thì em vẫn có cảm giác cô ta là gái đẹp”.

“Cô ta là khủng long”.

Chúng tôi nói mấy câu tình cảm sau đó đập máy, tôi có chút buồn, nếu như tôi có tiền, thì cần gì phải để anh đi bán mạng như vậy, xem con gái nhà người ta lắm tiền, muốn thuê ai viết cũng được, người ta thích vậy mà. Nghe nói muốn xây một phòng thu âm ở Hải Nam cũng phải tốn mấy trăm vạn tệ, người ta quả thật lắm tiền.

Nghĩ về đôi vợ chồng nghèo chúng tôi, nếu chúng tôi thích tiền, thì một đứa với Khả Liên, một đứa với Bí Ngô, chỉ đơn giản vậy là lắm tiền ngay. Nhưng đối với tình yêu nói đơn giản thì rất đơn giản, nói phức tạp thì cũng rất phức tạp, nếu không thì sao Sách Nhan phải ra nước ngoài cơ chứ?

Nghĩ đến Khả Liên, lòng tôi quặn đau, rốt cuộc thì chúng tôi từng rất tốt với nhau, nhưng tại sao bây giờ hai đứa cứ như hai con đường xa lạ vậy.

Tôi muốn đi tìm Khả Liên một chuyến.

Đã ba năm rồi, chúng tôi không qua lại gì với nhau cả, chỉ có lần Sách Nhan tự vẫn là gặp nhau thôi. Tôi nghĩ, tặng bằng giữa hai đứa nên giải quyết đi thôi.

3

Lần này anh rời xa em,

Là gió, là mưa,

Là đêm tối,

Em nở nụ cười,

Anh vẫy tay,

Con đường hiu quạnh tách đôi hai đầu.

Lúc tôi đọc được bài thơ Phú Biệt của nhà thơ Trịnh Sầu Dữ, tôi nhớ đến Khả Liên, mọi thứ giữa hai đứa làm sao tôi có thể quên được? Nó hát rock rất hay, cũng rất cố chấp, tôi luôn cảm thấy nó chưa bao giờ rời xa tôi, tuy rằng lâu nay hai đứa mất liên lạc.

Tôi nhớ lúc hai đứa mười sáu tuổi, cùng đọc bài thơ này, vô cùng cảm khái, chúng tôi đều nói cả đời này sẽ tốt với nhau, bất luận có chuyện gì xảy ra, chúng tôi sẽ dựa vào nhau mà sống, phải biết quý trọng nhau.

Nhưng, chúng tôi không làm được như vậy.

Bây giờ mỗi đứa một nơi.

Có điều trong thâm tâm tôi luôn có nó, không bao giờ quên, rất nhiều lần tôi còn mơ đến nó, cùng nhau ra sân vận động tâm sự, hay tán gẫu với nhau bên chiếc xích đu.

Tôi đứng ở dưới nhà nó.

Trong lòng cảm thấy bất an, không biết nó có thêm nhìn tôi không nữa? Mọi thứ dù sao cũng đã thay đổi rồi. Cả hai đứa không còn là những đứa trẻ mười sáu, mười bảy tuổi nữa, nó trải qua không ít chuyện, còn tôi, tình yêu của tôi cũng phải trải qua nhiều khúc rẽ.

Tôi không tìm thấy nó.

Tôi đứng trước cửa ký túc của Khả Liên, sợ đối diện với bộ mặt lạnh nhạt của nó, nhưng tôi muốn nói với nó một câu: “Khả Liên, lúc nào mày cũng ở trong lòng tao. Từ trước tới nay chưa từng thay đổi, tình cảm hai đứa lúc thiếu thời tao mãi mãi không bao giờ quên”.

Bạn cùng phòng của Khả Liên nói với tôi, nó rất ít khi về đây, nó hay bay đến Vũ Hán, phải thi lại mấy lần rồi.

Tôi vui mừng thay cho Khả Liên, vì biết thành phố tình yêu của nó là Vũ Hán, tôi chưa từng đến đó, nhưng chỉ cần Khả Liên thích là được rồi.

Mấy ngày sau, tôi lại đến tìm Khả Liên.

Lần này, tôi nhìn thấy nó.

Khả Liên thay đổi rồi, xinh đẹp và kiêu diễm hơn trước, tôi gọi tên khi đang ở sau lưng nó.

Khả Liên quay đầu lại, nhìn tôi, hai đứa nhìn nhau rất lâu, nhìn đến lặng người, hoa anh đào trong trường đang nở rất đẹp, rất giống với trường cấp ba trước đây của chúng tôi, Khả Liên vẫn nhìn tôi chăm chăm mà không nói câu nào.

Có người bán kem đi qua, tôi liền mua hai hộp kem và kẹo bông.

Đây là loại mà cả hai đứa thích ăn nhất.

Chúng tôi đã từng mỗi người ăn hết bảy hộp kem trong một buổi chiều, kết quả là đến tối đều bị đau bụng, Khả Liên nói, thành tích bảy hộp kem có thể ghi vào sử sách được rồi.

Tôi đưa cho nó một hộp kem. Khả Liên thích ăn kem chocolate.

Nó vẫn đứng nhìn tôi và không nhận hộp kem.

Ánh mắt nó đầy sự xa cách, mọi thứ đã thay đổi rồi, tôi không còn là tôi, nó cũng không còn là Khả Liên trước kia nữa, nhưng, dù sao chúng tôi cũng có quá khứ với nhau.

Trong quá khứ, khi tôi đau khổ, giữa đêm cũng có thể tìm nó sẻ chia, còn khi Khả Liên khóc, không cần biết tôi đã ngủ hay chưa, nhưng kiêu gì cũng đòi tôi đi dạo cùng nó bên bờ Tây Hồ. Tây Hồ biết rõ về những điều đã qua giữa chúng tôi, cây cầu cũng biết, rồi thì những cây cối và những hàng ghế bên bờ Tây Hồ đều biết về hai chúng tôi.

Này, tôi vẫn kiên trì.

Nó vẫn không nhận.

Tôi rất ngượng. Tôi nghĩ: Nó vẫn hận tôi, không hận thì đã nhận hộp kem của tôi rồi.

“Khả Liên”. Tôi gọi nó. Giọng nói dường như có vẻ van nài.

Đúng vậy, nó chắc cũng nghe hiểu giọng nói đó của tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi đọc được từ ánh mắt của nó: Có sự ảm ức, có sự oán hận, tha thứ, cũng có sự buồn bã, sự hồi tưởng và đau lòng... còn tôi thì cũng có hơn gì, bao nhiêu mùi vị của cảm giác như xộc thẳng lên đầu.

Khả Liên đón lấy hộp kem, nhưng ánh mắt nhìn xuống dưới.

Kẻ đưa, người nhận, còn có thể nói gì nữa?

Khả Liên vẫn một mực không mở lời, chúng tôi sánh bước bên nhau, đi đến tận cuối đường thì nó lên tiếng: “Tao còn có việc, nên không giữ mày ở lại ăn cơm được”.

Đối với tôi, như thế là cảm kích lắm rồi. Nó không tức giận, không mắng chửi tôi, không coi tôi là kẻ thù, tôi biết, tất cả là nhờ tình yêu, nó đã có tình yêu nên mới có lòng vị tha như thế.

Trên đường trở về, tôi nhìn ra ngoài cửa xe, thấy lá hoa hòe đang chui vào trong xe và rụng xuống sàn, rất đẹp, trong tôi lúc này ngoài tình yêu, tình bạn còn có mùi thơm nồng nàn của hoa hòe nữa.

Sở Giang Nam đã đi hơn một tháng rồi, tôi như người mất hồn vậy. Tôi từng nói, tôi đã bị chàng trai này sở hữu, không có anh, tôi cảm thấy không còn hơi thở, dường như anh chính là dưỡng khí của tôi vậy.

Đúng, anh chính là dưỡng khí của tôi.

Cuối cùng thì mùa hè cũng đến, chuẩn bị được nghỉ hè rồi, sẽ vui đây. Tôi cũng chuẩn bị bước vào năm thứ tư, thời gian sao trôi qua nhanh thế, Bí Ngô sắp ra nước ngoài, Sở Giang Nam sáng tác một bài hát được một vạn tệ, Khả Liên thì đã tha thứ cho tôi hay ít nhất là không còn hận tôi nữa, mọi thứ đang phát triển một cách tốt đẹp hơn.

Trong thời gian Sở Giang Nam không có nhà, tôi nhận dạy gia sư mấy nơi, kiếm ít bạc vụn tiêu, tôi có dự định của riêng mình, tôi muốn đi Hải Khẩu, ra vịnh Á Long, bởi vì Sở Giang Nam từng nói rằng: “Muốn đi dạo cùng tôi trên bãi biển để ngắm hoàng hôn màu vàng”.

Tôi muốn từ trên trời rơi xuống đầu Giang Nam.

Rốt cuộc thì kỳ nghỉ hè cũng đã đến, tôi đã đặt vé từ trước, có ông trời làm chứng, đây là lần đầu tiên tôi đi máy bay, nói thật là vẫn có cảm giác say. Bởi vì chạy đến với tình yêu, cho nên nhìn ai trên máy bay cũng thấy đẹp mắt, tiếp viên vừa cao vừa xinh xắn, tôi đứng là chưa va vấp với cuộc đời.

Vì tình yêu trong mộng mà con người ta có thể rất mạnh động gây ra những chuyện ngốc nghếch, lúc nào cũng mong ngóng về người mình yêu chứ quản ngại gì chuyện nửa đêm tờ mờ sáng, để tiết kiệm, tôi mua vé chuyển nửa đêm cho rẻ.

Trong bộ phim Blue, nhân vật nữ chính Juli nói: “Con người ai cũng có những vật không thể bỏ đi được”, cô ấy nói với tình yêu của mình những lời như: “Em cũng giống những người phụ nữ khác, cần hít thở, có lúc ho hắng, có lúc sâu răng...”. Tôi cũng từng nói với Sở Giang Nam: “Anh yêu, em cũng biết ghen, biết đố kỵ, biết tương tư và em có răng sâu”.

Trong lúc bay, tôi không được ngắm bầu trời xanh mây trắng mà chỉ nhìn thấy một màu đen tĩnh mịch của buổi đêm, vừa xuống máy bay, cái nóng của Hải Nam liền ập tới, tôi còn ngửi được mùi tanh của biển.

Lúc này, tôi cách biển rất gần, càng lúc càng gần.

Cách vịnh Á Long cũng rất gần.

Tôi theo địa chỉ Sở Giang Nam ghi lại để tìm, bây giờ đã là mười hai giờ đêm rồi, anh đã ngủ chưa nhỉ? Hay là đang sáng tác nhạc? Hay anh đang nhớ mình nhỉ?

Không, không được gọi cho anh.

Cần xuất hiện một cách đột ngột để xem anh thế nào? Ôm chặt lấy tôi và hôn mãnh liệt? Dùng lời của anh nói là “Hôn cho chết thì thôi?”. Sau đó thì sao? Vừa nghĩ đến chuyện sau đó, mặt tôi liền đỏ lựng xấu hổ.

Sau đêm đó, anh đi Hải Nam, đêm đó cứ như một giấc mơ, cảm giác không thật, thậm chí ngay cả sự đau đớn cũng không thật, tôi chỉ nhớ về mồ hôi của anh, nước mắt của tôi, chỉ nhớ về sự quẩn quít giữa lửa và băng.

Tôi xuất hiện trước cửa nhà nơi anh ở.

Trước đó, tôi đã vào nhà vệ sinh nữ ở khách sạn để chỉnh sửa nhan sắc một chút, sợ mấy tiếng bay làm tôi trông nhếch nhếch, đánh lại son môi, thoa thêm ít phấn, sau đó xịt tí nước hoa, những chiêu này thật là thường, nhưng trong tình yêu thì rõ ràng rất chất phác.

Tôi gõ cửa phòng anh.

Người ra mở cửa không phải là anh.

Là một cô gái rất xinh đẹp.

Tôi đơ cả người. Tưởng mình nhầm phòng.

“Là ai?”. Tôi nghe thấy tiếng Sở Giang Nam, điều đó chứng minh tôi không nhầm, đây có phải là cô ca sĩ đó không? Tại sao lại rất giống Trần Tuệ Lâm? Vì sao không phải là cô khủng long như anh nói? Dáng người cao như thế, thân hình đẹp như thế, lại còn là con gái của CEO nổi tiếng trong ngành bất động sản! Anh có phải đến để sáng tác nhạc gì đâu, thậm chí là được người ta bao.

Tôi phát ghen, tức giận và đổ kị.

Tôi rất tức giận!

Lúc này đã mười hai giờ đêm, cô nam quả nữ trong căn phòng hướng ra phía biển, dựa vào cái gì chứ? Đây có phải người tình rất mực kiên trì của tôi không? Đây có phải Sở Giang Nam mà tôi theo đuổi từ Hàng Châu đến Bắc Kinh nữa không?

Anh đỡ túi cho tôi: “Em sao lại đến đây?”.

“Ừ”. Tôi cười lạnh một tiếng: “Em không nên đến, em đã làm phiền việc lớn của anh chị, thật sự rất xin lỗi, hy vọng anh tha thứ cho em, em có thể đi ngay bây giờ”.

“Không, không phải ý đó, ý của anh là em có thể báo cho anh một tiếng để còn đi đón em”.

“Nói với anh?”. Vậy thì làm sao tôi có thể chứng kiến vở kịch hay này được.

Đứa con gái kia lên tiếng: “Cô là ai? Nửa đêm nửa hôm chạy đến đây...”.

“Câm miệng! Cô ấy đang nói chuyện với tôi, mời cô ra ngoài, ở đây không có việc của cô”.

“Câm miệng!”. Cô ta nói giọng đanh đá: “Anh tưởng anh là ai? Sở Giang Nam là người mà chúng tôi thuê đến để sáng tác nhạc, nhưng chúng tôi không mời cô, căn phòng này không hoan nghênh cô”.

Môi tôi trắng nhợt, lấm bầm, đây quả thực là nỗi nhục lớn nhất của tôi, tôi không đủ tư cách để đến thăm anh hay sao? Đây là căn phòng người ta thuê cho anh, tôi không đủ tư cách!

Tôi không nói câu nào, xách túi lên và quay người bỏ chạy.

Sở Giang Nam đuổi theo tôi nhưng không kịp, vì anh đi dép còn tôi đi giày thể thao! Tôi chạy rất nhanh, càng nhanh càng tốt, tôi cố gắng thoát khỏi nơi này thật nhanh, không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

Thậm chí tôi còn không kịp ngắm biển lấy một lần.

Thậm chí tôi còn chưa kịp nhìn kỹ Sở Giang Nam.

Tất cả đã hồng hết rồi, tôi như chết chìm trong biển lớn vậy. Trên thế gian này, cõi lòng tan nát cũng có đến mấy loại, nhưng không có loại nào tan nát hơn được cõi lòng của cuộc tình tan vỡ, thực sự muốn được gặp, nhưng thà không gặp còn hơn, có tình nhưng khác gì vô tình.

Khi người ta có rất nhiều tình, thì cái tình đó sẽ chuyển biến thành cái khác.

Nhưng mới chỉ có hai tháng thôi, vì sao mà chuyển biến nhanh vậy?

Tại sao trong phòng anh lúc nửa đêm lại có cô gái xinh đẹp như thế, vì sao? Mà lúc cô ta trách móc tôi tại sao anh không ra mặt nói vài câu cho tôi?

Gió thổi tung tóc tôi, thổi bay cả những giọt nước mắt, tôi chạy rất nhanh làm dây giày tuột cả ra, bị vướng mất một chiếc, tôi chạy lại để tìm, vừa tìm vừa khóc, trong khi điện thoại thì réo chuông liên hồi, là anh.

Không, tôi không nghe máy.

Tôi cần về nhà, nhanh chóng về nhà.

Đêm đó, tôi về đến Hàng Châu, tôi đến nhà cô tôi ở dưới quê, tắt điện thoại, sau đó nói với cô tôi, cháu được nghỉ hè rồi, muốn về đây nghỉ ngơi.

Tôi phải trừng phạt Sở Giang Nam, tất cả mọi thứ, tôi bắt anh phải trả bằng mọi giá.

4

Tôi cứ tưởng rằng anh sẽ đi tìm tôi đến phát điên, sẽ hận bản thân không thể quỳ xuống mà xin tôi tha thứ, lúc mới đầu tôi tắt điện thoại, nhưng về sau tôi bật máy trở lại.

Chẳng có tin nhắn nào của anh cả.

Anh còn chẳng thèm nhắn tin cho tôi, không xin tôi tha thứ cho anh!

Anh không thèm đi tìm tôi nữa. Tôi gọi điện về nhà hỏi bố mẹ xem Sở Giang Nam có gọi điện đến nhà tìm tôi hay không? Bố mẹ tôi nói: “Không có”.

Thế là xong, tình yêu tan vỡ rồi!

Anh đã thay đổi.

Anh đã thay đổi thật rồi! Anh không thèm đi tìm tôi, không giải thích, không cầu xin! Anh phụ lòng tôi đến thế là cùng? Nhưng tất cả chưa thể kết thúc được.

Tôi nhận được điện thoại của Bí Ngô.

Bí Ngô hỏi tôi đang ở đâu.

Tôi đang tan nát cõi lòng, còn tâm trí đâu mà nói chuyện với Bí Ngô nữa, tôi nói: “Xin lỗi ấy, Bí Ngô, tớ không thể tiễn ấy đi được, nếu như ấy đi Mỹ thì đi đi nhé”.

Không phải, Bí Ngô nói: “Tớ cần gặp ấy, có việc muốn nói”.

“Tớ không muốn nói, không muốn nói gì cả!”. Tự nhiên tất cả sự bức tức trong lòng đều tuôn hết cả vào Bí Ngô.

“Không phải nói tớ, mà nói về Sở Giang Nam”.

“Đừng có nhắc đến anh ta nữa!”.

“Ấy về Hàng Châu đi, tớ gọi điện cho bố mẹ ấy, biết là ấy chưa về nhà, tớ sẽ về Hàng Châu tìm ấy, bọn mình cần phải nói chuyện”.

“Thôi được”, tôi trả lời.

Tôi không biết Bí Ngô định nói gì với tôi, nhưng tôi biết chắc là có chuyện xảy ra rồi, chắc chắn là như thế. Nếu không cậu ta sẽ không đáp máy bay đến Hàng Châu để tìm tôi như thế.

Ngày hôm sau, chúng tôi gặp nhau bên bờ Tây Hồ.

“Nói đi”. Tôi rất bình tĩnh để nghe Bí Ngô nói.

“Sở Giang Nam đến tìm tớ”.

Tôi quay đầu lại, kinh ngạc: “Ấy nói cái gì? Sở Giang Nam tìm ấy?”.

“Ừ, hắn đến tìm tớ, và bảo với tớ rằng hắn không còn yêu ấy nữa, hắn yêu một người con gái giàu có mất rồi, người con gái này có thể cho hắn tất cả, có thể làm cho hắn nổi danh khắp Trung Quốc, hắn còn nói nếu ở với ấy thì hắn chẳng có hy vọng gì cả”.

Tay tôi lạnh toát mồ hôi, bắt đầu lắp bắp: “Anh ấy nói thế thật sao?”.

“Ừ, hắn nói với tớ như vậy”.

Tôi quả thực không dám tin, nhưng Bí Ngô không bao giờ dối tôi cả.

“Tớ đã đánh hấn, ấy xem, tay tớ vẫn còn tím đây này, tớ đã đâm gãy một chiếc răng của hấn, còn làm ặt hấn sưng húp, Vu Bắc Bắc, tớ đã nói với ấy rồi, nếu hấn dám làm ấy thất vọng, tớ sẽ cho hấn biết tay, tớ đã cho hấn một trận rồi. Tớ hận hấn!”

“Cậu đánh nhau với anh ấy? Cậu đánh anh ấy?”. Tôi hỏi Bí Ngô như kiểu mất hồn, không diễn tả được thành lời cảm giác của bản thân lúc này, vừa đau lòng vừa buồn bã, Bí Ngô đánh Sở Giang Nam, đánh cho anh bay một chiếc răng rồi.

Tôi ngẩn ngơ ngồi nhìn Tây Hồ về đêm.

“Ấy khóc đi”, Bí Ngô nói với tôi, “Có thể khóc được cũng sẽ đỡ hơn”.

Tôi không khóc, quả thực là không hề khóc. Từ sau khi Bí Ngô nói với tôi về việc Sở Giang Nam đã yêu cô gái giàu có kia là tôi biết rồi, đó chính là cô gái trông rất cao ráo, xinh đẹp và lẳng lơ kia. Rốt cuộc bọn họ cũng ở bên nhau rồi, cũng có thể đang ở trong căn phòng hướng ra biển, bọn họ chắc cũng hôn nhau rồi, mà cũng có khi là đã lên giường với nhau rồi cũng nên.

Tim tôi như bị từng nhát dao cứa vào. Nhưng không rơi một giọt nước mắt nào.

“Cám ơn, Bí Ngô”. Tôi nói: “Cảm ơn ấy đã thay tớ giải quyết chuyện bất bình”.

“Đi cùng tớ”. Bí Ngô nói với tôi. “Chúng mình cùng đi Mỹ, rời khỏi nơi đây”.

“Không”. Tôi nói một cách nhỏ nhẹ: “Tớ không đi, không đi đâu cả”.

“Ấy sẽ tự giã vò bản thân, tớ biết ấy, rất hiểu ấy, ấy là người con gái kiên cường, ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bản thân ấy đâu, ấy phải đi với tớ”.

“Không, tớ không đi”. Tôi nói rất nhỏ: “Nước Tây Hồ sâu bao nhiêu?”. Tôi hỏi Bí Ngô.

“Ấy thất tình thành điên rồi, tớ sợ ấy tự sát, ấy đừng có hỏi tớ nước Tây Hồ sâu bao nhiêu mà ấy nên hỏi tớ yêu ấy nhiều đến bao nhiêu, không có hấn ta thì vẫn còn có tớ, vẫn còn người lớn lên với ấy từ hồi mặc quần thúng dít là tớ đây”.

Tôi đột nhiên cười lớn, tiếng cười vang vọng. “Bí Ngô, tớ có thể ngồi một mình một lát được không? Tớ không chết đâu, tớ phải sống đến năm bảy, tám mươi tuổi, con cháu đầy nhà, sau đó mới ra đi một cách hạnh phúc, chết vì anh ấy thật không đáng, nhưng tớ muốn ngồi một mình một lát được không?”.

“Thôi được”. Bí Ngô đồng ý rồi sau đó về khách sạn.

Một mình tôi đi dạo bên bờ Tây Hồ, đêm đã khuya lắm rồi, tôi ngửi thấy mùi vị của sự bi ai trong không khí, nghe thấy tiếng nước đang đập dềnh, dập dềnh.

Sở Giang Nam, sao anh lại phụ lòng em như vậy!

Chúng tôi đã từng hẹn với nhau ở trên cầu rằng: “Đừng bao giờ một đứa là Bạch Tố Trinh, còn một đứa là Hứa Tiên”. Sao anh lại có thể nhẫn tâm như thế?

Sở Giang Nam, lẽ nào đêm nay sẽ là đêm từ biệt giữa hai chúng ta? Anh từng nói muốn được nhìn em đến lúc móm mém không còn răng mà vẫn nói câu em yêu cơ mà? Anh cũng từng nói rằng anh muốn cả đời được cãi cò với em, rồi thì anh nói anh sẽ kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền để em phải đếm đến chuột rút cả tay cơ mà.

Không, em không thể bỏ qua, em phải hỏi anh cho ra nhẽ.

Em không thể bỏ qua cho anh một cách dễ dàng như thế, em không thể thiếu anh được.

Tôi gọi điện thoại cho anh, đúng là tôi không còn biết xấu hổ là gì nữa, tôi cần hỏi anh.

Điện thoại reo đến mười mấy hồi chuông mới có người nghe máy, mà anh từng nói, điện thoại của em gọi, cùng lắm ba hồi chuông là anh đã nhấc máy rồi, thế bây giờ thì thế nào?

“Là em!”. Tôi nói.

“Chào em”.

Sở Giang Nam, anh còn dám nói hai từ “chào em” như thế sao. Hai từ này sao mà xa cách đến vậy, sao mà lạnh nhạt đến thế.

“Em không thể thiếu anh”. Tôi nói thẳng: “Sở Giang Nam, anh không thể vứt bỏ em, em không thể thiếu anh được”.

Một đứa con gái nói những lời như vậy thật là hèn mọn quá thể, đúng thể, anh yêu, em không thể thiếu anh, không có anh, em chết mất, mọi thứ chết hết, tim em ngừng đập, cơ thể ngừng cử động, vì từ con tim đến thể xác em đều thuộc về anh.

“Nhưng, Vu Bắc Bắc, em cũng biết là chúng ta hết duyên với nhau rồi”.

“Em không quan tâm!”. Tôi nói như hét lên, em không thể thiếu anh, em cần được sống cùng anh, phải sống cùng anh.

“Anh không còn yêu em nữa!”. Sở Giang Nam nói như vậy.

“Không, không được”. Tôi như van nài. nhưng không một giọt nước mắt. Mặt tôi sao lại dày như vậy cơ chứ, đi van nài người ta.

Sở Giang Nam, anh dập điện thoại.

Anh dám dập điện thoại.

“Khốn nạn!”. Tôi chửi anh, sau đó gọi lại.

Vẫn mười mấy hồi chuông, anh không chịu nghe, khốn nạn, tôi chửi, còn nghiến răng kèn kẹt.

Nghe rồi, tôi liền chửi anh. Sở Giang Nam, anh là thằng khốn nạn, là thằng vô ơn, tôi nguyện cho anh xuống địa ngục.

Anh vẫn lạnh lùng như thế và nói: “Vu Bắc Bắc, anh đã không còn yêu em nữa, anh thích tiền, anh phát hiện ra mình rất thích danh lợi, xin em tha thứ ột thằng đàn ông hư danh”.

Tôi lẩm bẩm: “Sở Giang Nam, anh hãy nghĩ lại đi, nếu như em có chỗ nào không tốt, em sẽ sửa, nhưng anh đừng bỏ em, đừng vứt bỏ em”.

Anh giải thích một cách lạnh lùng: “Anh đã không còn thích em nữa, anh thích tiền, em lại không có tiền, được chưa?”.

“Không được!”. Tôi gần như hét lên: “Đồ khốn nạn!”.

Một lần nữa anh dập máy.

Một lần nữa tôi gọi lại như điên, hết lần này đến lần khác, máy thì sắp hết pin rồi, sắp kết thúc rồi, mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Anh nghe máy một lần nữa.

Nhưng lần này là giọng con gái, không phải anh.

Đứa con gái đó nói: “Vu Bắc Bắc, cô nên tự trọng một chút. Người ta đã không cần cô rồi, đừng có mặt dày theo người ta nữa, đàn ông trong thiên hạ chết hết cả rồi à? Nói cho cô biết, Sở Giang Nam là của tôi, cô nhanh chóng biến mất trước mặt bọn tôi, đừng làm phiền bọn tôi nữa”.

Anh không thèm nghe điện thoại mà để cho đứa con gái kia nghe rồi sỉ nhục tôi.

Tôi lẩm bẩm, nói một câu: “Cô nói lại với Sở Giang Nam, tôi nguyện rửa anh ta chết không nhắm mắt, nguyện rửa anh ta xuống địa ngục”.

Cú điện thoại cuối cùng tôi gọi cho Bí Ngô, tôi bảo với Bí Ngô: “Bí Ngô, tớ đi cùng ấy sang Mỹ, càng nhanh càng tốt, ngày mai là tốt nhất”.

Gọi xong cuộc điện thoại đó, tôi ném chiếc điện thoại Sở Giang Nam mua cho xuống Tây Hồ, những lời đường mật anh gửi cho tôi cùng chìm theo xuống đáy hồ.

Rồi bộ ảnh cưới nữa, tôi sẽ chẳng bao giờ đến lấy cả, để cho chúng tự biến thành cát bụi.

Tạm biệt nhé tình yêu đầu của tôi, tạm biệt nhé người từng sống chết bên nhau của tôi.

11. Chương 11

Khả Liên: Ai dùng nụ cười để che đi sự đau khổ

Chúng tôi bắt đầu khiêu vũ, điệu nhạc rất thương tâm, hình như gọi là Giếng lạnh tình nồng. Hết bài này đến bài khác, hai đứa cởi hết quần áo, chân tôi giẫm lên chân hắn, ngoài trời tuyết rơi rất dày, tuyết rơi xuống dòng Trường Giang, sẽ rất nhanh thôi sẽ không còn âm thanh gì nữa.

1

Tôi không ngờ rằng mình lại ngốc đến thế. Đúng là tôi ngốc thật, tôi là con ngốc của Mã Tiểu Vĩ. Tôi bay đi bay lại, nửa tháng một lần, mấy bay mà cứ như là xe bus của tôi vậy, mỗi lần tôi đến là lại mua đồ cho hắn, đồng hồ thì của Longines, quần áo thì toàn của Armani, đàn ông là phải mặc đồ của Armani, Clinton cũng mặc đồ của Armani, rất đẹp, bố tôi cũng mặc đồ của Armani và chỉ mặc của hãng này thôi.

Nhưng lần nào tôi cũng nói là rất rẻ, chỉ có mấy trăm tệ thôi, mặc thoải mái.

Tôi sợ Mã Tiểu Vĩ phát giác ra tôi là con gái nhà giàu, không, tình yêu chẳng liên quan đến cái này, chỉ liên quan đến yêu mà thôi. Tôi ghét tiền, rất nhiều người thì mong có nó, tôi biết bố tôi có đến mấy người tình, có người tình chỉ lớn hơn tôi mấy tuổi thôi, đều là do tiền mà ra cả.

Cũng là vì tiền mà mẹ tôi không rời khỏi bố tôi, ngay cả khi bà biết bố tôi có bồ, bởi vì nếu rời khỏi thì làm sao bà có thể được đeo cái vòng ngọc trên châu mày chục vạn tệ nữa.

Vì vậy, tôi sợ tiền.

Tôi mong rằng Mã Tiểu Vĩ nghĩ tôi là con gái của một gia đình bình thường mà thôi.

Mã Tiểu Vĩ biết cách biểu đạt tình yêu, hắn rất biết cung nịnh tôi, tôi có chút say. Căn phòng ở Vũ Hán được tôi bày biện rất nên thơ, có lúc Mã Tiểu Vĩ đưa tôi đi đánh bài, hắn thích đánh bài, hắn nói: “Âm thanh của quạt chược nghe rất giống âm thanh của âm nhạc”.

Tôi không thích đánh quạt chược, nhưng do hắn thích nên tôi theo hắn.

Hắn rất bộp chộp khi giới thiệu tôi với bạn bè bên ngoài, hắn nói tôi là cái bồ của hắn.

Cái bồ. Tôi nghĩ, tôi trở thành cái bồ của một thằng đàn ông, hơn nữa tôi còn phải bỏ cả âm nhạc, bỏ cả rock, đã rất lâu rồi không về nhà. Ngay cả bố tôi cũng nhớ tôi lắm rồi, gọi cho tôi rất nhiều lần, tôi là bảo bối quý giá nhất của bố mà, từ nhỏ tôi đã rất được bố nuông chiều.

Tôi cần cái gì, chưa bao giờ bố từ chối, có lúc tôi còn nghi ngờ, phải chăng tôi muốn có mặt trăng thì bố cũng sẽ hái bằng được xuống cho tôi, bởi vì quá nuông chiều tôi, nên lúc tôi còn nhỏ, mẹ tôi ghen cả với tôi nữa, nói kiếp trước tôi hắn là tình nhân của bố.

Nhưng bây giờ thì bố tức giận rồi.

Khi yêu, tôi đã toàn tâm toàn sức, bao nhiêu tâm huyết đều dồn vào hắn hết.

Ấy thế mà hắn chẳng thèm đếm xỉa đến tôi. Còn gọi tôi là cái bồ, lúc đưa tôi tới những nơi chơi bời, hắn còn giao lưu với đám con trai chẳng ra gì nữa, sau khi rời khỏi vũ đoàn, hắn lại càng có vẻ sa đọa hơn. Nhưng tôi có tiền để cho hắn tiêu xài, hắn cũng biết tôi có tiền nhưng không biết tôi có nhiều tiền đến thế.

Mã Tiểu Vĩ cho rằng quần áo tôi mua cho hắn chỉ có mấy trăm tệ, nhưng có một lần, tôi không đến chỗ hắn, hắn mặc đồ tôi mua cho đi ăn cùng đám bạn, đều là hội bạn trong vũ đoàn của hắn ngày trước. Hắn gặp lại bạn gái trước đây vừa từ Mỹ về, một đứa con gái nhảy hip hop. Bọn họ từng có thời gian thắm thiết,

đã từng cùng nhau nhảy bài Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài. Nhưng bây giờ thì người ta sang Mỹ để phát triển, còn hần thì không nhảy nữa, vũ đoàn cũng giải tán rồi, đột nhiên lần này gặp lại nhau.

Hần vẫn là một loại hình mẫu.

Vẫn rất đẹp trai và bắt mắt.

Dáng hần hút thuốc vẫn rất gợi cảm, một cảm giác sa đọa rất ma quỷ, cô ta cứ ngỡ rằng bây giờ hần sẽ rất bê tha, nhưng không, không một chút nào.

Cô ta nói: “Anh được đấy, mặc Armani, hàng hiệu đỉnh cao của thế giới cơ đấy”.

Armani, hần chẳng hiểu cái gì là Armani cả, hần chỉ biết tôi là con bé gốc cứ nửa tháng lại đến Vũ Hán một lần, mang theo hai túi tiền rồi cho rằng đó là tình yêu thực sự. Hần không nghiêm túc, mà nghiêm túc gì chứ, từ sớm hần đã không nghiêm túc rồi, đối với hần tình yêu chẳng là gì cả, tình yêu là vớ vẩn.

Hần không phải loại yêu say mê, trời sinh hần xấu xa, trời sinh hần ra đã không tin một tí nào vào hai chữ tình yêu, nhưng tôi đúng là con gốc, còn hần thì chưa gặp qua một đứa nào gốc như tôi. Đôi khi hần cũng có cảm giác động lòng, vì thế mà có lúc hần nói mấy câu chọc cho tôi cười, vốn là có một chút chân tình như thế, nhưng tôi cũng đã khóc rất nhiều lần vì hần rồi.

Xung quanh hần chẳng có đứa con gái nào gốc ghéech cả.

Toàn là một lũ yêu tinh, đứa nọ còn ghê gớm hơn đứa kia.

Chẳng có ai có thể cho hần nhiều tiền để tiêu như thế, hần chỉ thấy hần rất may mắn, vì vậy mà lúc nào hần cũng gọi tôi là gốc ghéech, lúc đưa tôi ra ngoài chơi, hần gọi tôi một cách rất tùy tiện, gọi tôi là cái bô. Nhưng tôi không ghét bỏ gì hần cả.

Trái lại, tôi ngồi ngoan ngoãn bên cạnh hần.

Gốc ghéech, tôi chính là con gốc của hần.

Bây giờ gặp được cô bạn gái cũ mới biết mình đang mặc một trong những hàng hiệu đỉnh cao của thế giới, mỗi chiếc trên vạn tệ. Hóa ra Khả Liên giàu có đến thế lại biết diễn kịch với hần.

Có tiền là tốt rồi, vậy thì cứ tiêu tiền của cô ta thôi.

Hần bảo hần cần một chiếc đồng hồ, tôi liền mua cho hần một chiếc, nhưng chỉ nói là hơn một nghìn tệ thôi. Đến lúc tôi không có ở đó, hần ra cửa hàng để hỏi, hỏi xong là hần phải giật mình thon thót vì giá trị của nó lên đến hơn mười vạn tệ.

Lần này hần hoảng rồi, xem ra, tôi đúng là có rất nhiều tiền.

Nhưng, tôi nói tôi không có tiền, toàn đi mặc cả loạn cả lên, lúc tôi mặc cả trông thật là đáng yêu, có mấy xu mà tôi cũng phải mặc cả, tôi nắm tay và hỏi hần: “Có cần mua súp lơ không?”. Hần rất thích ăn súp lơ.

Hần chưa bao giờ nghĩ đến sẽ ăn đời ở kiếp với ai, đối với hần việc này là một việc đáng sợ. Hần muốn chơi, không ngừng đùa cợt với đời, chẳng cần biết ai thắng ai bại.

Sau khi đánh bạc với lũ Lý Lão Ngũ, hần mê mẩn.

Càng đánh càng lớn, càng thua càng không thể dừng lại, thậm chí hần thua cả chiếc đồng hồ tôi mua cho hần, hần thua rất thảm hại.

Thế là, sau khi tôi đến, hần liền nói với tôi hần cần tiền.

Được, tôi cũng chẳng hỏi han liền đưa cho hần một chiếc thẻ, trong đó có năm vạn tệ.

Mười ngày sau, tôi đến, hần lại thua sạch túi, hần muốn nịnh tôi nên hần ôm tôi từ đằng sau: “Em yêu, anh cần tiền, anh bị thua hết rồi”.

Tôi nói nhỏ nhẹ với hần: “Anh đừng đi đánh bạc nữa được không? Trò đánh bạc như cái động không đáy vậy, em phản đối anh chơi bạc”.

“Được”. Hấn giả vờ đồng ý, “Để anh lấy lại vốn thì sẽ không đánh nữa”. Lần này tôi nói với hấn là tôi không còn bao nhiêu tiền nữa nên chỉ đưa cho hấn hai vạn. Hấn ra về không vui lắm, về mặt lúc nào cũng khó chịu làm tôi cứ phải dỗ dành hấn, rồi thì kể truyện cười, nhưng hấn cứ cúi đầu hút thuốc, hấn biết là hấn đã thua mất năm mươi vạn rồi.

Năm mươi vạn, đó là con số rất lớn.

Nếu như hấn không chơi nữa, bọn Lý Lão Ngũ sẽ cắt một tay của hấn, bọn chúng nói là sẽ làm, hấn có chút hối hận nhưng đã không kịp nữa rồi.

Thế là, hấn chỉ còn biết dựa vào vận may, cố gắng để kiếm lại.

Nhưng lần này, hấn lại tiếp tục thua.

Mười ngày sau, tôi đến, hấn tiếp tục xin tiền tôi.

Tôi sợ nhất ai yêu tôi vì tiền, đây không phải tình yêu, tôi sợ mọi chuyện là do tiền điều khiển, lần này tôi nói: “Không có”.

Hấn ép tôi: “Em có tiền mà không chịu cứu anh”.

Tôi trả lời: “Đây không phải vấn đề tiền, người anh yêu là em chứ không phải tiền”.

“Anh không yêu em, ai bảo em đi theo anh?”. Lời hấn nói thật cay độc, môi tôi lẩm bẩm: “Anh nói lại lần nữa xem, em sẽ nhảy xuống sông Trường Giang tự tử”.

Hấn buồn rầu vẫy vẫy tay: “Em đừng đi theo anh nữa, em đi đi, em đi theo anh chẳng được cái gì tốt cả, anh sẽ hại em mất”.

Tôi lại đến ôm hấn: “Nhưng mà, em thực sự thích anh”. Nước mắt tôi rơi trên áo sơ mi của hấn, hấn mặc sơ mi đen quả thực rất đẹp, chẳng có ai mặc đồ đen đẹp hơn hấn. Ngày trước, tôi luôn cho rằng con trai mặc sơ mi trắng là đẹp nhất, ví dụ như Sở Giang Nam, bây giờ tôi mới phát hiện ra con trai mặc sơ mi đen còn đẹp hơn.

“Em không xa anh được”. Tôi nói thật, nếu như trước đây tôi đối với hấn là nhớ nhung, thì nay, từ sau khi tôi bay đi bay về Vũ Hán, tôi đã yêu người con trai mảnh khảnh, không có trách nhiệm này mất rồi.

Tôi quả thực yêu hấn, nếu tình yêu với Sở Giang Nam là một sự mộng tưởng, là một chiếc bóng thì nay đối với Mã Tiểu Vĩ, tình yêu đã rất thực tế, ôm hôn, làm tình, tất cả những cái đó đều chân thực, rất đáng dựa vào, thậm chí ngay cả việc rơi nước mắt vì hấn cũng là lời minh chứng hùng hồn rồi.

Nhưng bây giờ, giữa tôi và hấn lại giằng co nhau về tiền.

Việc này chẳng tốt chút nào.

Tôi phải cự tuyệt hấn, không thể tiếp tục cho hấn tiền được nữa, không để cho hấn vì tiền mà yêu tôi. Tôi nhất định phải làm cho hấn yêu bản thân tôi, giống như tôi yêu hấn vậy, yêu hết mình, yêu không nghĩ đến ngày mai, yêu một cách khờ dại, giống như con thiêu thân lao mình vào lửa vậy.

Vì thế, lần này tôi kiên quyết: “Mã Tiểu Vĩ, em sẽ không đưa tiền cho anh nữa đâu, em hết tiền rồi, tiền là của bố em, bố em cũng không có nhiều lắm nên anh đừng có hy vọng nữa”.

“Bố em rất yêu em?”.

“Đúng vậy”.

“Tốt!”.

Hấn hiểu tất cả, hấn chuẩn bị động thủ.

Hôm qua, Lý Lão Ngũ lại đến ép nợ năm mươi vạn, tay của hấn suýt nữa không còn giữ được, lần này mà lại không có tiền, thì chắc chắn hấn không thể giữ được cánh tay. Lúc đó, hấn quả thực chẳng còn cái gì nữa cả, nếu so với tình yêu của con bé này thì cái mạng của hấn còn đáng giá hơn.

Tối hôm đó, đích thân hấn làm cơm cho tôi ăn, kỳ thực thì hấn biết nấu cơm, chỉ là hấn không thích mà thôi.

Hấn làm cơm rất khéo, cá hấp Vũ Xương, tôm sốt Long Tỉnh. Cá hấp Vũ Xương là món ăn nổi tiếng của Vũ Hán, còn tôm sốt Long Tỉnh thì thể hiện vẻ đẹp lâu đời của Tây Hồ. Nghe nói cái tên bắt nguồn từ bài Vọng Giang Nam của Tô Đông Pha: “Chớ gặp người xưa nhớ quê cũ, Hãy đem lửa mới thử pha trà, Thơ rượu tuổi xuân qua[1]”. Lá trà Long Tỉnh mang danh tứ tuyệt là: xanh tươi, thơm ngát, vị ngọt, dáng đẹp, các đầu bếp đã khéo léo lợi dụng tứ tuyệt đó để sáng tác thêm “nhất tuyệt” nữa, đó là kết hợp với tôm tươi nơi đây để trở thành món ăn ngon có tên: Tôm sốt Long Tỉnh.

[1] Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo.

Để báo đáp tôi, tôi đối tốt với hấn, hấn cũng biết vậy, nhưng hiện nay điều hấn cần là tiền.

Tôi trước sau cứ như đứa trẻ, cứ quanh quẩn sau lưng hấn, ôm hấn từ đằng sau, lúc hấn làm cơm tôi cũng ôm hấn.

“Đừng quậy nào”. Hấn vờ mắng.

“Em thích quậy đây”.

“Còn quậy nữa anh đánh vào mông”.

“Anh đánh đi”.

Hấn nhìn thấy trong mắt tôi loé lên cái gì đó ương ướng.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu uống rượu.

Tôi quyết phải ngồi lên đùi hấn, hấn ôm lấy tôi, tư thế này tôi cao hơn hấn một cái đầu, hấn nói: “Lớn mà ngốc”. Tôi liền cười rất vui vẻ, mà cười thì lộ ra hai hàm răng trắng tinh. Hấn nói tôi cười trông càng ngốc, chẳng có đứa con gái nào cười được một cách thuần phác như thế, hấn gấp một con tôm cho tôi ăn, tôi nói: “Không, anh dứt cho em cơ”.

Hấn liền gấp con tôm cho vào miệng tôi.

“Không được”. Tôi nói: “Anh mớm cho em”.

Hấn cười, những chiêu trò này vốn là hấn hay dùng, bây giờ, tôi học được hết cả rồi. Tôi gọi hấn là sư phụ.

Hấn ngậm con tôm vào miệng, mỗi người một nửa, một nửa của tôi được đưa vào miệng rất ngon lành.

Chúng tôi ăn đến rất muộn, Vũ Hán đã bắt đầu có tuyết, thành phố này hiếm khi có tuyết, trong phòng rất lạnh, tôi bật điều hòa rồi quay sang nói với hấn: “Chúng mình nhảy nào”.

Có ba chai rượu, chúng tôi uống hết cả ba.

Uống nhiều nên gần như tôi không còn đứng vững nữa.

Nhưng chúng tôi vẫn bắt đầu nhảy, nhảy trên tấm thảm trải sàn.

Tôi nói: “Nóng”.

Hấn nói: “Cởi”.

Cái từ này sao mà khêu gợi thế, rất giống với cảnh Tomas nói với đám đàn bà trong phim Đời nhẹ khôn kham (The Unbearable Lightness of Being): “Cởi”, chỉ một từ vậy thôi.

Tôi cười một cách ngây dại, đầu tiên là cởi chiếc áo len khoác ngoài, tiếp đến là một chiếc áo len đen mỏng bên trong, rồi thì đồ lót đen, tôi cởi quần lót trước rồi chuẩn bị đến áo lót.

Ngực tôi rất đẹp.

“Không cởi nữa đâu”. Tôi nói.

“Không được”. Hấn ra lệnh cho tôi: “Cởi”.

“Không đấy”. Tôi làm nũng.

Hắn liền vỗ lấy tôi, rồi đưa tay ra phía sau để cởi áo ngực của tôi, hắn dùng tay một cách rất nhẹ nhàng, tôi rên lên vì sung sướng, rồi nằm trong lòng hắn.

Nhưng hắn không hôn tôi mà chỉ nói nho nhỏ vào tai tôi: “Cô ngọc của anh”.

Ngay lúc đó nước mắt rơi đầy khuôn mặt tôi.

Chúng tôi bắt đầu khiêu vũ, điệu nhạc rất thương tâm, hình như gọi là Giếng lạnh tình nồng. Hết bài này đến bài khác, hai đứa cởi hết quần áo, chân tôi giẫm lên chân hắn, bên ngoài trời tuyết rơi rất dày, tuyết rơi xuống dòng Trường Giang, sẽ rất nhanh thôi sẽ không còn âm thanh gì nữa. Trong phòng càng lúc càng nóng, chúng tôi ngừng nhảy và bắt đầu quan hệ.

Sau đó là ở trong bếp.

Tiếp đến là trong nhà vệ sinh.

Từng góc trong cả căn phòng, hắn đều quan hệ với tôi, đây là lần cuối cùng tôi và hắn điên cuồng như thế.

“Anh điên rồi à”. Tôi e thẹn nói với hắn.

“Đúng đấy, anh muốn là thằng điên của em”.

Cuối cùng, hắn bế tôi lên giường.

Chiếc ga giường này chính tay tôi chọn, hoa hướng dương vàng rực, thật giống tôi, vì hắn mà phát hỏa lên. Tôi nằm bên dưới hắn, rên rỉ một cách sung sướng, giống như một chú cá nhỏ còn hắn là đại dương mệnh mệnh của tôi.

Quá sa đọa, quá phóng túng, cứ như là ngày tận thế của trái đất vậy.

Cuối cùng, tôi cầu xin hắn, anh yêu, tha cho em, em không thể nữa rồi. Nhưng hắn vẫn kiên trì, cứ như là muốn cho tôi tất cả, tôi nói: “Vẫn còn ngày mai, ngày mai tiếp tục được không?”. Tôi gần như trốn ở trong phòng vệ sinh mà không dám ra ngoài, hắn bế tôi ra và đặt tôi lên đùi hắn.

“Không được, anh sợ không kịp”.

“Kịp, có cả đời cơ mà”. Tôi nói.

Chúng tôi đều uống rất nhiều, mùi rượu tràn ngập căn phòng, tôi đáng nhẽ phải hiểu lời hắn nói, nhưng quá thực tôi đã uống quá nhiều, về sau tôi nghĩ lại, nếu như tôi không uống rượu, có khi không xảy ra chuyện gì cả. Tôi có thể sẽ giải quyết vấn đề một cách êm thấm, nhưng tôi uống nhiều quá nên ngủ say không còn biết gì cả.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi phát hiện không có Mã Tiểu Vĩ.

Tôi muốn hét gọi Mã Tiểu Vĩ, liền phát hiện không nói được, vì miệng tôi bị dán băng dính, tay và chân tôi đều bị trói chặt.

Tôi đã bị bắt cóc!

2

Mã Tiểu Vĩ ở bên ngoài đang gọi điện, hắn tìm được số điện thoại bố tôi trong điện thoại của tôi, hắn gọi cho bố.

“Con gái rượu của bố, sớm thế đã gọi cho bố rồi”.

Xem ra, ông ta rất yêu con mình.

“Con gái rượu của ông đang ở trong tay tôi”, Mã Tiểu Vĩ nói: “Một trăm vạn, đưa nhanh đến, nếu không thì mất mạng”.

“Á, cậu là ai? Đừng làm vậy! Cậu là ai? Ở đâu? Tôi sẽ gửi đến cho cậu, cậu ở chỗ nào?”.

“Vũ Hán, tôi ở Vũ Hán, ông đừng gọi cảnh sát, nếu không con gái ông sẽ chết, nghe rõ chưa”. Hắn hét lên.

“Được được”. Bố tôi đáp ứng cho hắn, hắn nghe được giọng bố tôi đầy sự hoảng hốt.

Giọng nói của hắn có chút gì run run, hắn không thể giết tôi được, vì hắn không nhẫn tâm như vậy. Hắn chỉ cần một trăm vạn là đủ rồi, năm mươi vạn trả cho Lý Lão Ngũ, còn năm mươi dùng để tiêu dần, sau đó rời khỏi Vũ Hán và bắt đầu cuộc sống mới.

Tôi bị tất cả những gì đang diễn ra trước mắt làm cho sợ hãi, lúc mới đầu tôi ngỡ đây là phim, là kịch. Hiển nhiên là không phải vậy, toàn thân không thể cử động, một chút cũng không, Mã Tiểu Vĩ bắt cóc tôi chỉ vì một trăm vạn.

Chỉ vì một trăm vạn nhỏ nhoi.

Nếu như hắn kết hôn với tôi thì đâu chỉ một trăm vạn, mà hàng chục tỷ gia sản đều là của hắn. Hắn không đợi được, còn tôi thì từ chối không đưa thêm tiền cho hắn nên mới gây ra họa này. Tôi phẫn nộ, muốn giải thích cho hắn hiểu là nhà chúng mình rất giàu, nên chẳng cần quan tâm đến một trăm vạn, nhưng hắn không cho tôi cơ hội, không kịp nữa rồi, không còn kịp nữa rồi.

Tôi cố vịn người nên bị rơi từ trên giường xuống đất.

Mã Tiểu Vĩ phi vào và bế tôi lên giường, mắt hắn vằn tia máu, “Đừng có động đấy, nếu không em sẽ bị thương”. Tôi vẫn cố giãy giụa, lúc này tôi đầy tức giận và mất bình tĩnh, hắn ôm tôi nói: “Đừng trách anh, vì anh không có tiền, người ta muốn giết anh, cắt tay anh, tha thứ cho anh”. Tôi vẫn uốn người giãy đạp, thật giống như một con thú bị trói, sự dè mê cuồng dại ngày hôm qua hóa ra chính là bữa ăn thịnh soạn cuối cùng của xác thịt.

“Đừng cựa quậy nữa, nếu không nghe lời thì anh không khách sáo với em nữa đâu”.

Tôi không nghe lời, tôi cố gắng uốn người lên và một lần nữa lại rơi xuống giường.

Mã Tiểu Vĩ nhảy qua, cho tôi một đấm vào đầu, khoe mắt tôi tóe máu, tôi nhìn hắn, đau đớn mà cũng buồn thảm vô cùng, đây có phải người con trai tôi từng yêu say đắm nữa không?

Hắn qua chỗ tôi, lau máu cho tôi, những giọt lệ tuôn ra theo khoe mắt, hòa chung vào máu, rất đau, rất lạnh.

Hai người tôi yêu nhất, một là hắn và người còn lại là bố tôi, vậy mà giữa bọn họ chuẩn bị xảy ra cuộc chiến đấu ác liệt, đầy nguy hiểm.

Tôi dùng ánh mắt để cầu xin, tôi cầu xin hắn cởi trói cho tôi, tôi có lời muốn nói, nhưng mà không thể được. Mã Tiểu Vĩ châm một điếu thuốc, không thèm nhìn tôi mà ngồi chơi game, đó là trò chơi giết người điên cuồng, rất khủng bố.

Tay của Mã Tiểu Vĩ lúc nào cùng bận chơi.

Tôi tuyệt vọng quá.

Tôi biết, trò chơi đến phút cuối, kết quả sắp có rồi, từ lúc mới bắt đầu tôi đã biết đây là một trò chơi.

Đúng một ngày, tôi không ăn không uống gì cả, mặt mày trắng nhợt, tóc tai bù xù, Mã Tiểu Vĩ thì như một con thú chờ bố tôi đến đưa tiền.

Nếu như ông ta báo cảnh sát thì sao?

Hắn có chút hối hận, có chút sợ hãi, làm thế nào bây giờ?

Nhưng không còn kịp nữa, sáng sớm ngày hôm sau, hắn nhìn thấy tầng dưới rất rối loạn, rất nhiều hàng xóm của hắn chạy ra ngoài, hắn hiểu rằng, cảnh sát đã đến.

Bố tôi đem theo cảnh sát.

Hắn không có ý gì khác, hắn chỉ cần một trăm vạn mà thôi, hắn không muốn làm tôi bị thương. Hắn chỉ muốn dọa bố tôi một chút thôi.

Tất cả thật giống như trong phim.

Tay hắn run lên, trong bếp có một con dao, đúng rồi, có một con dao.

Khi hắn cầm con dao chạy vào, hắn thấy tôi run lấy bầy, sau đó nước mắt rơi lã chã. Hắn nhìn tôi với bao sự rối bời, sao tôi lại ngốc nghếch đến thế cơ chứ, sao lại yêu hắn?

Bên dưới đã bắt đầu gọi loa yêu cầu hắn thả con tin.

Hắn nhìn thấy bố tôi qua cửa sổ.

Người đàn ông này thật quá đẹp, ông ta cũng mặc đồ Armani, hiển nhiên là rất tiêu tụy, tiêu tụy đến độ kinh người, một đêm thôi mà có thể tiêu tụy đến vậy sao?

Hắn châm thuốc, cầm lấy con dao.

“Xin lỗi nhé”. Hắn nói với tôi.

Tôi nhìn hắn, ánh mắt như đã chết.

Hắn ôm tôi, cảm nhận được cái lạnh trên người tôi, bên ngoài tuyết vẫn rơi, Vũ Hán chưa từng có tuyết rơi, nhưng chẳng hiểu sao lại có tuyết, mưa tuyết bay bay, lòng hắn cũng đang lạnh vô cùng.

Hết đường lui rồi. Hắn nghĩ.

Quả thực là hết đường lui rồi.

Thế nào cũng là một cái chết thôi. Cảnh sát đã đến rồi.

Thằng cha chết dẫm kia, dám gọi cảnh sát đến. Mẹ nó chứ, muốn chết, đã thế, cùng nhau chết hết!

Cảnh sát bên dưới gọi loa, yêu cầu hắn nhanh chóng thả tôi, sau đó sẽ cho hắn một con đường sống, còn đường sống không? Bất cóc ít nhất cũng phải mười lăm năm tù hoặc hết đường sống.

Sao lại có thể như thế được cơ chứ? Hắn nghĩ không ra.

Hắn hút hết cả đồng thuốc rồi, hắn dùng chân di di những đầu thuốc, sau đó hắn nhét từng đồng từng đồng vào miệng, lá thuốc có mùi thơm rất sa đọa, giống như hắn, người hắn cũng tỏa ra một loại mùi tà ác, sa đọa để cuốn hút tôi, người khác nhìn ra hắn còn tôi thì không, tôi đúng là ngốc nghếch.

Bên dưới vẫn tiếp tục gọi, lần này là bố tôi.

“Dùng tôi để đổi lấy con gái tôi có được không? Xin cậu đừng làm hại con gái tôi”.

Hắn cười, hắn suýt nữa trở thành con rể ông ta, nhưng không kịp, hắn nghĩ một lúc rồi nói: “Được, lên đi, đừng có giở trò nếu không con gái ông sẽ chết rất thảm”.

Hắn đã kề dao vào cổ tôi rồi.

Hắn nhìn qua cửa sổ, một người, quả nhiên chỉ có một người.

Hắn áp giải tôi ra mở cửa.

Nhưng hắn không ngờ là có hai người cùng xông vào, thế là hắn mắc bẫy rồi.

Hắn điên tiết, giương dao trước ngực, từ nhỏ hắn có luyện qua võ thuật, hắn biết chỗ nào chí mạng, lúc hắn giơ dao lên cũng là lúc tiếng súng nổ, sau đó hắn đổ xuống, hắn nghe thấy tôi gào lên: “Bố ơi! Mã Tiểu Vĩ!”.

Đúng, tôi gọi hai người là bố tôi và hắn.

Hắn giết chết bố tôi, còn người bắn tĩa đã hạ hắn, tôi lao về phía bố tôi, ông cố quay mặt nhìn tôi, bố tôi mất rất nhiều máu, bây giờ máu vẫn đang chảy chưa cầm được, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ hết quần áo của tôi, ông ra đi mà không nói được lời nào với tôi.

Sao lại thế này cơ chứ? Mã Tiểu Vĩ nghĩ, sao lại thành ra thế này? Hắn không nghĩ đến chuyện giết người, nhưng mà hắn đã giết.

Hắn cảm giác có người ôm hắn, xung quanh có rất nhiều cảnh sát, hắn không còn đủ sức để mở mắt ra, nhưng hắn vẫn cố gắng để mở.

Hắn nhìn tôi.

Tôi ôm lấy hắn, tuyệt vọng, nước mắt giàn giụa, hắn cười và nói một câu sau cùng với tôi: “Ngốc à, đã bảo đừng đi theo anh, em xem...” – Câu nói cuối cùng khi hắn còn sống trên đời, tiếp đó tôi nghe thấy tiếng còi hú, tôi vẫn đang ngồi khóc.

Hắn đã nhắm mắt.

Rất yên lặng.

Quần áo tôi toàn là máu, máu của Mã Tiểu Vĩ, máu của bố tôi. Tôi muốn đứng lên, nhưng không còn đủ sức nữa, tôi muốn gọi, nhưng không nói được, tôi nghe có người nói: “Nhanh lên, đưa con tin đến bệnh viện”.

Nửa năm sau đó.

Tôi xuất viện, về Hàng Châu, không lâu sau, tôi nhận được điện thoại của Sở Giang Nam, lúc đó, tôi sống một mình tại căn biệt thự gần chùa Linh Ẩn, nơi đây như cách ly khỏi thế gian, đã bao nhiêu ngày tôi không nói chuyện, cũng không còn quen nói chuyện với người khác nữa, lúc đầu tôi không có hứng thú gì cả, nhưng Sở Giang Nam nói: “Khả Liên, em đến thăm anh một lần được không? Anh có chuyện muốn nói với em”.

Tôi từ chối. Nhưng Sở Giang Nam gọi cho tôi ba lần.

Thế là, tôi đến gặp Sở Giang Nam. Vừa nhìn thấy Sở Giang Nam, tôi bật khóc.

12. Chương 12

Vu Bắc Bắc: Chỉ có thời gian là khắc ghi mối tình sâu nặng

Em tình nguyện để anh phụ em, không cần em, em tình nguyện để anh yêu người con gái khác, em tình nguyện để anh biến thành già nua xấu xí, em chỉ cần anh sống, sống đến già, sống đến lúc con cháu hiếu thuận với anh.

1

Năm năm sau, tiết Thanh minh.

Tôi đã quen với cuộc sống ở Mỹ, cùng với Bí Ngô học ở hai trường đại học của Mỹ. Ngày cuối tuần, chúng tôi cùng nhau đi xem kịch, hoặc đi thăm triển lãm, đôi khi là đi xem triển lãm tranh.

Lòng tôi đã sóng yên biển lặng.

Bí Ngô đối với tôi rất tốt, chúng tôi đã tính đến chuyện tổ chức hôn lễ, thẻ xanh chuẩn bị làm xong rồi, bố mẹ tôi cũng sắp sang Mỹ, chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ ở nhà thờ bên này.

Bây giờ không ai nhắc đến câu chuyện như bộ phim cũ ngày trước nữa, rất nhiều chi tiết đã bị xóa mờ, đã trở nên mơ hồ rồi.

Mỗi lần tiết Thanh minh, tôi đều nhận được một bì thư.

Đến từ Trung Quốc, đến từ Hàng Châu.

Tôi biết là ai gửi.

Trà thơm, xuân xanh lại thêm ý vị trà thơ đến với nước Mỹ, chữ của anh vẫn đẹp như vậy, mỗi lần đều là Bí Ngô nhận về cho tôi.

Bí Ngô nói: “Tha thứ cho anh ta đi nhé, gọi điện cho anh ta để thông báo về hôn lễ của chúng mình, mời anh ta đến đây, được không?”.

“Được”. Tôi nói: “Được”.

Đúng vậy, năm năm trôi qua, tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, cũng không còn hận thù tình yêu như trước, đó là do Bí Ngô đã giúp tôi hóa giải sự hận thù này. Tôi từng hóa điên, từng cắn nát tay anh, từng say rượu lang thang trên phố ở New York.

Nhưng tất cả đã trở thành quá khứ.

Bây giờ tôi thay đổi thành người tương đối hiền hòa, chúng tôi ở trong một căn nhà gỗ, cùng nhau pha mỗi người một ly cà phê Ireland, tôi thích nghe nhạc Phật giáo, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình của Bí Ngô đi lại trong nhà.

Trong nhà toàn một màu trắng, là phong cách thiết kế của Bí Ngô, Bí Ngô biết tôi thích màu trắng.

Thật ra thì tôi bị ảnh hưởng từ Sở Giang Nam, anh nói: “Màu trắng vừa sạch sẽ, vừa thuần khiết, đó là màu của thiên sứ”. Tôi bị ảnh hưởng việc này từ chính Sở Giang Nam.

Bây giờ, tóc tôi đã cắt ngắn.

Một mái tóc ngắn, tôi luôn nghĩ tóc ngắn có vẻ hợp với tôi hơn, tôi tương đối cao, vậy thì sao lại hợp với mái tóc ngắn nhỉ? Nhưng khi tôi tự ngắm mình trong gương, lúc đó tôi mới biết, hợp nhất với tôi có lẽ là tóc ngắn. Giống như Bí Ngô, lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, cứ giống như là con người thứ hai của tôi vậy, không có gì là kinh thiên động địa, nhưng Bí Ngô chính là nguồn nước của tôi, cho tôi có một cuộc sống rất bình thản.

Bố mẹ tôi chuẩn bị đến đây, tôi thu dọn cho họ một căn phòng để ở.

Đồ đạc mang từ trong nước đến đây tương đối nhiều, tôi thiết nghĩ mình cần phải xử lý bớt đi một số thứ, đặc biệt là quần áo, một số đã lỗi thời từ lâu rồi, bây giờ tôi thích loại quần áo đơn giản, càng đơn giản càng tốt.

Bí Ngô đến viện nghiên cứu của trường, anh ở lại trường làm trợ giảng, tôi thì vẫn nhàn rỗi, Bí Ngô muốn tôi không làm gì cả, chỉ cần sinh em bé và nuôi dưỡng nó là đủ lắm rồi.

Tôi lục lại đồ đạc, lúc đó vội vội vàng vàng qua đây, thế nào mà lại mang lắm đồ đến thế không biết nữa?

Một cuốn nhật ký rơi ra.

Đó là cuốn nhật ký năm tôi mười sáu tuổi, mở ra xem, liền cảm thấy buồn cười, nào thì tôi và Khả Liên cãi nhau thế nào, rồi thì hòa giải ra làm sao.

Tôi lật về phía sau thì nhìn thấy tên của Sở Giang Nam.

Từng chữ từng nét được ghi lại rất rõ ràng.

Tôi đóng cuốn nhật ký lại.

Chuyện cũ không nhắc đến nữa. Mọi thứ đã qua rồi, chẳng là gì nữa. Tôi cũng không lên mạng để xem tin tức của anh thế nào, đã nổi tiếng chưa? Việc này đối với tôi mà nói không còn quan trọng nữa, nổi tiếng hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi hết.

Quả thực là sự si tình trong cuộc đời làm thế gian không khỏi tương tự.

Đột nhiên, một tấm ảnh rơi ra.

Là Sở Giang Nam.

Là lúc anh mười tám tuổi, anh đưa tôi bức ảnh này lúc nào nhỉ? Tôi cũng quên mất rồi, mà sao lại kẹp trong cuốn nhật ký của tôi, tôi cũng quên rồi, nhưng tôi nhìn thấy anh thật trẻ trung, giống như một cây non đang vươn cành lớn lên vậy, ánh mắt rất kiên định, khỏe môi tươi tắn, trong tấm ảnh này, anh thật trẻ trung.

Mặt sau, có một câu anh viết: Nguyên lòng quân tử như lòng ta, kiên định không phụ nổi tương tư.

Đây cũng là câu anh từng nói với tôi. Tôi mỉm cười, không còn oán hận anh nữa, ai chẳng có những sai lầm trong cuộc sống. Đã qua đi rồi thì hãy cho qua đi thôi.

Anh bây giờ sống có tốt không?

Nghĩ đến điều này, lòng tôi có chút xót xa, nhưng không còn nước mắt để rơi. Tôi nói rồi, bây giờ tôi rất bình tâm, tôi chuẩn bị tổ chức hôn lễ tại Mỹ. Lần này, tôi không chụp ảnh cưới cùng Bí Ngô. Tuy là Bí Ngô mấy lần có nói, tôi chỉ cười nói: “Anh không chê em chứ?”. Tôi không nói với Bí Ngô về bộ ảnh cưới trước đây. Năm năm trước, tại Bắc Kinh, ảnh viện Mùa xuân Paris, đến nay vẫn chưa lấy về.

Sau khi thu dọn xong, tôi để bức ảnh lên bàn uống trà, sau đó tự làm ỉnh một ly trà xanh.

Trà này là trà của Sở Giang Nam gửi cho tôi từ năm ngoái.

Anh và tôi đều biết câu chuyện của loại trà này, đó là bà ngoại của anh kể cho chúng tôi nghe về một truyền thuyết tình yêu, anh cũng từng nói, anh sẽ để tôi được thưởng thức trà Minh Tiền, trà xanh thượng hạng, cho dù tôi ở chân trời góc biển nào đi nữa, về điểm này anh quả thực không hề nuốt lời.

Năm nay, chưa thấy trà của anh gửi đến.

Mấy năm trước đều là trước sau tiết Thanh minh hai ba ngày thì có một gói trà lớn được gửi đến.

Năm nay sao chưa thấy nhỉ?

Pha xong ấm trà, tôi đứng dậy ra trước cửa sổ và thưởng thức, tôi muốn ngắm nhìn bức ảnh của anh lúc mười tám tuổi đang để trên bàn trà.

Ly uống trà hình như là gốm sứ của trấn Cảnh Đức, đang ở trong tay tôi bỗng nhiên trơn tuột xuống, một âm thanh “xoảng” vang lên, tách trà vỡ vụn.

Lòng tôi có cảm giác không lành, có chuyện gì xảy ra thế?

Từ trước đến nay tôi chưa từng làm vỡ đồ, hay nhờ tay làm vỡ đồ một lần nào, lần này là sao vậy?

Tôi lúc nào cũng tin tưởng vào giác quan thứ sáu của mình, cũng có thể Sở Giang Nam xảy ra chuyện gì đó rồi. Tôi cất bức ảnh, sau đó nhận được điện thoại của Bí Ngô, Bí Ngô nói: “Anh đã đặt thiệp mời rồi, ngày mai sẽ bắt đầu đi mời mọi người, tiệc rượu cũng đã đặt tại một khách sạn người hoa ở New York, ông chủ ở đó có qua lại với bố anh, sau khi làm lễ ở nhà thờ xong, tất cả sẽ qua đó dùng cơm, chúng mình tổ chức một bữa tiệc hôn lễ theo kiểu Á Âu kết hợp nhé”.

“Đợi đã”. Tôi nói

“Có vấn đề gì thế em yêu?”.

“Tháng sau có được không? Em muốn làm cô dâu tháng năm được không?”.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”.

“Em muốn về Trung Quốc một chuyến”.

Bí Ngô im lặng một lúc, rồi nói: “Được, anh tôn trọng ý kiến của em”.

“Đã qua mười ngày rồi em vẫn chưa nhận được trà của Sở Giang Nam gửi đến. Em nghĩ chắc có chuyện gì đó xảy ra rồi, hơn nữa mình sắp kết hôn, cũng nên nói với anh ta một câu, đích thân mời anh ta đến dự hôn lễ của mình, anh không có ý kiến gì chứ?”.

“Đương nhiên là không rồi, nếu như gặp anh ta, em thay mặt anh xin lỗi anh ta một tiếng, năm xưa đánh anh ta như vậy, đến nỗi bay mất một chiếc răng, không biết bây giờ đã trồng răng mới chưa nữa?”.

“Ha ha”. Tôi cười: “Được rồi, anh yên tâm”.

Tôi chuẩn bị về nước, một là để đưa bố mẹ cùng sang bên này, hai là xem xem Sở Giang Nam thế nào. Trên phong bì có địa chỉ, tuy anh không ghi lại số điện thoại, nhưng có địa chỉ là có thể tìm được anh rồi.

Thế nào mà anh lại ở ngay gần chùa Linh Ẩn, thật là hay, xem ra là người có tiền rồi, không thì sao lại có nhiều nhà ở nhiều nơi như thế?

Hóa ra thời gian có thể xóa nhòa mọi vết thương, nhớ lại năm đó tôi hận anh thấu xương, mà bây giờ lại nhẹ nhàng như mây trôi vậy.

Năm ngày sau, tôi lên máy bay trở về nước.

Thật không giống tôi năm năm trước một chút nào, lòng tôi bây giờ rất thanh thản, tôi còn nhớ năm năm trước lúc lên máy bay, ánh mắt tôi điên dại, cứ như là muốn giết người ngay lập tức, tôi nôn oẹ rất nhiều, mắt mũi sưng húp vì khóc. Xuống máy bay là nhập viện điều dưỡng luôn.

Bây giờ, tâm lý ổn định, mặt mũi an nhàn.

Đã bao lâu rồi tôi không khóc nhỉ?

Quên hết rồi, nước mắt khô cạn cả rồi, Bí Ngô và tôi cùng trải qua cuộc sống bình an, anh ấy cũng đã thay đổi rất nhiều, lúc chúng tôi đến châu Phi để thăm bọn trẻ con ở đó, đã quyên góp mười mấy vạn tệ nơi đó. Chúng tôi còn muốn xây dựng ở Trung Quốc hai trường tiểu học hy vọng, một trường đặt theo tên tôi, còn một trường đặt theo tên anh ấy.

Hàng Châu thay đổi rất nhiều, năm năm, chẳng qua mới chỉ năm năm.

Tây Hồ bây giờ thật náo nhiệt, tôi nhớ về Tây Hồ mười năm trước đây, lúc đó Tây Hồ dường như là của riêng tôi và Khả Liên vậy, bố mẹ bây giờ cũng già rồi, tóc đã bạc nhiều.

Ngủ hai ngày liền rồi tôi đi dạo quanh bờ Tây Hồ một ngày, nhìn lại chỗ năm xưa tôi ném chiếc điện thoại, chiếc điện thoại đó chắc là nát từ lâu dưới đáy Tây Hồ rồi nhỉ?

Ngày thứ tư, tôi mặc một bộ váy trắng, đi đôi giày trắng năm xưa, sau đó đi bộ ra khu vực nhà chung cư ở gần chùa Linh Ẩn.

Tôi tìm nhà theo địa chỉ có sẵn.

Đó là căn biệt thự rất hào hoa.

Xây dựng theo phong cách cổ xưa, dây leo phủ kín tường rào, trên cánh cửa gỗ có hai chiếc vòng màu đen, căn nhà này cứ như căn nhà trong truyện cổ tích vậy, xem ra anh thực sự trở thành người giàu có lắm tiền.

Tôi ấn chuông, trong lòng có chút căng thẳng. Rốt cuộc cũng là người cũ cả, tôi già rồi chẳng? Thế nào anh cũng châm biếm tôi già, gặp nữ chủ nhân nơi này thì tôi phải gọi là gì? Chị dâu? Ừ cũng được, gọi là chị dâu.

Trong lòng đang bất an thì cửa mở ra.

Một người phụ nữ khoảng trên năm mươi tuổi ra mở cửa, da dẻ nõn nà, nhìn thoáng là biết ngay người miền Nam.

“Chào cô! Cháu tìm Sở Giang Nam”.

“Ai cơ?”.

“Sở Giang Nam ạ”.

“Ở đây không có ai tên là Sở Giang Nam cả, cháu tìm nhầm nhà rồi”.

“Nhầm nhà? Cháu xem địa chỉ thì không thấy sai gì cả, đúng là nơi này mà”.

“Chỉ có một vị tiểu thư sống ở đây thôi”.

“Một vị tiểu thư sống ở đây?”. Tôi rất băn khoăn, một vị tiểu thư? Đang lúc nghi ngờ thì nghe thấy trong nhà có người nói vọng ra:

“Cô Lý, ai thế?”.

“Là một cô gái, nói là muốn tìm Sở Giang Nam”.

Đang lúc quay người bước đi, thì tôi nghe thấy có tiếng gọi tên tôi:

“Vu Bắc Bắc, Vu Bắc Bắc”.

Tôi quay đầu lại, ngẩn người.

Đó là Khả Liên.

2

Hai đứa rất lâu rồi không gặp nhau.

Nó gầy đi nhiều, ánh mắt không còn tinh nhanh như xưa, tóc cũng ngắn, không ăn mặc theo kiểu trước kia nữa, chỉ là đồ vải thô, cũng không trang điểm gì cả, trên tay cũng không đeo bất cứ đồ trang sức gì nữa.

“Khả Liên!”. Tôi thất thanh gọi tên nó.

Sao lại có thể là nó? Sao lại có thể là nó gửi trà cho tôi được cơ chứ?

Mùa xuân đang mơn mớn, chúng tôi ngồi khoanh chân trong nhà, bốn mắt nhìn nhau, “Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ; Mây Vu Sơn khó có mây hơn”[1], câu nói này dùng để miêu tả về tình bạn có gì không hợp cơ chứ?

[1] Hai câu trong bài tứ tuyệt, bài thứ tư trong chùm năm bài thơ Ly tứ ngũ thủ của nhà thơ Nguyên Chấn (779 – 831) viết để tưởng nhớ người vợ quá cố. Nhà thơ ví vợ mình như biển lớn, như mây ở Vu Sơn, không ai sánh bằng.

Nó rót cho tôi một ly trà.

Sau đó nó nói: “Lần này tao gửi muộn, mỳ đã đến đây rồi, tao bị ốm, phải nằm viện, định nhờ người khác gửi nhưng tao không yên tâm”.

“Sao lại là mỳ gửi cho tao? Tao cứ ngỡ là Sở Giang Nam”.

“Đúng là anh ấy bảo tao gửi ày”.

“Anh ấy?”.

“Ừ, năm năm trước, anh ấy dặn dò tao, sau đó bảo tao gửi ày”.

“Tại sao?”.

Lúc tôi hỏi câu này, lòng tôi rất ngượng nghịu mà cũng rất đổ kỵ, nó và anh có quan hệ thế nào? Tại sao anh lại dặn nó gửi đồ cho tôi? Lòng tôi rất khó chịu, nhưng, ánh mắt của Khả Liên rất trong sáng, khác hẳn ngày xưa, tôi biết chắc chắn là có chuyện xảy ra.

Câu tại sao vừa hỏi ra lời, tôi nhìn thấy mắt Khả Liên dần dần đầy nước mắt, sau đó nói: “Vu Bắc Bắc, mỳ có biết là trên thế gian này, người yêu mỳ nhất là ai không?”.

Trái tim tôi run lên.

“Là Sở Giang Nam”. Nó nhẹ nhàng nói: “Tao thực sự rất ghen tỵ với mỳ, từ khi mới bắt đầu cho đến bây giờ, tao luôn đổ kị với tình yêu mỳ có được, đến phút cuối cùng, anh ấy vẫn luôn nhớ về mỳ”.

“Đến lúc cuối?”. Tôi hoang mang: “Nói cho tao biết, đã xảy ra chuyện gì rồi? Sở Giang Nam đang ở đâu, nói cho tao biết? Anh ấy đang ở đâu?”. Tôi đột nhiên có cảm giác bất an.

“Anh ấy ở trên thiên đường rồi”.

“Xoảng” một tiếng, chiếc cốc trong tay tôi rơi xuống đất, trà làm bỏng chân tôi, tôi thất thanh: “Mỳ nói cái gì?”.

“Năm năm trước, trước lúc đi Hải Nam, anh ấy biết mình bị ung thư gan, lại là giai đoạn cuối, thế là anh ấy muốn rời xa mỳ, muốn đẩy mỳ ra xa, anh ấy biết mỳ rất si mê anh ấy, vì bạn cùng phòng ký túc với mỳ là tay trong của anh ấy nên lúc mỳ đi Hải Nam, anh ấy cũng biết luôn”.

Người con gái mà mỳ nhìn thấy, chẳng qua là đóng kịch với anh ấy để che mắt mỳ thôi, chính là cô ca sĩ mà mỳ đã gặp. Đúng là cô ta thích Sở Giang Nam, nhưng anh ấy không hề động lòng với cô ta, trong lòng

anh ấy chỉ có mình mày, sao mày ngốc thế, nghĩ kỹ mà xem, anh ấy có giống loại người thích tiền không? Nếu như đúng thế, thì năm xưa anh ấy đã chọn tao rồi, cần gì phải đợi đến sau này?

Mày chạy đi rồi, tìm anh ấy như bị dao đâm, sau đó anh ấy không liên lạc với mày nữa, tiếp đó anh ấy đến tìm Bí Ngô và nói với Bí Ngô những lời rất khó nghe: “Bây giờ tôi không còn yêu Vu Bắc Bắc nữa, tôi nhường lại cho cậu, hy vọng cậu đón nhận cô ấy, vì tôi biết cậu rất yêu cô ấy”.

Bí Ngô đánh anh ấy, đánh gãy một chiếc răng cửa của anh ấy. Sau đó, anh ấy gọi điện cho tao, lúc đó lòng tao cũng đang rất hỗn loạn vì bố tao và người yêu cùng chết một lúc, tao trông nom anh ấy đến phút cuối cùng, cùng anh ấy trải qua quãng đời sau cuối, không đầy hai tháng sau, cơ thể anh ấy khô héo, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mày, đến phút cuối, toàn thân anh ấy đầy những tế bào ung thư, nặng không đến bốn mươi cân, hơn nữa, chỉ hơi khẽ động đậy là cánh tay đã gãy rồi.

Tao đã trông nom anh ấy đến phút cuối cùng. Anh ấy nói: “Khả Liên, em là bạn tốt nhất của Vu Bắc Bắc, anh biết là hai em vẫn luôn ở bên nhau, trong tâm chưa bao giờ xa rời. Tuy là do một người không quen biết là anh xuất hiện, nhưng anh chuẩn bị đi rồi, hy vọng hai em vẫn tốt với nhau. Còn nữa, Vu Bắc Bắc thích uống trà xanh, anh từng nói, dù ở bất cứ chân trời góc biển nào anh cũng phải cho cô ấy thưởng thức loại trà này. Do đó, anh phiền em giúp anh việc này, mỗi năm vào tiết Thanh minh em gửi một gói trà loại này cho cô ấy giúp anh, bất kể cô ấy đang ở đâu, có được không?”.

Tao đáp ứng yêu cầu của anh ấy, tên của mày là do anh ấy vật lộn để viết lên phong thư, tất cả viết được mười cái phong thư. Viết được một cái tên của mày, mồ hôi anh ấy vã ra như tắm, nước mắt còn rơi cả vào tên mày, mày phải phát hiện ra một điều, toàn bộ tên của mày viết trên thư đều bị nước mắt làm nhòe đi, tao hỏi ý kiến của anh ấy, muốn gọi mày về, lúc đó mày vừa đi Mỹ, nhưng anh ấy nói: “Không, anh không thể để Vu Bắc Bắc nhìn thấy hình ảnh thảm thương của anh như thế này, anh hy vọng là trong tim cô ấy luôn là hình ảnh trẻ trung đẹp trai ngày trước của anh, mãi mãi là hình ảnh mà cô ấy luôn yêu thích”. Vu Bắc Bắc, mày có biết không? Phút cuối cùng, lúc anh ấy không ngừng kêu tên mày đến hôn mê, rồi tỉnh lại lại kêu tên mày, tao đổ kị với mày biết bao, tao rất đau xót cho anh ấy, tao nghĩ, cả đời yêu một người như anh ấy, thật sự là rất đáng...”.

Khả Liên nước mắt rùng rùng kể hết câu chuyện, còn tôi, từ lúc mới nghe, nước mắt đã ướt hết sàn nhà rồi.

“Sở Giang Nam, anh lừa em. Anh thật quá đáng, anh lừa em, anh lừa em!”

Tôi không nhớ đã khóc bao nhiêu lâu, quên cả việc hai đứa ôm nhau cùng khóc như thế nào, nước mắt chẳng phải đã chảy cạn rồi sao? Sao vẫn còn nhiều đến vậy? Mười năm của ở lại và ra đi, không cần phải nhớ nhưng cũng chẳng thể nào quên, nghìn năm nắm mồ cô đơn, vụn lời muốn nói thê lương.

“Khả Liên, mộ anh ấy ở đâu, tao phải đi thăm anh ấy, tao phải đi”.

“Không có mộ, tao rắc tro cốt anh ấy ở ngay chỗ cây cầu”.

Người em yêu, sao anh lại nhẫn tâm làm con tim em tan nát đến mức này? Tây Hồ, nơi chứng kiến tình yêu đầu của hai chúng tôi. Bây giờ, một mình anh nằm lạnh lẽo ở Tây Hồ, anh có còn đợi em không?

“Trời tối rồi”. Tôi nói với Khả Liên: “Tao phải đi thăm anh ấy”.

“Đi đi”. Khả Liên nói: “Anh ấy đợi mày năm năm rồi”.

Một mình bên bờ Tây Hồ, những suy nghĩ cứ miên man hiện ra, sự vật mới sinh ra thì sự vật cũ sẽ ra đi, chết đi rồi thì người ta phải nhớ nhưng. Sở Giang Nam, em đến thăm anh đây, anh xem, em mặc bộ quần áo màu anh thích, Sở Giang Nam ơi, em đến rồi đây!

Tôi ngồi bên hồ, cùng với người tôi yêu, Sở Giang Nam, anh đợi em quá lâu rồi phải không? Nhưng em vẫn không tha thứ cho anh được, anh yêu, em không tha thứ cho anh!

Anh từng nói cả đời này sẽ không lừa dối em, là anh nói như vậy!

Nhưng, anh đã dối em! Anh làm cho em thảm hại đến mức này, anh làm cho em hận anh, làm cho em phải rời xa anh, làm cho em cả đời này không còn muốn nhìn thấy anh nữa, nhưng, anh đã gánh chịu hết tất cả đau khổ của cuộc đời, em hiểu đến phút cuối cùng nỗi khổ đó lớn đến nhường nào, sao anh có thể nhẫn tâm giày vò em như thế? Anh chỉ còn hơn bốn mươi cân, một cơ thể da bọc xương, nhưng em sẽ không vì

thế mà chê bai anh, giờ đây, cơ thể anh đã hóa thành cát bụi, anh yêu của em, người yêu của em ơi, anh vẫn là người trong giấc mộng của em, em không ngại, không ngại được ôm lấy cơ thể gầy gò của anh, hôn anh, hôn những vết đau nơi anh, làm sao em lại không được biết về nỗi đau của anh? Tại sao anh lại lừa dối em? Sao anh lại ra đi như thế? Em không cho phép anh ra đi như vậy! Sở Giang Nam hãy về đây, về đây với em! Em tình nguyện để anh phụ em, không cần em, em tình nguyện để anh yêu người con gái khác, em tình nguyện để anh biến thành già nua xấu xí, em chỉ cần anh sống, sống đến già, sống đến lúc con cháu hiếu thuận với anh!

Sở Giang Nam hãy về đây với em!

Sao anh không trả lời em, dưới đáy hồ có lạnh không anh? Anh biết em rất thích Tây Hồ, vì thế anh nằm ở đây để đợi em về phải không? Sở Giang Nam, anh không phải người đàn ông tốt, anh không trả lời em, anh không xứng là một đảng quân tử, anh lừa dối em, làm cho em thắm đến thế này, lần này em thật sự hận anh, không thể tha thứ cho anh được, anh có cầu xin em em cũng không tha thứ, có hôn em cũng không, không, em từ chối việc anh rời xa em, từ chối việc anh không cần em.

Tôi không nhớ rõ đã ở bên bờ Tây Hồ bao nhiêu lâu, sương mù đến, trời trở lạnh, trên vai tôi bỗng thêm một chiếc áo khoác, Khả Liên nói: “Vu Bắc Bắc, về thôi, mây đã ngồi đây trọn một đêm rồi, trời cũng đã sáng rồi đấy”.

“Trời sáng rồi à? Sở Giang Nam, trời sáng rồi đấy, chúng mình về nhà thôi”.

“Em đã về đây rồi, em sẽ công anh về nhà, anh không thích em công anh à?”.

“Trời sáng rồi, em buồn ngủ rồi, em đi ngủ đây”.

Một ngày sau.

Tôi tỉnh dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy trời đang mưa, tôi đang ở đâu thế này? Mà sao lại còn phải truyền nước? Sao lại có cả Khả Liên?

Mười phút sau, tôi muốn đứng dậy, tôi đi tìm Khả Liên, Khả Liên cho tôi biết mọi chuyện, tôi đã đến Tây Hồ, Sở Giang Nam cũng mất rồi, anh ấy mất từ năm năm trước.

Tôi giật kim truyền nước ra khỏi tay, Khả Liên liền ấn tôi ngồi xuống: “Mày định làm cái gì thế?”.

Tôi ôm chặt Khả Liên, khóc rống lên: “Khả Liên, sao mày không nói cho tao biết, sao mày lại nhẫn tâm như thế? Khả Liên, mày ngốc quá, mày không biết là tao có chết cũng vẫn yêu anh ấy, không biết là cho dù anh ấy có hóa thành cát bụi tao vẫn cần anh ấy sao?”. Tôi nghẹn lời đến mức không thở được nữa, bác sĩ liền tiêm một liều an thần cho tôi, tôi lại chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ, tôi đã gặp Sở Giang Nam.

Anh vẫn trẻ trung đẹp trai như thế, anh nhìn tôi, hỏi tôi: “Vu Bắc Bắc, sao em lại cắt tóc đi thế, trông như con trai ấy, em phải sống thật tốt đấy nhé, em biết có một bài hát cũ tên là Chỉ cần em sống tốt là anh cảm thấy tốt hơn cho chính mình, anh hy vọng em sẽ như vậy”.

Tôi khóc cầu xin anh: “Em không thể thiếu anh”.

Anh xoa đầu tôi: “Em phải sống tốt, ngoan nhé, nếu không hạnh phúc thì anh sẽ rất buồn, nhất định phải sống thật tốt đấy nhé”.

“Không, em không!”.

“Ngaoan nào, nghe lời anh, không thì anh sẽ không vui đâu, hay là anh hát cho em nghe nhé”.

Anh gảy đàn guitar, hát cho tôi nghe, vừa hát vừa lùi dần về phía sau, hát xong, anh nói: “Đi, đi lấy bộ ảnh cưới của chúng mình về nhé, năm năm rồi, chắc bụi phủ nhiều lắm”.

Tôi cố níu kéo anh, nhưng anh càng ngày càng xa tôi, tôi khóc, ngã lăn ra đất, nhưng tôi lại không thể cất tiếng, cố để gào lên, nhưng đều không phát ra được chút âm thanh nào.

Tỉnh lại, tôi nhìn thấy ánh mặt trời chiếu vào, còn tôi, tôi đã nằm trên giường được hai ngày rồi, bố mẹ đều ngồi xung quanh tôi, nói là Bí Ngô có gọi điện về, không yên tâm về tôi, còn nhắn tôi về sớm để thử váy cưới.

“Được”. Tôi nói.

Tôi nói với Khả Liên: “Tao phải đi Bắc Kinh một chuyến”.

“Đi làm gì?”. Khả Liên hỏi tôi.

“Tao đi nhận bộ ảnh cưới mà năm năm trước chúng tao đã chụp”.

13. Chương 13

Lời kết: Đời này kiếp này, chỉ có anh mà thôi

Tôi đeo nhẫn cưới lên tay, mở cuốn album ra, một lớp bụi rất dày phủ bên ngoài, nhìn thấy bản thân mình lúc hai mươi mốt tuổi, nét mặt tươi tắn đang tựa vào người Sở Giang Nam, hai đứa đang cười rất tình tứ, tình tứ đến mức như đang diễn một cảnh trong phim vậy.

Bắc Kinh, mùa xuân.

Tôi đi tìm Mùa xuân Paris, ảnh viện mà năm năm trước chúng tôi chụp ảnh cưới.

Năm năm, rất dài phải không? Tại sao trong mắt tôi, như mới hôm qua, đêm hôm đó, kỷ ức tôi như mới, dường như vừa mới bước ra từ cổng ảnh viện vậy, chúng tôi chụp ảnh thẻ để dùng khi đăng ký kết hôn, chúng tôi còn đến nhà hàng “Mì yêu mì” để ăn mì và uống rượu, đêm hôm đó, tôi đã trở thành cô dâu của Sở Giang Nam.

Tại sao tôi không tìm được ảnh viện Mùa xuân Paris?

Tôi đã từng ngỡ rằng, những bức ảnh đó bị tôi vùi sâu vào cát rồi chứ, đời này kiếp này sẽ không bao giờ lấy nó về, nhưng, tôi đã đến đây, nếu như không tìm được những bức ảnh đó, tôi sẽ phát điên lên mất.

Nơi từng là ảnh viện Mùa xuân Paris thì nay trở thành một công ty về văn hóa.

Tôi đi hỏi từng người một về việc năm năm trước ở đây có một ảnh viện tên là Mùa xuân Paris.

Không một ai biết cả.

Mặt tôi như biến dạng, sao lại có thể thế chứ? Sao lại không biết được chứ? Mãi đến lúc tôi gặp một nhân viên lau dọn ở cầu thang của tòa nhà này, nhìn chị ấy chắc khoảng hơn bốn mươi tuổi, chị ấy nói: “Em gái à, chị biết ảnh viện đó”.

Tôi như được hồi sinh.

Chị ấy vẫn làm việc từ xưa đến nay ở đây, từ khi còn là ảnh viện đến khi biến thành công ty văn hóa ngày nay, đã năm năm rồi, chỉ có chị ấy là không đi đâu cả, chị ấy nói: “Anh chàng mở ra ảnh viện này bây giờ đang đi quay phim, hình như trở thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp rồi, tóm lại là em có thể tìm thấy cậu ta”.

“Anh ta tên là gì, ở đâu hả chị?”.

“Thẩm Tòng Viễn”. Chị ấy nói, “Tên là Thẩm Tòng Viễn, điện thoại thì em có thể hỏi thăm, ở Bắc Kinh chắc chắn có người này”.

Thẩm Tòng Viễn. Ba chữ này như khắc sâu vào trong lòng tôi, Thẩm Tòng Viễn, nếu có phải đào ba tấc đất tôi cũng phải tìm ra anh.

Ba ngày sau, tôi đã tìm ra Thẩm Tòng Viễn.

Tôi gọi điện cho anh ta và nói: “Tôi muốn lấy lại cuốn album ảnh cưới anh chụp năm năm về trước ở ảnh viện Mùa xuân Paris”.

Tôi còn nghĩ rằng anh ta sẽ phủ nhận, mà nếu như anh ta phủ nhận thì tôi cũng có cách gì hơn đâu, tôi chẳng có chứng cứ gì cả, biên nhận hay giấy hẹn lấy album, có khi vứt đi từ lâu rồi.

Không thể ngờ rằng anh ta nói: “Vu Bắc Bắc, tôi đợi chị mãi”.

Anh ta lại có thể gọi ra được cả tên tôi.

Tôi rất đổi kinh ngạc.

Chúng tôi gặp nhau tại nhà anh ta, ở một khu tứ hợp viện, tôi đi xuyên qua mấy cây hòe lớn, nhìn thấy người đàn ông năm năm trước chụp ảnh cưới cho chúng tôi.

Anh ta dẫn tôi vào trong nhà, trong nhà chỗ nào cũng là sách, ở trên giá sách có một gói đồ lớn.

Anh ta chỉ vào gói đồ đó và nói: “Đó là album ảnh cưới của hai người, chỉ có duy nhất hai bạn là không đến lấy album thôi. Năm năm trước, chàng trai tên Sở Giang Nam đến tìm tôi, anh ta nói lại với tôi, anh ta bây giờ không dùng được bộ ảnh này nữa, bảo tôi giữ lại cho chị và còn bảo là nhất định chị sẽ đến lấy về. Anh ấy còn dặn dò tôi nhất định phải giữ lại. Lúc đầu tôi cứ nghĩ anh ấy đùa với tôi, nhưng khi anh ấy đưa tôi một vật, tôi đã bắt đầu tin”.

“Là vật gì thế?”.

Anh ta quay người lại, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp thủy tinh, sau đó giao tận tay tôi.

Tôi từ từ mở ra, trong đó, là một chiếc nhẫn kim cương.

“Anh ấy nói với tôi, anh ấy không kịp giao nó cho chị, không còn kịp nữa. Nếu như chị đến, phiền tôi giao lại cho chị, anh ấy vốn đã mua nhẫn từ lâu”. Anh ta lại hỏi tôi: “Có phải anh chàng đó ra nước ngoài rồi không? Sao lại như thế?”.

“Đúng vậy”. Tôi nói: “Anh ấy rời khỏi đây rồi, đi mất rồi”.

“Thế thì anh ta không được rồi”.

“Đúng, anh ấy không đúng”. Tôi đau khổ nói.

Tôi đeo nhẫn cưới lên tay, mở cuốn album ra, một lớp bụi rất dày phủ bên ngoài, nhìn thấy bản thân mình lúc hai mươi mốt tuổi, nét mặt tươi tắn đang tựa vào người Sở Giang Nam, hai đứa đang cười rất tình tứ, tình tứ đến mức như đang diễn một cảnh trong phim vậy.

Tôi còn nhìn thấy hai tấm ảnh thẻ, bây giờ đã hơi lốm đốm những vết ố vàng, tôi nhẹ nhàng lau qua, tôi nhìn thấy thật rõ bản thân mình và người mình yêu đang rất nghiêm túc nhìn về phía trước, đó là hai đứa lúc trẻ, chúng tôi trải qua một mối tình tuy vĩ đại nhưng cùng đầy bi thương, mà tôi không hề biết rằng, câu chuyện ấy vừa mở ra đã đến hồi kết thúc.

Mùa xuân, tôi ôm những tấm ảnh này thả bộ trên những con đường ở Bắc Kinh, người rất đông, tôi bước đi rất nhanh, gió thổi qua mái tóc ngắn của tôi, tôi mở mp3 ra nghe.

Trong máy nghe nhạc này có ghi âm lại bài thơ mà Sở Giang Nam đã từng đọc, lúc đó anh luôn nói: “Vu Bắc Bắc, nếu như em nhớ anh thì em có thể đọc bài thơ này, bởi vì tên anh là Sở Giang Nam”.

Rất lâu, rất lâu rồi, tôi không còn nghe máy mp3 này nữa, thậm chí còn vứt nó vào đáy hòm.

Nhưng hôm nay, tôi bật nó lên.

Tôi đi trên đại lộ Trường An của Bắc Kinh, người đông như mắc cửi, vừa đi vừa nghe lại bài thơ bảy năm trước Sở Giang Nam say đắm đọc cho tôi nghe:

Chào Giang Nam

Phong cảnh vốn thật quen

Nắng lên hoa sóng hồng tựa lửa

Xuân về, sông nước lặng xanh trong

Sao có thể không nhớ về Giang Nam[1]

Nỗi nhớ Giang Nam

Nhớ về Hàng Châu nhất.

[1] Bài thơ Nhớ Giang Nam của nhà thơ đời Đường Bạch Cư Dị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-buong-tay-em>